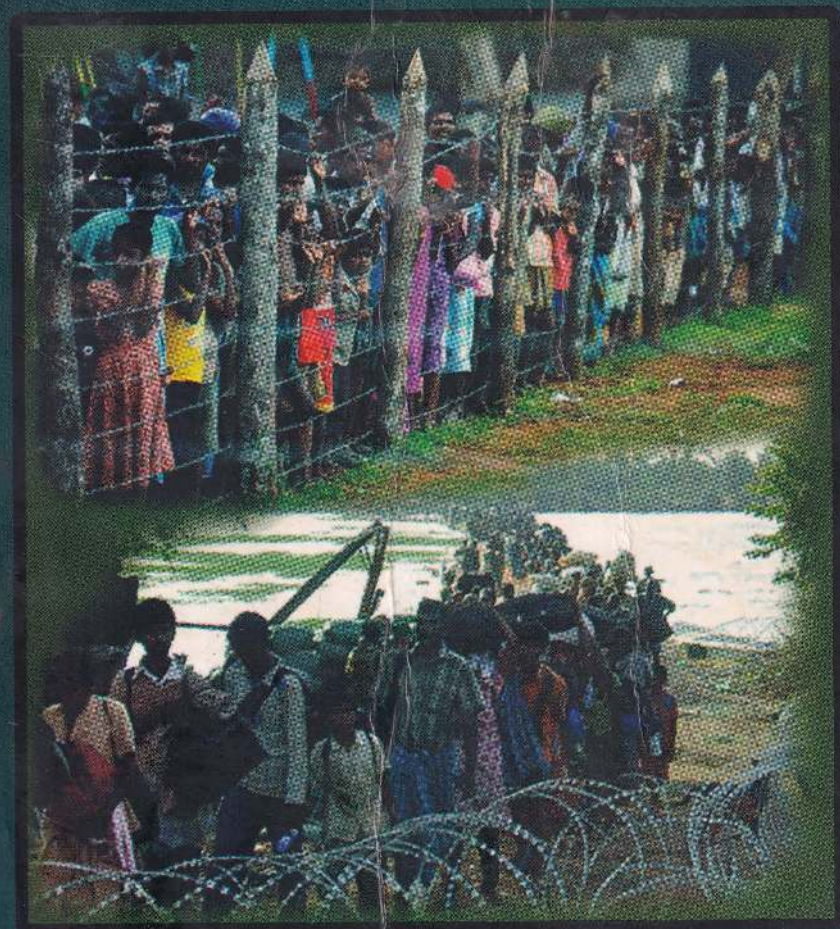


செந்தூர் கண்ணீர்



சுரபாகு. சீனா. உதயகுமார்

முன்னுரை

சமரபாகு சீனா உதயகுமாரின் “செந்நீரும் கண்ணீரும்” என்ற இச் சிறுகதைத் தொகுதியைப் படிக்கும் போது, ஈழத்து சிறுகதை எழுத்துத் துறையில் பிரவேசித்திருக்கும் இளம் எழுத்தாளர்களின் பலமும் பலவீனமும் புலனாகின்றன.

புதிய படைப்பாளிகளில் ஆற்றல் வாய்ந்தவர்களில் ஒருவராக சமரபாகு சீனா உதயகுமார் கருதப்பட வேண்டியவர். நவீன புனைகதைகளுள் சிறுகதைகள் வெளிவருகின்ற வேகமும், எழுத்தாளர்களால் அவை எழுதப்படுகின்ற தொகையும் மிக அதிகமாகும். ஆனால் எழுதப்படுகின்ற சிறுகதைகள், சிறுகதை என்ற இலக்கியத்தின் வகைக்குள் அமையாது போகின்றன. அதற்குக் காரணம் சிறுகதை வகை பற்றிய தெளிவின்மையே ஆகும்.

சிறுகதை என்றால் என்ன? பெயருக்கேற்ப சிறிய இலக்கிய வகை அது. உலகின் பெரும்பாலான சிறந்த சிறுகதைகள் பெரிதும் ஒரு சிக்கலை ஏற்படுத்தி இறுதியில் அவிழ்த்து விடை காண்பதாக அல்லது வாசகன் முற்றிலும் எதிர் பார்க்காத திருப்பத்துடன் எஞ்சி விடுவனவாக அல்லது வாழ்க்கைக்கு ஓர் ஓளிப் புள்ளியைக் காட்டுவனவாக நல்ல சிறுகதைகள் அமைகின்றன.

இன்றைய இளம் எழுத்தாளர்கள், உதயகுமார் உட்பட தமது சிறுகதைகளில் சிலிர்க்க வைக்கும் உள்ளடக்கத்தை தெரிவு செய்கிறார்கள். ஆனால் மற்றைய உருவத்தையும் சிறுகதை நேர்த்தியையும் கைவிட்டு விடுகிறார்கள்.

சிறுகதைக்குரிய நேர்த்தி என்பது எழுத்தாளனின் ஆளுமையைப் பொறுத்தது. சிறுகதை நிகழும் கள விபரணை, நடை, உத்தி, பாத்திரங்கள், உவமானங்கள், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக சமூகச் செய்தி எனப் பலவற்றைப் பொறுத்தது. இந்த வரையறைக்குள் உதயகுமாரின் சிறுகதைகள் அமைகின்றனவா எனப் பார்க்கும் போது உள்ளடக்கத்தில் செலுத்துகின்ற கவனத்தை, உருவத்திலும் சிறுகதை நேர்த்தியிலும் அவர் செலுத்தவில்லை எனப்படுகின்றது.

உதயகுமாரின் படைப்புக்கள் இலங்கையின் பத்திரிகைகள் பலவற்றில் வெளிவந்துள்ளன. மல்லிகை, ஞானம், ஜீவநதி. தினக்குரல், தினகரன் முதலான சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்துள்ளன. சஞ்சிகையில் வெளிவராத நல்ல சில கதைகளும் அத்தொகுதியில் இருக்கின்றன. இச் சிறுகதைகளில் பெரிதான உத்தி கையாளப்படவில்லை.

சிறுகதைகளில் மூவகையான உத்திகள் ஈழத்தில் கையாளப்படுகின்றன. தொடக்கம், வளர்ச்சி, முடிவு என்ற வரி

முறையில், சாதாரணமாக ஒழுங்கு முறையில் தான் கருதிய கருவை விபரித்துவிடும் சிறுகதைகள் பலவுள்ளன. உதயகுமாரின் கதைகள் அத்தகையன.

தன்னிலையாகவோ படர்க்கையாவோ கடிதங்கள் மூலமாகக் கொண்டு கடிதமூலம் கதையை விபரித்தல் இன்னொரு முறை உத்தி. இந்த இரண்டு முறைகளுக்கும் கதாசிரியர் நல்ல கதை சொல்லியாக இருக்க வேண்டும். நல்லதொரு கதை சொல்லியாக உதயகுமார் இருப்பதால் இது இரண்டாவது உத்தி சிந்திப்பதில் ஆசிரியருக்கு எதுவிதமான சிரமமுமில்லை.

மூன்றாவது உத்தி நனவோடையாகும். இந்த உத்தியில் கால நீட்சி கவனத்தில் அடங்காது. இன்று பல எழுத்தாளர்களாலும் விரும்பப்படுகின்ற உத்தி இதுவாகும். உதயகுமாரின் சிறுகதைகள் பலவற்றில் நனவோடை உத்தியின் ஆரம்பப் படிகள் காணப்படுகின்றன. சிறுகதைத் துறையில் பயிற்சி பெற்றவர்களின் பட்டறை கிடைக்கின்ற போது இது சாத்தியமாகும்.

உதயகுமாரின் சிறுகதைகளில் வருகின்ற பாத்திரங்களிலிருந்து அவர் எவ்வளவு தூரம் சமூகத்தை நன்கு அவதானிக்கிறார் என்பது புலப்படுகின்றது. அவரது கதாப்பாத்திரங்கள் வகை மாதிரியானவை. அவரது கதைகளில் வருகின்ற கதாப்பாத்திரங்களின் நடத்தைகள் நம்பும் படியானவையாகவுள்ளன.

சக உத்தியோகத்தர்கள், கிருஷி, விதானை அப்பு, தங்கவேலு, ரகு - மது நட்பு, கந்தையா வாத்தியார் என்பவையதார்த்தமான பாத்திரங்கள். தேடிப் பெற்ற வகை மாதிரியானவை. நல்ல இலக்கியத்திற்கு ஒரு தேடலும்

அவதானிப்பும் இருக்க வேண்டும் என்பார், பேராசிரியர்
சு.வித்தியானந்தன். உதயகுமாரின் சிறுகதைகளில் இவை
இரண்டுமுள்ளன. சில சிறுகதைகள் குறுநாவல் எனப்படும்
அளவிற்கு நீண்டு விட்டன.

ஈழத்திற்கு நம்பிக்கையான ஒரு படைப்பாளி
கிடைத்துள்ளார் என்பேன்.

வாழ்த்துக்கள் பல கோடி.

அன்புடன்

செங்கை ஆழியான்

மனிதம் தேடும் மனது

சீனா.உதயகுமார்!

கவிதையிலும் சிறுகதையிலும் தனக்கென ஒரு தனியிடத்தைப் பதித்திருக்கிறார்.

அவரது கவிதைகளும், கதைகளும் நடப்பியல் சார்ந்தவை. மனிதாபிமானமும், சமூக உணர்வும் அவரது படைப்புக்களைக் கைதாங்கிச் செல்கின்றன. உயர் நவீனசியான மிகைக் கற்பனையோ வெறுங்கற்பனையோ அற்றது. அளவான கற்பனையும் ஆழமான உணர்வுகளும்

எளிமையும், இனிமையும் கலந்ததுமான உயிருள்ள
படைப்புக்களே மனங்களைத் தொடக்கூடியவை. அதில்
வெற்றி கண்டிருக்கிறார் உதயா!

நவீன இலக்கிய வரவுகளில் உதயகுமாரின் பிரவேசம்
ஆரோக்கியமாக அமைந்து இருப்பதையிட்டு மகிழ்ச்சி.

ஈழத்து இலக்கியப் பரம்பலில் பலர் தம் பெயர்களைப்
பிரபல்யப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், ஒரு
சிலரின் படைப்புக்கள் தான் மக்கள் மனங்களில்
நிலைத்திருக்கின்றன. என்றாலும் மக்களிடத்தில் செல்வாக்குச்
செலுத்தும் அளவுக்கு அவர்களின் இலக்கிய முயற்சிகள்
அமையவில்லை என்றே கூற வேண்டும்.

மண்பற்று, மனிதநேயம், நேர்மை, படாடோபம்,
போலித்தனம், பீதி, துரோகம், திக்கற்ற பெண்ணைக்
காப்பாற்றும் பண்பு ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்தியிருக்கும்
அழகு உதயகுமாரின் பாடு பொருள்களில் மளிக்கின்றன.

ஒரு சிறுகதை உரிய அனைத்துப் பண்புகளையும்
தாங்கியிருந்தால்தான் அந்தக் கதை வாசிப்பவரை வெல்லும்.
அவரின் மனதைத் தைத்து நீங்காத இடத்தைப் பிடித்துவிடும்.
உதயா ஓரிரு கதைகளிலேயே தன்னை நிலை நிறுத்தி
விடுவார்.

“மோகனா தப்பிவிட்டாள்”, “செந்நீரும் கண்ணீரும்”
கதைகள் உதயாவை நவீன இலக்கியத்தின் உச்சிக்குக்
கொண்டு செல்கின்றன. ஆகவே, அவரது சிறுகதைகளை
உருவம், உள்ளடக்கம், உத்தி, நடை என்றெல்லாம் பிரித்துப்
பார்க்கும் அவசியம் இல்லை என்பேன். கலையின் எல்லா
அம்சங்களையும் இணைந்து வடித்தெடுத்து படைக்கப்பட்டன.

கதைகளைக் கூறுகளாகப் பிரித்து ஆராய்வது என்பது

அழகிய ரோஜாவை இதழ் இதழாகப் பிய்த்துப் பார்ப்பது
போன்றதாகும்.

உதயாவுக்கு வாழ்த்துக்களைக் கூறிவிட்டு நிறுத்திக்
கொண்டால், அது உயிருள்ள படைப்புக்கு உகந்த
மரியாதையன்று. அதனால் என் எண்ணங்களைச் சற்றே
விரித்திருக்கிறேன். உதயாவின் படைப்புக்கள் இன்னும்
இன்னும் உயிர்பெற்றுக்கொண்டே இருக்க வேண்டும்.

வாழ்த்துக்கள்

விசு கருணாநிதி

01-10-2010

அணிந்துரை

இலக்கியப் படைப்பாளி என்பவன் சமூகக் கூறுகளின் இயங்கியல் தரிசனத்தில் தனது மனதைப் பாதித்த சம்பவங்களைத் தன் அனுபவத்தளத்தில் பதியம் வைத்து கற்பனைப் பசளைவிட்டு வளர்த்து நெறிப்படுத்தி மொழி வளத்துக் கூடாக இலக்கியமாய்ப் பிரசரிக்கின்றான்.

இலக்கியப் படைப்பிற்கு முதற் புண்ணியமாய் அமைகின்ற தரிசனத்திற்கும் இறுதிப் புண்ணியமாய் அமைகின்ற இலக்கியப் படைப்பிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் அந்தப் படைப்பாளியின் மனத்தளம் வெந்து வெடித்துக் கொண்டேயிருக்கும்.

கருத்தரித்திருக்கும் பெண்ணுக்கு பத்தாவது மாதம் ஏற்படுகின்ற நோக்காட்டுக்குத்து என்ற, படைப்பாளியின் இந்த வேதனையை உவமானப்படுத்திக் கொள்கிறார்கள்.

இந்தச் சமுதாயத்தில் வாழ்கின்ற ஒவ்வொரு மனிதனும் தான் வாழ்கின்ற சமுதாயத்தின் நகர்வுகள் பற்றியும், அதன் முரண்பாடு, ஒத்திசைவுகள் பற்றியும் சிந்திக்கின்றான் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. அதே வேளை ஒரு படைப்பாளி மட்டும்தான் இந்தச் சமுதாயத்தை பிரதிபலனோ, சுயநலமோ கருதாமல் சத்தியத்தை மையப்படுத்திச் சிந்திக்கின்றான் என்பதையும் மறுக்க முடியாது.

நேற்றைய சமூக வரலாற்றைப் புரிந்து கொள்வதன் மூலந்தான் இன்றைய சமுதாய நடைமுறைகளையும், நாளைய சமூகத் திட்டமிடலையும் மேற்கொள்ள முடியும். அதற்கான சமூக வரலாற்றுப் படிமங்களை, இலக்கிய வடிவில் நமக்குத் தருபவன் இந்தப் படைப்பாளிதான்.

படைப்புத் தொழிலை மேற்கொள்பவன் என்று வேதாந்திகளால் கூறப்படும் பிரம்மனுக்கும், மனித குலத்தின் தோற்றத்திற்கு பரிமாண வளர்ச்சியே காரணம் என்று சித்தாந்தவாதிகளால் கூறப்படும் டார்கினுக்கும் ஒரு வரலாற்றைப் படைத்தவன் இந்தப் படைப்பாளிதான்.

ஒரு படைப்பாளி இந்தச் சமுதாயத்தில் வகிக்கின்ற பங்குபற்றியும், அதே சமுதாயம் படைப்பாளியில் வகிக்கின்ற பங்கு பற்றியும், ஒப்பீடு செய்யும் போது படைப்பாளியில் இந்தச் சமுதாயம் வகிக்கின்ற பங்கு நலிவடைந்துள்ளதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

காரணங்களின்றிக் காரியங்கள் இல்லை, அதற்கான காரணங்களைக் கண்டறியும் பெரும் பொறுப்பு படைப்பாளிகளுக்குண்டு. இதற்குப் பல்வேறு காரணங்கள் கூறப்படுகின்றன. அவற்றுள் பல காரணங்களில் எனக்கு ஓரளவு உடன்பாடு இருந்தாலும், முக்கியமான இரண்டு காரணங்களை இங்கு பகிர்ந்து கொள்வது பயனுள்ளதாக அமையுமெனக் கருதுகிறேன்.

முதலாவது ஒரு படைப்பாளி வாசகனாக இருப்பதில்லை. வாசகன் என்று கூறும் போது பொதுவான வாசிப்பை விட, படைப்பாளியாய் இருந்து தன்னால் படைக்கப்படுகின்ற படைப்புக்களை வாசகனாக நின்று

வாசிப்பதன் மூலந்தான் படைப்பின், காத்திரத்தை உணர முடியும்.

படைப்புக்களுக்குத் தீர்ப்பிடுபவர்கள் வாசகர்கள்தான் என்பதை ஒரு படைப்பாளி உணர்ந்திருக்க வேண்டும்.

இரண்டாவது, படைப்பாளிகளிடம் சுயவிமர்சனம் இருப்பதில்லை. எனக்குள் நானாகி, எனது சமூக முரண்தலைகள் பற்றியும், ஒத்திசைவுகள் பற்றியும் நக்கீரனாக நின்று தீர்ப்பிடுவதன் மூலந்தான் சமுதாயத்தை நெற்றிக் கண்ணால் பார்த்து, நித்தியமான படைப்புக்களைப் படைக்க முடியும்.

சமகாலத்தில் புதிய இளம் எழுத்தாளர்களின் இலக்கியப் பிரவேசங்களையும், இலக்கியப் பிரசவங்களையும் காணக் கூடியதாக உள்ளன. இந்த இளம் எழுத்தாளர்களுக்கு எனது கருத்துக்கள் அவர்களின் படைப்புத் தொழிலுக்கு ஆதார சருதியாக அமையுமானால், என்னை விட இந்தச் சமுதாயமும், படைப்புக்களும் அமைதி அடையுமென நம்புகிறேன்.

என்னுடைய கருத்திற்குச் சகல இளம் எழுத்தாளர்களும் ஏற்புடையவர்கள் என்றும் நான் கூறவில்லை என்பதையும் இங்கு குறிப்பிடுவது பொருத்தமானதும், அவசியமானதுமாகும்.

இந்தப் புதிய இளம் எழுத்தாளர்களின் அணியில் சமரபாகு சீனா உதயகுமார் அவர்கள் நமக்கு முன்னால் நிற்கின்றார்.

வல்வெட்டித்துறை - சமரபாகு என்ற கிராமத்தைச் சேர்ந்த சின்னராசா உதயகுமார் அவர்கள் தான் பிறந்த கிராமத்தை முன்னிலைப்படுத்தி தந்தையாரின் பெயரின்

முதலெழுத்தையும் இணைத்து சமரபாகு சீனா உதயகுமார் என வழங்கிவருகிறார்.

படைப்பாளிகள் என்ற முறையில் இவரது படைப்புக்கள் மூலம் ஏற்கனவே இவர் மானசீகமாக எனக்கு அறிமுகமாயிருந்தார். அண்மையில்தான் இவரை நேரடியாகச் சந்திக்க முடிந்தது.

உதயகுமார் அவர்கள் இலக்கிய உலகிற்குப் புதியவரல்ல. 2009 இல் உடைந்த நினைவுகள் வெற்றியுடன் என்ற இரண்டு கவிதை நூல்களை வெளியீடு செய்து இலக்கிய வரலாற்றில் தன்னை ஒரு கவிஞனாகப் பதிவு செய்து கொண்டவர். இப்போது செந்நீரும் கண்ணீரும் என்ற சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியீடு செய்வதன் மூலம் தன்னை ஒரு சிறுகதை எழுத்தாளனாகவும் பதிவு செய்துள்ளார்.

இலக்கியப் பரப்பில் முதலில் கவிதைத் துறையில் தன்னைப் பதிவு செய்து கொண்டமைக்கு பலமானதொரு பிற்புலம் உண்டு. இன்று தமிழ் நாட்டில் மிகப் பிரபலமாக இருக்கும் வைரமுத்து அப்துல் ரஹ்மான், பா.விஜய், தஞ்சைவாணன், பழனிபாரதி, மு.மேந்தா போன்றவர்களோடு மிக நெருக்கமான இலக்கிய உறவை இவர் பேணி வருகின்றார் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

1985இல் பொலிகண்டி பாரதி இளைஞர் மன்றம் வெளியிட்ட இதய ஒலி என்ற கையெழுத்துச் சஞ்சிகையில் இவரது முதலாவது படைப்பு(கவிதை) வெளியானதையும், 2008இல் ஞானம் சஞ்சிகையில் மலர் விழியாள் என்ற படைப்பு பிரசுரமானதையும் பதிவுகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

அது மட்டுமல்லாமல் 1999 இல் பாடசாலை மாணவர்களுக்கான புள்ளிவிபரவியல் என்றொரு நூலையும்

இவர் வெளியீடு செய்துள்ளார். இப்போது செந்நீரும் கண்ணீரும் என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பை வெளியீடு செய்கின்றார்.

செந்நீரும் கண்ணீரும் என்ற இவரின் சிறுகதைத் தொகுதியில் பதினெட்டுக் கதைகள் உள்ளடங்கியுள்ளன. மல்லிகை. வீரகேசரி, ஜீவநதி, தினக்குரல், ஞானம் போன்ற வெளியீடுகளில் பிரசுரமான கதைகளும், புதிதாக எழுதப்பட்ட கதைகளும் இதில் உள்ளடங்கியுள்ளன.

அநேகமான புதிய எழுத்தாளர்களின் கன்னி வெளியீடுகளில், ஒரு கன்னிக்குரிய அனுபவக் குறைவான நடைமுறைகளும் பண்பாட்டுக்கோலங்களும் முதன்மை உணர்வுமிக்க பேச்சுக்களும் போன்றதொரு அமைப்பையே அவதானித்திருக்கிறேன். ஆனால் உதயகுமார் அவர்கள் ஏற்கனவே மூன்று நூல்களை வெளியீடு செய்த பிரசவ அனுபவமே இந்நூலை மிகவும் கனதியாகவே படைக்க வைத்துள்ளது.

ஆடம்பரமற்ற அர்த்த புஷ்டியானதொரு அமைதி இந்நூலில் உள்ளடங்கியிருப்பதை என்னால் உணர முடிந்தது.

பாடசாலை, அரச அலுவலகங்கள், சமூகக் கூறுகள், குடும்பம் என்பன போன்ற காரணங்களிலிருந்தே கருக்களையும், பாத்திரங்களையும் உதயகுமார் தெரிவு செய்துள்ளார். தனக்குப் பரிச்சையமான கனங்களைத் தெரிவு செய்திருப்பது சிறப்பானதொரு அம்சமாகும். தவிர இவரால் கூறப்படுகின்ற சமூகச் செய்திகளை அவதானிக்கும் போது, அச்செய்திகளில் இலகுத்தன்மையும், இயல்புத் தன்மைகளும், அத்தோடு மிக எளிமையான மொழிப்பிரயோகமும் மிகச் சிறப்பாக அமைந்துள்ளன.

இவருடைய மொழிப் பிரயோகங்களில் சிலவற்றை இங்கு குறிப்பிடுவதன் மூலம் புரிதலை இலகுபடுத்தலாமென நினைக்கிறேன்.

“சலனங்கள்” என்ற கதையில்

“உலகத்தில் சில விடயங்கள் சாதகமாக இல்லை என்பதால் உலகமே நம்மை எதிர்க்கின்றது என்ற முடிவுக்கு வரக்கூடாது”

“உங்கள் அனுமதியில்லாமல் உங்கள் உடலை ஒருவர் காயப்படுத்தி விடமுடியும்”. ஆனால் உங்கள் பூரண ஒத்துழைப்பில்லாமல் உங்கள் மனதை யாரும் காயப்படுத்தி விடமுடியாது.

இதே போன்று “மனித மனங்கள்” என்ற கதையில் “இந்தச் சமூகத்தில் பலத்த சவால்கள் உங்களுக்காகக் காத்திருக்கு! அதையெல்லாம் நல்லபடி வாழ்ந்து ஜெயிக்க வேண்டும்.”

இப்படிப் பல இடங்களை இத்தொகுப்பில் சுட்டிக் காட்ட முடியும். “தற் திருப்தி கற்றலின் எதிரி” என்று கூறுவார்கள். ஆகவே சமரபாகு சீனா உதயகுமார் அவர்கள் தற் திருப்தி கொள்ளாமல், தன்னை வாண்மைப்படுத்திக் கொண்டு, தொடர்ந்தும் படைப்புக்களை வெளியிடுவாரென நம்புகிறேன்.

கே.ஆர்.டேவிட்.

11-10-2010

நன்றிகள் சொல்ல வார்த்தைகள் இல்லை எனக்கு!

எனது நெஞ்சு நிறையவே நிரம்பியுள்ளது. அவை மொழி வடிவம் பெற முயன்றன. வரி வடிவம் கொடுத்தேன். அதற்கு உயிர் இருக்கா? இல்லையா? என நான் அறியேன். ஆனால் அவை பற்றி நன்றாகவே உங்களுக்குத் தெரியும். ஏனென்றால், இலக்கிய பயிரின் உயிரை அரவணைப்பதும், அதை வளர்ப்பதும் எல்லாமும் உங்கள் எண்ணங்கள்தானே!

நீண்ட காலங்களாய் வெந்து கொண்டிருந்த என் எண்ணங்கள் பொறுமை இழந்து, புயலாய் மாறியிருக்கிறது. புறப்பட்டு விட்டேன்! நிச்சயம் என்றோ ஒரு நாள் சாதிப்பேன் என்ற எண்ணத்தோடு!

வாழ்க்கையில் தோல்விகள் வரவேண்டும்! அவை, என்றோ ஒரு நாள் சாதிக்க இருக்கின்ற சாதனைகளுக்கெல்லாம் சவாலாக இருந்துவிட வேண்டும்!

தோல்விகளும், விமர்சனங்களும் கண்டு துவண்டு போகும் உள்ளமாக ஒருவனின் உள்ளம் இருந்து விடக்கூடாது. அவை பற்றிய விருப்பங்களே அவனை ஆராதனை செய்யும்! அவனை முன்னேற்றிச் செல்லும்!

இங்கே ஒருவன் எப்போது தோல்வி காண்பான்!
என்றுதான் பலரும் அங்கலாய்க்கின்றனர்...

தேரில் இருக்கும் போது, ஒட்டி உறவாடுவர்! போற்றிப்
புகழ் பாடுவர்! நல்லதொரு தருணம் வரும் போது சேற்றில்
தள்ளி விட்டு, கைகொட்டிச் சிரிப்பர்!

ஒருவன் விமர்சிக்கப்பட வேண்டும்! அவன் தூற்றப்பட
வேண்டும்! தூக்கி எறியப்பட வேண்டும்! அந்த வலிகள் கண்டு
அவன் இதயம் துவண்டு போகக் கூடாது. மாறாக அவை,
வலிமை பெற வேண்டும்!

இதயத்தில் நெருடல் வரும் போது நம்பிக்கை
பிரவாகிக்கும். அந்தப் பிரவாகமே அவன் கொண்ட
இலட்சியத்தை சாதனையாக்கும்.

இங்கே, நான் ஏதோ சாதித்து விட்டேன் என்று சொல்ல
வரவில்லை. என் மீதான விமர்சனங்களும், என்னைப் பார்த்துப்
பொறமைப்படுகிறவர்களும், இங்கே இல்லைபே என்றுதான்
ஏங்குகின்றேன். இப்படியானவர்கள் எனக்கும் கிடைத்தால்,
நானும் ஒரு பாய்க்கியவான் தான். அவர்கள்தான் என்னை
உயர்த்தும் படிக்கட்டுக்கள் என்பேன்.

ஒரு சின்னஞ் சிறு பிள்ளைத்தனமாக எனது
எண்ணங்களுக்கு பாஷை கொடுத்துள்ளேன். தமிழ்
கோலத்தின் சிறு புள்ளிதான் இவை.

எனது உள்ளத்தின் உண்மையான குமைச்சல்களை
வார்த்தை ஜாலங்களோடு வடித்திருக்கிறேன். இவற்றுள் எவை
சிறுகதை? எவை விபரணம்? என்பதை வாசகர்களாகிய
உங்களிடமே விட்டுவிடுகிறேன். அதற்கான விமர்சனங்கள்
என்னைச் சேரும் போதுதான் என்னாலும் நல்ல சிறுகதைகள்
படைக்க முடியும்.

நான் ஒரு சிறுகதைத் தொகுதியினை வெளியிடும் அளவுக்கு ஒரு வாய்ப்பு வந்தமையிட்டு முதலில் ஆண்டவனுக்கு நன்றி சொல்கின்றேன். அடுத்து எனக்கு தமிழ் கற்றுத் தந்த ஆசான்களையும் நினைவு கூருகின்றேன்.

நான் பாலர் வகுப்பு முதல் இரண்டாம் வகுப்பு வரை எங்கள் ஊர் மலர் ரீச்சரிடம் தமிழ்ப்பாடம் கற்று வந்தேன். அவர்தான் எங்கள் வகுப்பு ஆசிரியை. மலர் ரீச்சரிடம் பாடம் படிப்பதென்றால் எங்கள் எல்லோருக்கும் நல்ல விருப்பம். ஏனென்றால் பாடம் சொல்லித் தரும் இடை நேரங்களில் பொருத்தமான கதைகள் சொல்லுவார்.

அவர், கதைகளை மிக சுவையாகச் சொல்லுவார். கேட்க ஆசையாக இருக்கும். இப்படியான கற்பித்தல் முறை என்பது நல்ல முறை போலவே இப்ப எனக்குத் தோற்றுகின்றது.

(கற்பித்தல் இடை நேரங்களில் பொருத்தமான கதைகள் சொல்லிப் படிப்பித்தல் என்பது இன்று குறைந்துள்ளதாகவே எனக்குத் தோற்றுகிறது)

ஏழாம், எட்டாம், ஒன்பதாம் தர வகுப்புக்களில் தமிழ் கற்பித்த தங்கவடிவேல் ஆசிரியர், பத்தாம் பதினொராம் வகுப்புக்களில் தமிழ் கற்றுத் தந்த கலரீந்தி. செ.யோகராசா, புலவர். கதிர்.சீனித்தம்பி ஆசிரியர், ராஜதுரை (துரைராஜா) ஆசிரியர் இவர்கள் என்றும் என்னால் மறக்க முடியாதவர்களாவர்.

எனது பட்டப்படிப்பினைத் தொடர்ந்த போது, முதல் வருடம் தமிழ் கற்பித்த தனேஸ்வரி ரீச்சர், கமலரூபன் ஆசிரியர் மற்றும் எனது பட்டப்படிப்பின் இறுதி இரண்டு வருடங்களிலும் தமிழ் கற்பித்து, விருப்புள்ள ஆதித் தமிழை இன்னும் ஊன்றி

விருப்புக்கொள்ள வைத்த பா.மகாலிங்கசிவம் ஆசிரியர், பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ் அவர்களையும் என்னால் என்றும் மறந்துவிட முடியாது.

மேலும் எண்பதுகளின் நடுப்பகுதிகளில் பொலிகண்டி பாரதி இளைஞர் மன்றத்தினால், ஒவ்வொரு பெளர்ணமி தினத்திலு வெளியீடு செய்யப்பட்டு வந்த இதய ஒலி எனும் கையெழுத்துச் சஞ்சிகைகளில் வரும் சிறுகதைகளை நான் விரும்பி படிப்பேன். இந்த வகையில் அன்றைய அந்த சஞ்சிகையின் ஆசிரியர்களாக இருந்த தி.சுபாகரன் ஆசிரியர், வீ.வீரகுமார் ஆசிரியர்களையும் மற்றும் பாரதி இளைஞர் மன்றத்தினையும் நினைத்துப் பார்க்கின்றேன்.

“அவளுக்கென்றொரு மனம்” எனும் சிறுகதையை நான் 1998 ஆம் ஆண்டு எழுதினேன். இதுவே எனது முதற் சிறுகதை..

அந்த நேரம் பத்திரிகைகளில் அ.அன்பழகன் ஆசிரியர் சிறுகதைகள் எழுதி வந்தார். நான் எழுதிய சிறுகதையை வாசித்து விட்டு, “நிறையக் கதைகள் எழுதிய ஒரு முதிர்ச்சி இக்கதையில் தெரிகிறது. கதை சொல்லும் திறனும் நல்லாக இருக்கிறது. உன்னால் இதை இன்னும் செம்மைப்படுத்த முடியும். ஊறப்போடு! இடையிடை எடுத்து வாசித்துப்பார்!” என்றார்.

இப்படியொரு ஊக்கம் தந்த அ.அன்பழகன் ஆசிரியரும் என் நன்றிக்குரியவராவார். இச் சிறுகதை சலனங்கள் என்ற பெயருடன் கலைமுகத்தின் ஐம்பதாவது மலரில் வெளிவந்தது.

2007 ஆண்டு முன்மாதிரியாய் எனும் சிறுகதை, அரச அலுவலர்களுக்கான ஆக்கத்திறன் போட்டியில் மூன்றாம் இடத்தைப் பெற்றது. இக்கதை பரிசினைப் பெறுவதற்கு

என்னை ஊக்குவித்த மாவட்ட கலாசார உத்தியோகத்தர் திருமதி.வி.சுகுணாவதி, எமது அலுவலக கணக்காளர் கி.யோகேந்திரன், எமது பிரதேச செயலர் இ.வரதீஸ்வரன் அவர்களும் என்னால் என்றும் நினைத்துப் பார்க்கக் கூடியவர்களாவர்.

மலர்விழியாள் எனும் சிறுகதை 2008 ஆம் ஆண்டு எழுதப்பட்டது. என் அலுவலக நண்பன் அ.வசந்தன் (எஸ்.ஓ) அக்கதையைப் படித்துவிட்டு, நல்லா இருக்கு! கதையத் தா! ஞானத்தில் எனக்குத் தெரிந்த ஓரான் இருக்கிறார் என்றான். அவன் கதையை வாங்கிச் சென்று விட்டான். அடுத்த மாதமே கதை ஞானத்தில் வந்திருந்தது.

மலர்விழியாள் கதைக்கு முதல், நான்கு கதைகள் எழுதி வைத்திருந்த போதும், மலர்விழியாள் கதையே சஞ்சிகையில் வெளிவந்த முதல் சிறுகதை ஆகும். அந்த வகையில், அ.வசந்தன், வதிரி. சி.ரவீந்திரன், டாக்டர்.தி.ஞானசேகரன் போன்றவர்களையும் என்னால் மறக்க முடியாது.

மேலும் எனது கதைகள் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்தால் அதை வாசித்து விட்டு திறந்த மனத்துடன் விமர்சனம் செய்து, என்னை ஊக்கப்படுத்தும், சிரேஸ்ட பொலிஸ் அலுவலக கணக்காளர் என்.ரவிசந்தர், யூ.என்.எச்.சி.ஆர்.வெளிக்கள உத்தியோகத்தர் சி.இன்பரூபன், மற்றும் கொற்றை.பி.கிருஷ்ணானந்தன், கி.நவநீதன் மற்றும் எனது மாணவர்களும் என் நல்ல நண்பர்களுமான தே.துஷ்யந்தன், இ.ஜெகானந்தன் போன்றோரும் என் நன்றிக்கு உரியவர்களாவர்.

என்னுடன் தொலைபேசியில் உரையாடல் செய்து

01

பதவிச் சுகம் தேடி...!

வவுனியா குருமன்காட்டுச் சந்தி. அங்கிருந்து சுமார் 100 மீற்றர் தூரத்தில் அந்த விடுதி. விடுதியின் பெயர் 'தாஜ்மகால்'!

எத்தனை மனக்கவலைகள் இருந்தாலும் விடுதியின் உள் நுழைந்து விட்டால் போதும். அந்தளவுக்கு அது மிகவும் ஆனந்த மயமாய் இருக்கும்.

குறும்புக் கதைகள் சொல்லி சிரிக்க வைக்கும் வேந்தன்!

இடையிடையே தன்னை ஒரு சிவாஜி..! ஒரு எம்.ஜி.ஆர்..! ரஜினி..! கமல்..! என இப்படிப் பன்முகங்களை உடனுக்குடன் வெளிக்காட்டும் அமலன்!

“இங்கே பாருங்கள், இந்த ஆண்டின் உலக ஆணழகன் நான் தான்! எல்லோரும் என்னையே பாருங்கள்...!” குளிப்பதற்கு ஆயத்தமாகி தன் மேனியில் எந்தவொரு ஆடையும் இல்லாமல், நிர்வாணமாய் நிற்கும் நிர்மலன்.

“ஹலோ...! ஜோதிகாவா கதைக்கிறியள்?”

“ஹலோ..! நயன்தாராவா கதைக்கிறியள்? இங்கே நான் கணேஷ் கதைக்கிறன்!” என்று பிலிம் காட்டும் கணேஷ்வரன்.

“அனைத்துத் தமிழ் நெஞ்சங்களுக்கும் வணக்கம்! நான் தான் ‘தமிழ்க் காட்டாறு’ ஜெயகாந்தன் சேர். உங்கள் அனைவருக்கும் என் இனிய மாலை நேர வணக்கங்கள்..”

இப்படியாக அந்த விடுதியின் குதூகலம் ஆனந்தமாய்த் தொடரும். இவர்கள் அனைவருக்கும் இடையில் நானும் எனது பங்கிற்கு அதை...இதையென்று சொல்லி மற்றவர்களை மகிழ்வுட்டிக் கொண்டிருப்பேன்.

ஆனாலும் என்ன! என் அலுவலகம் சென்றால் போதும்! இனிமையாய் ஊஞ்சலாடும் என் போன்றோரின் இளமையெல்லாம் கருகிய இதயமாய் மாறிவிடும்!

நான் அந்த அலுவலகத்திற்கு முதல் முதல் நியமனம் பெற்றுச் சென்றபோது, இன்றைய ஏ.ஓ.தான் அன்று எஸ்.ஏ. ஆக இருந்தவர்.

07.30 ற்கு அலுவலகம் வரும் எஸ்.ஏ. வரவு இடாப்பில் 07.00 மணியென்று ஒப்பமிடுவார். பின்னர் தன் இருக்கைப் பக்கம் கொஞ்சமும் எட்டிப் பார்க்கமாட்டார். மீன் வாங்க அல்லது மலிவான மரக்கறி வாங்கவேன்று சந்தைக்குச் சென்று விடுவார்.

பிறகு தனது அந்த அலுவல், இந்த அலுவல் என்று எல்லாம் முடித்து, அலுவலகம் வர எப்படியும் பகல் 10.00 மணியைத் தாண்டிவிடும். அந்த நேரம் அலுவலகத்தில் நுழையும் போது மனதில் ஒரு குற்றவுணர்வோடுதான் நுழைவார். அதை மறைப்பதற்கு ஒரு அசட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்து சக உத்தியோகத்தர்களின் அனுதாப வோட்டினை மனதளவிலே வாங்கி உட்கார்ந்து விடுவார்.

அலுவல்கள் என்று பெரிசாக இருக்காது. அடிக்கடி நேரத்தைப் பார்த்துப் பார்த்து பொழுது போக்குவார். 11.45 மணி ஆனதும் அந்தரத்தில் வந்தவர் போல் கிளம்பி விடுவார். அந்த நேரம் ஆளையாள் பார்த்து சிரிப்பதைவிட எம்மால் வேறெதுவும் செய்ய முடிவதில்லை.

“மச்சான் ஆள் வந்த நேரம் தெரியுந்தானே! இப்ப போறார். பாரன் எத்தனை மணிக்கு வருவார் என்று..!”

அதை மோகன் அடிக்கடி எனக்குச் சொல்லுவான். மோகன் ஒரு அண்டல்காரன். மற்றவர்களைக் கிண்டல் அடிப்பவன். இது அந்த அலுவலகத்தில் எல்லாருக்கும்

தெரிந்திருந்தபோதும், அவனின் கிண்டல் கதைகளுக்கு ஆரும் சிரித்துத்தான் ஆகவேண்டும்.

3.15 மணிக்கு வரும் எஸ்.ஏ. யைக் கண்டதும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து நமட்டுச் சிரிப்பொன்று சிரிப்பார்கள்.

குற்றம் செய்யும் நெஞ்சு குறு குறுக்கும் என்பது போல் எஸ்.ஏ. இன் உள்ளமும் குறு குறுத்துக் கொள்ளும். அவரது முகம் அதைக் காட்டிக் கொடுத்து விடும்.

நாமெல்லாம் 4.15 என ஒப்பமிட்டு அலுவலக வளவிலிருந்து வெளியேறி விடுவோம். ஆனாலும், எஸ்.ஏ. வெளியேற மாட்டார். 4.30 இற்கு வெளியேறும் டி.எஸ்.சிற்காக காத்திருப்பார். டி.எஸ்.வெளியேறி ஐந்தாறு நிமிடங்களின் பின்னரே எஸ்.ஏ. வெளியேறுவார். வெளியேறும் நேரம் 5.30 என குறித்து விட்டுத்தான் வெளியேறுவார்.

இவரது நாளாந்த நிகழ்வுகளின் பட்டியலிற்கு வெகுமானமாக மாத இறுதியில் எடுத்துக்கொள்ளும் **Over time salary** எங்கள் அனைவரின் நெஞ்சங்களையும் ஒரு கணம் அடைத்துக் கொள்ளும்.

உண்மையில் பசுத்தோல் போர்த்த மரநாய் என்பது இவராகத்தான் இருக்கும். நாகரிகமான முறையில் கொள்ளையடிக்கும் கொள்ளைக்காரன். அதுவும் ஒவ்வொரு பொதுமகனின் வியர்வைத் துளிகளால் உருவான அரசு பொது நிதியையல்லவா...? இவர் போன்றோர் கொள்ளையடிக்கின்றனர்.

இப்படியாக எனக்குள் குமைந்து வரும் ஆதங்கங்களை எனக்குள்ளேயே ஒன்று சேர்த்துக் கொழுத்தி விடுவேன்.

அநியாயம் நடக்கும் இடங்களில் அதைத் தட்டிக்கேட்டு சீர் செய்ய நினைப்பது என்பதெல்லாம் இதிகாசங்களிலும், சினிமாவிலும்தான் நடக்கும். நிஜ வாழ்க்கையில் உந்த விசயம் எடுபடாது போலும்.

கொள்ளையடிப்பவனுக்கும், பொய், புரட்டுச் சொல்லும் பித்தலாட்டக் காரனுக்கும்தான் மதிப்பும், மரியாதையும். இவற்றை, நான் எத்தனையோ பேர் வாழ்க்கையில் கண்டு தெளிந்திருக்கிறேன்.

ஆவேசம் ஆத்திரம், கோபம் வரும் வேளைகளில் அவற்றை எல்லாம் அடக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்பது நான் படித்த அனுபவ பாடம்.

எஸ்.ஏ. இன் வரட்டுத்தனமான செயல்களைக் கண்டு நெஞ்சு கடுப்படையும். பிறகு நானும் ஒருமாதிரி பொறுமையாகி விடுவேன்.

இப்படி மற்றவர்களின் கேலிக்கும், கோபத்திற்கும் ஆளான எஸ்.ஏ. இன்று எங்கள் அலுவலக நிர்வாக உத்தியோகத்தராக வந்தது ஆச்சரியத்தையும் கூடவே எரிச்சலையும் உண்டு பணியிருந்தது.

இது என்ன அநியாயம்! எல்லாரும் ஏ.ஓ.ஐச் சபிக்கத்தொடங்கினர். போதாக்குறைக்கு அலுவல்கள்

பெற்றுக்கொள்ள வரும் பொதுமக்களும் திட்டிக் கொண்டே போனார்கள்.

“இவன் ஒரு லூசனை..! உந்தக் அறைக்குள்ளே ஏன் வைச்சிருக்கினம்..! முதலில் ஒரு பொதுமகனிடம் எப்படிக்கதைக்க வேணும் என்ற முறையைக் கற்றுக்கொண்டால்லோ உந்தப் பதவிக்கு உவர் வந்திருக்க வேணும்” என்று திட்டிக்கொண்டு போனார்கள்

ஒவ்வொரு பொதுமகனினதும் வாய் வாசகங்களைக் கேட்கும்போது, அலுவலக உத்தியோகத்தர் நாமெல்லாம் தலைகுனிய வேண்டும் போல்தான் இருக்கும். ஒரு மனிதனுக்கு ஏற்படுகின்ற தலை குனிகிற அவமானம் என்பது இதுதான் போலும்.

எடுத்த எல்லாத்துக்கும் “இது ஒபிசோ..! அல்லது வேற என்னவாமோ..? ஒபிஸ் எண்டால் ஒபிசாக இருக்க வேணும்...” இப்படிக்கடி நாய் மாதிரி ஒவ்வொரு பொதுமகன் மீதும் பாய்ந்து விழுவார். இப்படியான ஏ.ஓ. இனைக் காண எனக்கென்ன, எல்லோருக்கும் கோபம் கொப்பளித்துக் கொண்டே வரும்.

‘நடந்து வந்த பாதைதனைத் திரும்பிப் பாரடா..! நீ செய்த நாசவேலைகளை நினைத்துப்பாரடா..!’ என்ற வாசகம் உவருக்குத் தெரியுமோ என்பது எனக்குத் தெரியாது.

அலுவலக நடைமுறைகள் என்று எத்தனையோ புத்தகங்கள் வெளிவந்த நிலையிலும், பொதுமகனிடம் ஒரு அலுவலகன் நடந்துகொள்ளும் முறைகள் ஒன்றுமில்லையே என நான் அடிக்கடி நினைத்துப் பார்ப்பதுண்டு.

அலுவல் என்று அலுவலகம் வரும் எல்லா பொதுமகனுக்கும் எல்லாம் தெரியுமெண்டு இல்லைத்தானே! இதைப் புரிந்து கொள்ளாத ஏ.ஓ. ஏன் இப்படி எரிந்து விழுகிறார்.

நாங்கள் எத்தனை விழாவிற்குச் சென்றோம். அங்கு எங்களை எத்தனை போட்டோ எடுத்தார்கள். அந்தப் போட்டோக்களைத் தாங்களே பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்பி, அதனைப் பத்திரிகைகளில் பிரசுரமாக்கச் செய்வது. அவை அப்படிப் பிரசுரமாகியிருந்தால் அதையே ஒரு முறைக்கு பல முறை புரட்டிப் புரட்டி பார்ப்பது. தொடர்ச்சியாகத் தன்னைத் தானே சுயபுராணம் பாடி ரசிப்பது.

இந்த மாதிரியான அதிகாரிகளின் சிந்தனைகளை நினைக்கும் போது “ஏன் இவர்கள் இங்கிருக்கிறார்கள்?” தென்னிந்தியா சென்று ஒரு சில படங்கள் நடித்து விட்டு வரலாமே..! அது இன்னும் நன்றாகவே இருக்குமல்லவா?” என்று நினைக்கவே தோன்றும்.

ஒவ்வொரு மனிதனுடைய அற்ப ஆசைகளும், சிந்தனைகளும் மிகவும் இழக்காராமாகத்தான் இருக்கின்றன. முன்மாதிரியான சிந்தனைகளைக் காண்பது என்னமோ குறைவாகவே உள்ளது.

ஏ.ஓ. இன் இந்தமாதிரியான செயல்களை நினைக்கும் போது கோபம்தான் வரும்.

அவரின் அதிகாரத் தொனியும், முறையற்ற கதைகளும் அந்த அலுவலகத்தில் யாருக்குமே பிடிப்பதில்லை.

குடிக்காரன் கதையில் கூட ஓரளவு தெளிவும், நிதானமும் இருக்கும்.

இந்த மனுசன் என்ன? ஏன் இப்படி நடந்து கொள்கிறார்? அன்பாகக் கதைக்கலாம் தானே! அன்புக்கு யாரும் அடிமை என்ற விடயம் இவருக்குத் தெரியாது போல..! அதிகார மமதையில் ஆரையும் தூக்கி எறிந்து நடப்பதால் என்ன பிரயோசனம்? வாழ்வது கொஞ்சக் காலம்! அதற்குள் ஏன் இந்த ஆவேசம்? இறந்த பிறகு ஆர் எதைக் கொண்டு போகப் போகினம்..!" ஏ.ஓ.வை எனக்குள் சினந்து விடுகிறேன்.

கடவுள் ஒருவன் இருக்கிறான். அவன் எல்லாத்தையும் பார்த்துக் கொள்ளட்டும்' என்று நினைத்த பின் நானும் என் அலுவலகக் கடமைகளும் என்று இருந்து விடுவேன்.

ஒரு நாள் வழக்கம் போல் நாம் எல்லோரும் அலுவலகம் வந்து சேருகிறோம். ஏ.ஓ. மட்டும் இன்னும் வரவில்லை. மோகனைத் தவிர ஆண் அலுவலர் யாரையும் அங்கே காணவில்லை. பெண் அலுவலர்கள் எல்லோரும் ஒன்று கூடி குசு குசுத்துக் கொண்டனர்.

அலுவலகம் ஒரே அல்லோல கல்லோலப் பட்டுக் கொண்டிருந்தது. என் வரவினை ஒப்பமிட்டு உறுதிப்படுத்திக் கொண்ட பின், நண்பன் மோகன் நோக்கி நடந்தேன்.

“ஏன்? என்ன நடந்தது மச்சான்? அலுவலகம் ஒரே இரைச்சலாகக் கிடக்கு? ஆண்கள் ஒருத்தரையும் இன்னும் காணலை.” என்று கேட்டேன்.

“அதொண்டுகமில்லை மச்சான்! ஏ.ஓ. வீட்டில் திருடனாம்! அவனைப் பிடிச்சுக் கட்டிப் போட்டிருக்காம். அதுதான் பொடியள் எல்லாரும் அங்கை போட்டாங்கள்.”

அப்ப நீ ஏன்டா போகேல்ல...” - என்று நான் அவனைக் கேட்டேன்.

“கொள்ளைக்காரன் வீட்டில்தான் திருட்டு போயிருக்கு. அதுவும் பிடிபட்டிருக்கு. எனக்கு நிறைய வேலையிருக்கு நான் வரயில்லை...” என்று சொல்லிக் கொண்டு தனது கடமைகளில் கவனம் செலுத்தலானான் மோகன்.

இப்ப நான் எங்கள் ஏ.ஓ.வின் வீடு நோக்கி கிளம்பி விட்டேன். அங்கே போய் பார்த்த பின்தான் விளங்கியது, நான் தான் கடைசி ஆள் என்று.

அந்தத் தென்னை மரத்தில் திருடன் கட்டப்பட்டிருந்தான். அவன் கண்களிலிருந்து நீர் தாரை தாரையாகச் சிந்திக் கொண்டிருந்தன. “நான் பிடிபட்டுப்போனேனே! என் குடும்ப மானம் போய் விட்டதே..” என்று நினைத்து அவன் அழவில்லை. இதை நான் ஓரளவு ஊகித்துக்கொண்டேன். இப்படி அவன் கண்களும், முகமும் நன்கு காட்டி விடுகின்றன.

அவனை ஒரு தடவை பார்த்த பார்வையாளர்கள் அவனை என்ன? ஏது? ஏன் திருடினாய்? என்று எதுவுமே கேட்கவில்லை. ஏ.ஓ.வினைச் சுற்றி வளைத்து குசலம் விசாரித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அதிகாரிகளுக்கு 'வாளி வைத்து' பழகினால் அதில் இவர்கட்கு ஒரு சுகம் இருக்கும் என்ற நம்பிக்கை போலும் அதுதான் இப்படி..!

நான் நேராகவே அந்தத் திருடனை நோக்கிப் போனேன்..

“ஏன் அண்ணை.. உங்கள் உடம்பு நல்லாத்தானே இருக்கு! ஒரு குறையும் இல்லையே! ஏன்... இப்படி?” என்று இழுத்தேன்.

அவன் ஏதோ சொல்ல நினைக்கிறான். அழகை, விம்மலுடன் அவனுக்குள் அழுத்திக் கொண்டிருந்தது.

கடுமையான போராட்டங்களின் மத்தியில் தன்னை சுதாகரித்துக் கொண்டு சொல்லி விடுகின்றான்.

“சேர்..! நான் இங்கை திருட வரவில்லை. என்ற சைக்கிள் எடுக்க வந்தனான்.”

“உன்ர சைக்கிளோ! அடுத்தபடி உன்ர சைக்கிள் இங்க வந்தது” இப்படி நான் கேட்டேன்.

“என் குடும்பம் மிகவும் கஷ்டப்பட்ட குடும்பம். மொத்தம் எனக்கு ஏழு பிள்ளைகள். நாங்கள் பருத்தித்துறை தும்பளையில் இருந்தனாங்கள். சுளாமியில எங்களிட்ட இருந்த எல்லாச் சொத்தும் அள்ளுண்டு போட்டுது. என்ற இண்டு பிள்ளையளையும் காவு குடுத்திட்டன். அங்க வாழ்ப்புடிக் கேல்ல. கடலைக்காணும் போதெல்லாம் என்ற புள்ளையளிள்ர

நினைவுகள் தான் வருது. அது தான் இங்க வவுனியா வந்து மச்சானின் காணிக்ஞள் ஒரு குடிசை போட்டு இருக்கிறம். நான் இங்க வந்து மேசன் வேலை செய்துதான் குடும்பத்தைப் பாக்கிறன். எங்களுக்குச் சுனாமி வீட்டுத் திட்டமும் தாறன் எண்டு சொல்லிப் போட்டாங்கள். போன மாதம் என்ர பிள்ளைக்கொண்டு சுனாமி நிவாரண சைக்கிரும் வந்தது. ஏ.ஓ. அதை எப்படியோ சுருட்டி எடுத்துப் போட்டார். என்ர பிள்ளை நல்லாப் படிக்கும். நடந்துதான் பள்ளிக்கூடம் ரியூசன் எண்டு போகும். இந்த சைக்கிரக்காக டி.எஸ். ஒபிஸ், ஜி.எஸ். வீடு, ஏ.ஓ. விடம் எண்டு எத்தனை முறை நடந்து அலைந்திருப்பன். என்ர சைக்கிரை களவாய் எடுக்கிறதை விட வேறு வழி எனக்கு தெரியேல்ல. அதுதான்..!”

மூச்சவிடாமல் அவன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். மனது பொருமி விம்மிக்கொண்டு அழத்தொடங்கி விட்டான். பொலபொலவென கண்ணிலிருந்து நீர் வழிந்தோடி அவன் சட்டையை நனைத்துக் கொண்டிருந்தது.

இதற்கு மேல் என்னால் சும்மா இருக்க முடியவில்லை. அவனது கட்டுக்களை அவிழ்த்து விடுகிறேன். தன் இருகரங்களினாலும் கண்களைப் பொத்திக்கொண்டு உட்கார்ந்து ஓ..! வென அழ ஆரம்ம்பித்து விட்டான்.

இப்போ என் சக உத்தியோகத்தர்கள் ஓடிவந்து அவனை என்ன? ஏது? என்று கேட்டு அவன் சொல்ல விருக்கும் பதிலுக்காக காத்து நின்றனர்.

பெரியூர் உணர்ச்சி

தலை குனிந்து மண் கிண்டி பொன்தேடும் ஏ.ஓ.வின்
முகம் பார்த்துவிட எத்தனிக்கிறேன். முடியவில்லை, பெரிய
தொரு முச்சு விடுவதைத் தவிர....

* கதைக்கான களம் -2006, மல்லிகை- 2009 - பங்குனி.

02

ஓர் அன்னையின் இறுதி ஆத்மா!

வெள்ளவத்தை கடற்கரை. மாலை 5.30 மணியைத் தாண்டியிருக்க வேண்டும். நெருப்புப் பந்து வடிவமான அந்தச் சூரியன் தன்னை முற்று முழுதுமாக காட்டி, மெல்ல மெல்ல கீழ் இறங்கிக் கொண்டிருந்தான். அதன் அழகினை ரசித்து மகிழும் நிலையில் அந்த இடத்தில் யாரும் இல்லை! சடகோபனைத் தவிர..!

கடலில் குதித்து, நல்ல நீச்சல் நீந்தி களைத்துப் போன அந்தச் சிறுவர்களின் உற்சாகத்தை சடகோபனால் கணக்கிட்டுக் கொள்ள முடியவில்லை. அப்படி ஆனந்தமாய் ஓடி ஆடி விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

'நான் மட்டும் இதில் இருந்து கொண்டு எதைச் சாதிக்கப் போறன்? என்னிலும் பார்க்க வயசில் குறைந்த ஆடவர்கள் எல்லாம் தங்கள், தங்கள் மனைவியருடன்

பெரியூர் உணர்ச்சி

சுடவே, ஒன்றோ..! இரண்டு பிள்ளைகளுடனும் அந்தக் கடற்கரையின் மணலில் கால் புதைத்து ஆனந்தாய் சென்று கொண்டிருந்தனர். நான் மட்டும் இப்படி..! என்று பலவாறாக சடகோபனின் உள்ளம் கடல் அலை என வந்து வந்து முட்டி மோதிக்கொண்டன. அம் மோதுகைகளால் அமைதியின்றி குழம்பிக் கொண்டிருந்தான் சடகோபன்.

அவன் என்ன நடமாடும் சடமா..? அவனுக்குள்ளும் எத்தனை எத்தனை ஆசைகள்! எவ்வளவோ கற்பனைகள்! அத்தனையும் வெட்டிப் புதைத்து வாழ நினைப்பதென்பது எல்லோராலும் முடியாத ஒன்றுதானே..!

இப்படி நாளுக்கு நாள் தாழ்ந்து கொண்டு போகும் அவன் எண்ணங்கள், இப்பொழுது பின்னோக்கி பறந்து, சிறகடித்துக் கொண்டன.

உயர்ந்த பனை மரங்களும்! வளைந்து நெளிந்த தென்னை மரங்களின் சோலையும்! மா, பலா மரங்களின் சுவைகளும்! அவன் சொந்த ஊரின் அடையாளங்கள் எனலாம். இத்தனை இயற்கை அழகுகளுக்குள்ளும், அகல விரித்த வேப்பமர நிழலின் கீழ் அவனின் வீடு அமைந்திருந்தது. கல் வீடுதான் அது. நவீன காலத்தின் நாகரிகத்திற்கு ஏற்றவாறு அந்த வீடு பார்ப்பவர் கண்களுக்கு விருந்தளித்துக் கொண்டிருந்தது.

தன் தங்கைமார்களில் ஒருத்திக்கு இருபத்தைந்து மற்றவளுக்கு இருபத்தொரு வயது.

மூத்த தங்கச்சிக்கு நல்லதொரு இடத்தில் கல்யாணம் செய்து கொடுத்துவிட்டால் தானும் ஒரு கல்யாணம் செய்து கொண்டு, தன் இளையவளுக்கும் அடுத்தடுத்த வருடங்களில் கல்யாணம் செய்து வைத்து, பெரியதொரு மன நிம்மதியை அடையலாம் என்று நானுக்கு நாள் ஏங்கிக் கொண்டான்.

தன் தங்கச்சிக்கு மாப்பிள்ளை பார்க்க கந்தசாமிப் புறோக்கரோடு ஓடு ஓடென்று ஓடி சலித்துப் போய்விட்டான்.

சடகோபன் நல்லதொரு ஆங்கில பாட ஆசிரியன். ஆசிரிய நியமனம் பெற்று இன்று எட்டு வருடங்களுக்கு மேலாகிவிட்டன. அவனுக்கு இருபத்தைந்து இருபத்தாறு வயது இருக்கும் போதே எத்தனையோ நல்ல, நல்ல இடங்களில் இருந்தெல்லாம் நல்ல அழகான பொம்பிளைப் பிள்ளைகளின் சாதகக் குறிப்பும், போட்டோவும் வந்திருக்கும். அப்ப அவன் எடுத்த ஒரே முடிவு

“அக்காவுக்கு ஒரு மாப்பிள பாருங்க. பிறகு, தங்கச்சிக்கும் ஒரு மாப்பிள. அடுத்தபடியாகத்தான் எனக்கு” என்று ஒரே பேச்சாக சொல்லி முடித்தான்.

சடகோபனை வைத்துப் பெரிய உழைப்பொன்று உழைத்து விடலாம் என்று நினைத்து ஓடித் திரிந்த புறோக்கர்கள், இப்போ அவன் அக்காவிற்கு மாப்பிள்ளை பார்க்க வென ஓடித் திரியத் தொடங்கினார். தமக்கையின் கல்யாண விடயம் நல்ல படியாக சரிவரவே அவளும் சுவில் சென்று சேர்ந்து விட்டாள். அந்த நேரம் அவன் அடைந்த சந்தோசத்திற்கு அளவேயில்லை. அப்படியொரு மகிழ்வில் அவன் திளைத்திருந்தான்.

சடகோபனின் இளைய தங்கை சிறு பராயத்திலிருந்தே அதிக செல்லமாக வளர்ந்தவள். அவளின் அக்காவும், மூத்த தங்கச்சியும் வலு அமைதியான சபாவம். இளையவள் அப்பிடியில்லை. எதையும் படக்கென எடுத்தெறிந்து சரிக்குச் சரி கதைப்பாள். இது சடகோபனுக்குக் கொஞ்சமும் பிடிப்பதில்லை.

சில சமயங்களில் அவளின் உள்ளம் நோகும் படியாக, வலிகள் நிறைந்த வார்த்தைகளால் பேசிவிடுவாள். அதே நேரம் அவளின் இருகரங்களும் மள மளவென அவள் கன்னங்களைப் பதம் பார்த்துவிடும். அதற்கு பிறகு அவள் எதையும் கதையாது, கொள்ளாது போய் கட்டில் மேல் விழுந்து படுத்து அழுவாள்.

இந்த மாதிரியான தன் மொக்குத்தனமான செயலை நினைத்து விட்டால் போதும், அன்றிரவு எதுவுமே சாப்பிடாது உறங்கி விடுவாள்.

தன் இளைய தங்கை பற்றிய ஏக்கங்கள் அவனுக்குள் எப்போதும் இருந்து கொண்டே இருந்தது. கொஞ்சம் அவதானமாகவே இருந்து வந்தான்.

“பிள்ளை நீ கொஞ்சம் கவனமாய் நடந்து கொள்ளடா? கொண்ணன் ஒரு கோபக்காரன் என்று தெரியும்தானே! உங்கட நன்மைகளுக்காகத் தானே அவன் உப்பிட்யெல்லாம் நடந்து கொள்கிறான். அவன் உங்களை நினைச்சு ஏங்கிற ஏக்கங்கள் எனக்கெல்லோ தெரியும்!” இப்படி அவள் தாய் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். சொல்லும்போதே அழுது

விட்டாள். தன் சேலைத் தலைப்பால் கண்களிலிருந்து வழியும் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“போண பிள்ள போ..! கொண்ணன் சாப்பிடாமல் கிடக்கிறான். அவனை எழுப்பிச் சாப்பாட்டைக் குடுத்து! நீயும் சாப்பிடெண..!” இப்படி அவள் தாய் ஏக்கப் பெரு மூச்சாக ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்லுவாள்.

ஒருநாள் இரவு பன்னிரண்டு மணியைத் தாண்டிய நிலையில், தன் தங்கை நித்திரை கொள்ளாது ‘காண்ட் போனுடன்’ இருப்பதைக் கண்டாள்.

எஸ்.எம்.எஸ். அன்புபுவதும், அதற்கான ‘றிப்பிளையை’ எதிர் பார்த்து இருப்பதுமாக இருந்தாள். இது அவனுக்கு கோபத்தையும், பலத்த அவமானத்தையும் உண்டாக்கின.

இந்த நிலையில், வலு வேகமாக பற்றிக் கொண்டு வந்த கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டாள். அமைதியாக இருந்து அவதானிக்கலானாள். இராத்திரி நேரங்களில் இவை பற்றி அவளுடன் எதுவும் கதைக்கக் கூடாது என்று நினைத்தாள்.

நித்திரை தூங்கப் போனாள். அதில் அவன் தோற்றுப் போனாள்.

சடகோபன் படுக்கையிலிருந்து எழுந்து, காலைக் கடமைகள் முடித்துத் தன் மேசையில் அமர்ந்து கொண்டாள். நேரம் காலை ஆறரை மணியைத் தாண்டி ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

வழமையாகத் தன் தங்கை ஐந்து மணிக்கெல்லாம் எழுந்திருந்து, அவள் அக்கா கிருஷியுடன் சேர்ந்து வீட்டுக்குரிய அத்தனை கடமைகளையும் நிறைவேற்றி வைப்பாள். ஆனால், இன்று அவள் இன்னும் படுக்கையிலிருந்து எழுந்து விடவேயில்லை.

இப்ப அவன், தன் தங்கையைக் கூப்பிட்டான். அவளும் அருட்டிக்கொண்டு எழுந்தாள். கை இரண்டையும் ஒன்றோடு ஒன்று கோர்த்து, நிமிர்த்தி நெட்டி முறித்துக் கொண்டாள்.

“ஏன்? ஏன் அண்ணா கூப்பிட்டனீங்கள்...!”

“உன்ர அக்கா எழும்பி எத்தனையோ வேலையள் செய்து முடிச்சுப் போட்டாள். நீ என்ன எப்போதும் இல்லாத ஒரு புதுப்பழக்கமாய் இத்தனை நேரமாய்க் கிடக்கிறாய்..?” என்று தன்னுள் இருந்த அத்தனை கோபங்களையும் கொட்டித் தீர்த்தவனாக கேட்டுவிட்டான்.

தமயனின் கோப வார்த்தைகள் கேட்டு, படுக்கையிலிருந்து படக்கென்று எழுந்து விட்டாள்.

இந்த வீட்டில் ஒரு நாளும் நிம்மதியில்லை! எப்ப பார்த்தாலும் அதையெடு, இதையெடு எண்டு புடுங்கிக் கொள்ளத் தான் தெரியும். அதை இதையெண்டு தாங்கள் எதுவும் செய்யமாட்டினம்...” இப்படி தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டு புறு புறுத்தபடி அப்பால் போனாள். அவளின் புறு புறுத்தல்கள் எதையும் அவன் உள் வாங்கி விடவில்லை.

எடுத்த எல்லாத்துக்கும் ஒரு குமர்பிள்ளைக்கு அடித்துக் கொண்டிருந்தால், ஊர் சனம் என்ன நினைக்கும்! சனம் நினைக்கிறதென்ன அப்பிடி, இப்பிடி என்று கதைகள் கட்டிப்போடும். சடகோபன் பொறுமையாக இருந்தான்.

தமயனின் பொறுமையின் கூடுதல் நிலையினையும், தன் மீதான கண்டிப்பில் குறை நிலையினையும் நன்கு உணர்ந்து செயற்பட்டாள் தர்சி.

அவள் இப்ப தன் வீட்டின் பின் வளவினை பெருக்கிக் கொண்டிருந்தாள். அந்த வீட்டுச் சுவரின் அத்திபாரக் கட்டின் ஓரத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த 'கான்ட் போனினை' இடையிடையே அவதானித்தாள்.

இதை இடையிடையே அவதானித்துக் கொண்ட சடகோபனுக்கு மீண்டும், மீண்டும் கோபத்தைத் தூண்டின. வந்த கோபங்களுக்கு 'கான்ட் போனினை' உடைத்தெறிந்தாலும் அவனின் ஆத்திரம் தீர்த்திருக்காது. கோபமென்றால் அப்படியொரு கோபம்.

இப்ப 'கான்ட் போனின்' றிங்கிங்' ஒலி கேட்டதும் ஓடோடிச் சென்றாள். எஸ்.எம்.எஸ். இல் வந்திருந்த செய்தி பார்த்து மனதுக்குள் சிரித்தாள்.

அங்கை, இங்கை என்று தன் பார்வைகளால் ஒரு துளாவ துளாவினாள். அவளின் எண்ணப்படி அங்கு யாரும் இல்லை.

பெரியும் உணர்வும்

மிக மெல்லியதாக திறந்துள்ள, அந்த சாளரக் கதவின் இடுக்கின் ஓரத்தின் ஊடாக இத்தனையும் அவதானித்தான்.

சடகோபன், எழுந்து விட்டான். நேராக அவளருகில் சென்று 'போனைப்' பறித்தான். மள மளவென 'மெசேஜ் பைலை' திறந்து 'இன்பொக்சினை' ப் பார்த்தான். அதில் எல்லாமே அழிக்கப் பட்டிருந்தன. 'சென்ட் அயிட்டம் பொக்சைத்' திறந்து அவதானித்தான். அதுவும் அப்படித்தான்.

"என்னடி, கான்ட்போனும் ஆளுமாக இருக்கிறாய்...? சொல்லு இப்ப உனக்கு என்ன வேணும்? ஆ... பாரன் ஆள!" என்று உரத்த குரலில் கேட்டான்.

"கொக்காவைப் பார்! அவளும் இருக்கிறாள்தானே!" என்றான்.

எரிந்து விழும் அண்ணனின் கோப நிலை உணர்ந்து கொண்டான். அவள் எதுவுமே கதைக்க விரும்பவில்லை. தருணம் பார்த்து அம்பு விடும் திறமை அவளிடம் இருந்திருக்கிறது.

தமையனின் ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் தடுமாறாமல் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். ஒரு பொய் சொல்ல நினைத்தவளுக்கு, இப்ப சொல்வதெல்லாமே பொய்தான். இதை அவன் அவதானித்தான்.

மீண்டும் 'கான்ட் போன்' அலேட் ஒலி கேட்கிறது. மீண்டும் ஒரு எஸ்.எம்.எஸ். வந்திருந்தது.

சுடகோபனின் கையில் 'கான்ட் போன்'. அவள் என்ன செய்வதென்று அறியாது ஏங்கிப் போய் நின்றாள். தன் விழிகளை உருட்டி, உருட்டி முழிக்கத் தொடங்கினாள். தமயனிடம் 'கான்ட் போனைப்' பறித்தால் என்ன! என நினைத்தவள் அந்த எண்ணத்தை உடனேயே மறந்து போனாள்.

அந்த எஸ்.எம்.எஸ். ஐ அவன் படித்தான்

"tharsi en veeddil enaku nerukkuthal koodi viddathu. Iniyum ennaal unnaip pirinthu vaala mudiyaathu. Please naankall iruvarum seekkiram kalyaanam seithu kollvom. Unkall pathil enna"

கோபத்தின் உச்ச நிலையில் சுடகோபன். பிறகேதோ நினைத்தவள் போல், அவள் கன்னங்களில் மளார் என்று ஓங்கி அறைந்தாள்.

அவள் ஒவென்றுதான் அழுதிருக்க வேண்டும். இரு கரங்களாலும் வாயைப் பொத்திக்கொண்டு விக்கி, விக்கி அழுதாள். குளறி அழுதால் தண்டனை எப்படி இருக்கும் என்பதை நினைத்து அழுதாள். மௌனமாய் அழுதாள்.

தாய் என்ன ஏதென்று கேட்டு வருவதற்குள், சைக்கிளையும் எடுத்துக்கொண்டு வெளியே சென்று விட்டாள்.

அம்மாவும், இளைய அக்காவும் கட்டியணைத்து ஆறுதல் கூறினர். அந்த ஆறுதல் கதைகளை எல்லாம் அவள் எடுத்து எறிந்து கதைத்தாள்.

தமயன் மீதான கோபத்தை வெளிக்காட்டினாள். தமயன் இல்லாத நேரம் பார்த்து, அவனை தாக்கிக் கதைத்தாள். வக்கிரங்களைத் தீர்த்தாள்.

தமயனை, தர்சி திட்டிக்கொண்டிருந்தாள். கிருஷி எழுந்து சென்றுவிட்டாள். தர்சி அருகில் தாய் உள்ளம் யாரை அணைப்பது! யாரை வெறுப்பது! என்ற பரிதாப நிலையில் அழுது கொண்டிருந்தது.

வெளியே போன அண்ணன் வருகிறான். யாரும் அவன் வருவதை கவனிக்கவில்லை.

“உவர் என்ன மனிசனோ..! மிருகமோ..! அடிக்கிறதெண்டால் உப்பிடிகே அடிக்கிறது? உவர் என்ன செய்தாலும், நான் விரும்பினவனைத்தான் கல்யாணம் செய்வன். விரும்பினால் தானும் ஒரு கல்யாணம் செய்து எங்கையெண்டாலும் துலைஞ்சு போகட்டும். இஞ்சை என்னத்துக்கு உவர் இருக்கிறார்?” உள்ளே வந்து கொண்டிருந்த தமயனின் வரவு கண்டிராத தர்சி அறம் பாடினாள்.

வானமே இவன் தலையில் இடிந்து விழுந்தது போன்ற ஓர் உணர்வு. நெஞ்சம் எல்லாம் கனப்பது போன்ற அந்த உணர்வினை கடினமாய் உணர்ந்து கொண்டவனுக்கு அழுது விட வேண்டும் என்று நினைத்தான். இப்படி அவன் மனம் இன்னும் இறுக்கமாக அறுத்துக் கொண்டது. சைக்கிளையும் திருப்பிக்கொண்டு மீண்டும் அந்த கோயிலின் ஆலமர நிழல் தேடிப் போய்க் கொண்டிருந்தான்.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை என்பதால் பகல் முழுதும் வீடு வர, அவன் நினைத்திருக்கவில்லை.

மாலை ஆறு மணியிருக்கும். வீட்டின் உள்ளே வந்ததும் அவனைக் கட்டிப் பிடித்து ஓ..! வென ஒப்பாரி வைத்து அழத் தொடங்கினாள் அவன் தாய். தாயுடன் சேர்ந்து அவனும் விம்மிக் கொண்டான்.

கிருஷி விம்மல் போட்டு அழுவதை உணர்ந்து கொண்டவன், அவளை நோக்கி மெல்ல நடந்து சென்றான். தர்சி மட்டும் கல் நெஞ்சக்காரி போல், அந்தக் கதிரையில் தன் மூஞ்சியை இருளாக்கிக் கொண்டே இருந்தாள். அவனும் அதைக் கண்டு கொள்ளாதவன் போலவே சென்றான்.

கிருஷி தன் அண்ணனை நினைத்து அழுவதை இன்னும் நிறுத்தவில்லை. தமயனின் அப்பாவித்தனங்களின் நிலைகளை நினைத்து இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமாகவே அழுதாள்.

மூவரும் ஓரளவு ஆறுதல் கொள்ள, கிருஷி எழுந்து சென்று சாப்பாடு எடுத்து வந்தாள். தர்சி மட்டும் உட்கார்ந்த இடத்திலேயே இருந்தாள். அவள் சாப்பிட்டு விட்டுத்தான் அதில் இருக்கிறாள்.

தர்சி சாப்பிட்டாளா? என்று அவன் கண் யாடையால் கிருஷியைக் கேட்க, கிருஷியும் கண் யாடையால் பதில் சொன்னாள். அதன் பிறகுதான் அவனும் சாப்பிடத் தொடங்கினான்.

இதெல்லாம் நடந்து முடிந்த அடுத்தடுத்த நாள். மனதில் கொஞ்சமும் நிம்மதி கண்டிராத அவன் கொழும்பு போக ஆயத்தமானான். அங்கே இவனுக்கு நிறைய நண்பர்கள். தூர இடம் போனால் துயரம் மறக்கும் என்று நினைத்துப் புறப்பட்டான்.

அவன் கொழும்பு சென்றான். அடுத்த கிழமையே ஏ-9 பாதை பூட்டப்பட்டது. அவனும் அங்கே தங்கி நின்றான். அந்த நேரம் அது, அவனுக்கு கொஞ்ச நிம்மதியாகவும் இருந்தது.

அவன் ஊருக்கு வர விரும்பவில்லை. கொஞ்சக் காலம் கொழும்பில் வேலை செய்வோம் என்று நினைத்தான். தனது கெட்டித்தனத்தால் வேலை 'ரான்ஸ்பர்' எடுத்து அங்கேயே வேலை செய்யத் தொடங்கினான்.

தொலைபேசி மூலம் தன் அம்மாவினதும், கிருஷியினதும் சுகம் விசாரித்தான். அவன் கொழும்பு சென்ற சில நாட்களில் தர்சி, தான் நினைத்தவனோடு ஓடிவிட்டாள் முற்றாக மனம் உடைந்து போனான்.

சடகோபனின் நெஞ்சில் பாரிய வலிகள் கொண்ட நினைவுகள். வலிகள் அதிகரித்து மனதை விறாண்டிக் கொண்டன. தாயை கிருஷி மட்டுமே கவனித்து வந்தாள்.

அவன் கொழும்பு சென்ற நாளிலிருந்து அவன் தாய் ஒழுங்காகச் சாப்பிடுவதில்லை. அவனது கல்யாண விசயமாகத்தான் அவள் தினம், தினம் ஏங்குவாள். இது நாளடைவில் தாயை ஒரு நோயாளி ஆக்கியது. முந்தினது

போல் எந்தவொரு அலுவலும் தாயால் செய்ய முடியாமல் போனது. எல்லாக் கஷ்டங்களும் கிருஷி ஒருத்திக்குத்தான்.

தர்சியைக் கல்யாணம் செய்தவன் அவளை விட்டு விட்டு தன் தாய், தகப்பனுடன் சென்று விட்டான். வேலை வெட்டி தெரியாதாம் அவனுக்கு. வயதுக் கோளாறினால் வந்த கல்யாணம்தான் அது. உண்மையானதல்ல.

தாய், தகப்பனின் பணத்தைக் கொண்டு குஷி வாழ்க்கை வாழ்ந்தவனுக்கு கல்யாண ஆசை! அந்த ஆசைக்குப் பலியானது தரிசிதான்! ஒரு கைக்குழந்தையும் தானுமாக வந்து நிற்கும் போதே இருவரையும் அன்போடு அரவணைத்தவள் கிருஷி. பாவம் கிருஷி!

இத்தனை நிகழ்வுகளையும் நினைத்துப் பார்த்த அவனுக்கு, கண்களிலிருந்து நீர் தாரை தாரையாக கொட்டியது. இப்போ தன் விடுதி நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தான்.

‘என்னதான் இருந்தாலும் என் அம்மாவின் நிலை அறிந்தும், இரண்டு பெண் சகோதரங்களையும், ஊரில் தனியே விட்டுவிட்டு வந்தது என்னமோ தவறான ஒரு செயல்தான்’ என்று உணர்ந்து கொண்டவன், விடுதியின் உள் வளவுக்குள் வந்தான்.

அந்த நேரம் சொல்லி வைத்தாற் போல் ஊரில் இருந்து அவனுக்கு அழைப்பொன்று வந்தது. உடன் ரிசீவரைக் கையில் வாங்கி உரையாதத் தொடங்கினான். கிருஷி கதைத்தாள். “அண்ணா, அம்மா இருந்தாப் போல மயங்கிப் போனா..! வேலும்மயில் டொக்டர் வந்து பார்த்தவர். அவர் வந்து பார்த்து

ஏலாது எண்டு சொல்ல, அம்மாவை மந்திகைக்குக் கொண்டு போய், அங்கையும் ஏலாதெண்டு பெரியாஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போட்டினம். எனக்கென்னவோ பயமாய் இருக்கு. உடனே வாங்கோ.” என அழுதழுது கிருஷி சொல்லிக் கொண்டாள்.

இப்ப என்ன செய்வதென்றே அவனுக்குத் தெரியவில்லை. ரிசீவரை வைத்துவிட்டு விடுதியின் மனேஜரிடம் விசயத்தைச் சொன்னான். அவரும் அவனுக்காக அனுதாபப் பட்டார்.

“தம்பி! உங்களுக்கு நான் என்ன உதவி செய்ய வேணும்..! நான் நிச்சயம் உதவி செய்வேன். என்னெண்டாலும் கேளுங்க தம்பி! “ என்று உதவி செய்யும் நல்ல மனதோடு கேட்டார் மனேஜர்.

“மனேஜர் நாளைக்கு நான் என் வீடு போயே ஆக வேணும். அதுக்குப் பிளைற் ரிக்கற் ஒண்டு செய்விச்சுத் தாங்க பிளீஸ்” என்று அவன் கெஞ்சிக் கேட்டான்.

உடனடியாக இது பற்றி தனக்கு பழக்கமான இடத்துடன் தொலைபேசி மூலம் தொடர்பு கொண்டு கேட்டார் மனேச்சர். இது போல இன்னும் இரண்டு மூன்று இடங்களில் விசாரித்தார். கடைசியில் சடகோபன், நாளைக்கு முதல் பிளைற்றில் ஊருக்கு போவது என்பது உறுதியாகி விட்டது.

அடுத்த நாள் மதியம் 12 மணியிருக்கும். யாழ்ப்பாணம் சிங்கள மகாவித்தியாலயத்தில் அவன் வந்து இறங்கினான்.

அவன் வருகைக்காகக் காத்திருந்த அவன் நண்பன் அவனைக் கண்டதும் கட்டிப்பிடித்து பலமாய் அழுதான்.

இப்போ சடகோபனுக்கும் விசயம் விளங்கி விடுகிறது. அவனுக்காகக் காத்திருந்த அந்த 'ஹை- ஏஸ்' வான் அவனையும் ஏற்றிக்கொண்டு அவன் வீடு நோக்கிப் புறப்பட்டது.

அந்த இயற்கை எழில் கொண்ட ஊரின் ஊடாகச் சென்ற வான், அவன் வீட்டு வாசலில் வந்து நின்றது. உற்றார் நண்பர்கள் உறவினர்கள் எல்லாரும் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டு அழ ஆரம்பித்தனர். அவனும் அழுதான்.

அவன் அந்தச் சன நெரிசலையும் விலத்தி, தன் தாயின் உடல் வளர்த்தப்பட்ட இடம் நோக்கி நகர்ந்து வந்தான்.

தர்சியின் கைக்குழந்தையை வாங்கியபடி தர்சியையும் அணைத்துக் கொண்டான்.

கால் நீட்டி, கண் மூடி உறங்குவது போல படுத்திருக்கிறாள் அன்னை. இப்பதான், அந்த அன்னையின் ஆத்மா சாந்தி பெறுகிறது.

03 ஊர் மரியாதை.

விதானை அப்புவின ஒரே ஒரு மகன் சோதிராஜா. சோதிராஜாவின் மகன்தான் நிலான். இந்த வருடம் நடைபெறவிருக்கும் க.பொ.த.(உ.த) பரீட்சையில் உயிரியல் பிரிவில் பரீட்சை எடுக்க தன்னை தயார்படுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

வழமையாக விடிய வெள்ளென நான்கு மணிக்கே எழுந்திருந்து படிப்பவன். இன்று என்னமோ தெரியவில்லை இன்னும் படுக்கையிலிருந்து எழுந்து விடவில்லை.

சோதிராஜாவும், அவர் மனைவியும் லண்டனில் வசிக்கும் தனது மகள் குடும்பத்தைப் பார்க்கவென்று போய் இன்றுடன் இரண்டு வாரங்களாகி விட்டன.

“எட பொடியா சின்னவன் எழும்படா எழும்பு..! நேரமல்லோ ஆச்சு..! எழும்பிப் படியன்!”

இப்படி விதானை அப்பு தன் பேரன் நிலானை நித்திரையிலிருந்து எழுப்பிக் கொண்டிருந்தார். நிலான் அருட்டுணர்வுடன் எழுந்து கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டான்.

விதானை அப்பு தன் வாயில் உள்ள குறைச் சுருட்டை பத்த வைத்துக் கொண்டிருந்தார். இராத்திரி படுக்க முன் பத்திப் போட்டு வைத்த குறைச் சுருட்டுத்தான் அது.

பொக்... பொக்... என புகையை உள்ளிழுத்து, கட வாயால் புகையை வெளியேற்றி கணநேர சுகம் அனுபவித்தார். சில்லென்ற குளிரில் நடு நடுங்கும் அவரின் தளர்ந்து போன உடலை அது தெம்பேற்றிக் கெண்டிருக்க வேண்டும்.

விதானை அப்பு சுருட்டுக் குடிப்பவர்தான். அதற்காக கட்டுக் கட்டாக வாங்கி வைத்துக் குடிப்பவர் அல்லர். ஒரு நாளைக்கு ஒரு சுருட்டு அவருக்கு போதுமானது. இரவில் படுக்க முன் ஒன்றைப் பத்த வைத்துக் குடிப்பார். அதன் குறையைத்தான் விடிய படுக்கையிலிருந்து எழுந்தவுடன் குடிப்பார்.

சுருட்டுக் குடிப்பதால் ஏற்படும் தீமைகள் பற்றி நல்லாகத் தெரிந்தும் வைத்துள்ளனார் அவர்.

ஊர்ப்பொடியன் ஒரு சிலர் ஒன்று கூடி, ஊர் மைதானத்தில் பியர் ஊத்தி ஊத்திக் குடிப்பார்கள். இடையிடை சிகரெட் புகையை உள்ளிழுத்து வெளிவிடுவார்கள். இரவு நேரம் பொழுதிற்கு அந்த சிவப்பு நிறமான ஒளிப்பொட்டு வடிவ சிகரெட் தணல் அவர்களைப் பிடிபட வைத்து விடும்.

இந்த மாதிரிப் பொடியனைக் காணும் ஊர்ப் பெரியவர்கள் சிலர், அவர்களைக் கண்டும் காணாதவர்கள் போல் அப்பால் செல்வார்கள்.

“ஆரடா பொடியன்! விளையாட்டு மைதானத்தில சிகரட் குடிக்கிறது. வந்தனென்டா துலைச்சுப் போடுவன்.” ஊர்ப் பற்றுள்ள ஆராவது ஒரு ஜீவன் இப்படிக் குரல் கொடுத்தால் போதும்.

“வந்திட்டார் பெரிய ஜோக்கியன்! தன்ர மனிசி பிள்ளையளைத் திருத்த மாட்டாதவர் இஞ்சை எங்களைத் திருத்த வந்துட்டார்!” அந்தக் கூட்டத்திலிருந்து எறிகணையாக சொல் அம்புகள் வந்து விழும். அதன் பிற்பாடு கொக்கட்டம் விட்ட பலத்த சிரிப்பொலிகள்.

அறிவுரை கூற வந்தவர் மனதால் சுழண்டு போடுவார். அதற்குப் பிறகு யாரும் அந்தக் கூட்டத்தை திருத்த வேண்டுமென நினைக்க மாட்டார்கள். இதனால் இந்தக் கால பொடியனின்ர எந்தவொரு சரி, பிழையும் கதைத்தால் அது தங்களுக்கு வீண் சேலி என்று நினைத்து ஒவ்வொரு பெரிய மனிதரும் ஒதுங்கி விடுவார்கள்.

ஆனால் விதானை அப்பு அப்படியானவர் அல்லர். எந்தப் பிரச்சினைகளையும் பிரச்சினையென்று வரும் முன்னே அதை தீர்த்து விட நினைப்பார். இந்த மாதிரிப் பொடியளுக்கு விதானை அப்பு வாறாரெண்டால் போதும்! ஓடி ஓளிக்கத் தொடங்கி விடுவார்கள்.

இப்ப உடல் கூனி வளைந்திருக்க, தன் இரு கரங்களும் அவர் கால்களின் தொடைகளை ஊன்றியிருக்க தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்து வந்து நிமிர்ந்து கொண்டார். நிமிர்ந்து கொண்டே “அப்பனே வீரா! என் மாடந்தைப் பிள்ளையார் அப்பா! என்று சொல்லிக் கொண்டே பெரியதொரு மூச்சு விட்டார்.

கீழ் வானினை உற்று நோக்கும் விதானை அப்புவின்கண்களுக்கு, விடிவெள்ளி அந்தப் பனைக்கு மேலே உயர்ந்து நிற்பதைக் கண்டார். ‘இப்ப நேரம் நாலரையைத் தாண்டியிருக்க வேண்டும்’ இப்படியொரு கணக்கினை தனக்குள் போட்டுக்கொண்டவர், விறு விறுவென மாட்டுத் தொழுவம் நோக்கி நடந்து சென்றார்.

அந்த ஊரில் உள்ளவர்களில் ஆருக்காவது ஆபத்தென்றால், ‘தியலம்பற்றையானே..! மாடந்தையானே..!’ என்றுதான் அழைப்பார்கள். அந்தளவுக்கு அத்தெய்வங்கள் மீது நிறைந்ததொரு நம்பிக்கை இன்றும் இருந்து வருகிறது.

எண்பதுகளின் பிற்பகுதியில் வான் பரப்பிலிருந்து ஹெலி! பொம்மர்! அவ்ரோ! விமானங்கள் எத்தனை குண்டுகளைப் போட்டுத் தள்ளியிருக்கும். அதே நேரம் பலாலி முகாமிலிருந்து ஏறிகணைகளும், பொலிகண்டி கடற்

பெரியும் கண்ணீரும்

பரப்பிலிருந்து பீரங்கிகளும் குண்டுகளை உழிழ்ந்து தள்ளியிருக்கும்.

இந்தமாதிரியான நேரங்களில், பனை மரங்களையும், ஆல மரங்களையும் சுற்றி சுற்றி ஒளிந்து கொண்டு “தியலம்பற்றையானே..! என்ற வீரப்பெருமானே..! எங்கள் எல்லாரையும் காப்பாத்தணை..! மாடந்தையானே..! ஏனெனின இப்படியெல்லாம் சோதிக்கிறாய்....” என்றும், இன்னும் ஒரு சிலர் சந்நிதி முருகனை நினைத்து, “ஆற்றங்கரையானே..! எங்கள் எல்லாரையும் காப்பாத்தி விடணை..! உனக்கு நான் முள்ளுக்காவடி எடுப்பன்! துலாக்காவடி எடுப்பன்! “என்றும் புலம்ப அரம்பித்து விடுவார்கள்.

ஆனாலும் விதானை அப்பு சுற்று வித்தியாசமானவர். தான் ஒரு அஞ்சா நெஞ்சன் போலவே நடந்து கொள்வார். எந்தவொரு வெடி வெடித்தாலும் ஓடி ஒளிப்பவர் அல்லர். தன் வீட்டிலுள்ளோரை பங்கருக்குள் ஒளிந்திருக்கச் சொல்லும் அவர் “அங்கை குண்டு விழுது..! இங்கை குண்டு விழுது..! இப்ப ஒருத்தரும் வெளியே வரப்படாது..!” என்று தன் வீட்டிலுள்ளோரை நெறிப்படுத்துவார்.

விதானை அப்பு உண்மையில் அவர் ஒரு விதானை அல்லர். ஊருக்கு அவர் செய்யிற தொண்டுகளுக்கு ஊர் சனம் வைத்த பட்டப் பெயர்தான் அது. அந்த ஊரில் ஓய்வு பெற்ற அரச விதானைமார் இரண்டு பேர் இருந்தாலும் கூட, அந்த ஊர் பள்ளிக்கூடத்தில் முப்பத்தைஞ்சு வருசமாக பீயோன் வேலை பார்த்து ஊர்த்தொண்டு வேலைகளும் செய்து, ஓய்ந்து போய்

இருக்கும் சோமலிங்கம் அப்புவைத்தான் விதானை அப்பு..!
விதானை அப்பு..! என்று செல்லமாய் ஊர் சனம்
கூப்பிடுவார்கள்.

எந்தவொரு அலுவலாக இருந்தாலும், அந்தந்த
அலுவலகங்களிற்குச் சென்று அத்தனை விசயங்களையும்
இலகுவாக செய்து முடித்து திரும்பக் கூடிய திறன் அவரிடம்
இருந்திருக்கிறது. அவர் ஒரு முகராசிக்காரன் என்றுதான்
விதானை அப்புவைத் தெரிந்த ஆரும் கதைப்பார்கள்.

அந்தக் காலம், அந்த ஊருக்குள் படித்து உத்தியோகம்
பார்ப்பவர்களென்று விரல் விட்டு எண்ணக் கூடிய
தொகையினர்தான் இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் படிப்பு
என்பது என்னவோ ஒரு சுயநலமாகத்தான் இருந்திருக்க
வேண்டும். ஆனால் விதானை அப்பு அப்படியானவர் அல்லர்.
அவரின் படித்த படிப்பு என்பது குறைவு. அவரிடம் நிறைந்த
அனுபவங்கள் அதிகமாக இருந்தன.

சமூக வளர்ச்சி கருதிய சிந்தனைகள் என்பது
உயர்வாகவே அவருக்குள் என்றும் இருந்திருக்கிறது.
அப்படியொரு சிந்தனை அவருடன் கூடப்பிறந்த ஒன்று.
அப்படியொரு வேகமும், விவேகமும் அவரில் என்றும்
அலைந்து கொண்டே இருக்கும்.

“விதானை அப்பு எனக்குப் பிறப்புச் சேட்டிக்கர்
எடுக்கோணும். அதை ஒருக்கால் எடுத்துத் தானை..!”

“அது சரி! அதை நான் எடுத்தெண்டு தாறன். எங்கை பிறந்தது! எப்ப பிறந்தது! எல்லா விபரத்தையும் டக்கெண்டு சொல்லு ஒருக்கால் குறிச்சு வைப்பம்”

ஊரில் உள்ள எவரினதும் பிறப்புப் பதிவுப் பத்திரம் புதுப்பித்தல் தொடர்பாக காணிக்கந்தோர் போவார். அங்கு அது சரி வரவில்லை என்றால் கச்சேரி சென்று அந்த அலுவலைக் கெட்டியாக முடித்துக் கொடுப்பார். இதனால் தனக்குள் மன நிம்மதி பெற்று மகிழ்வார். இதற்காக எந்தவொரு ‘கிளைமும்’ எடுக்கமாட்டார் அவர்.

அன்று மத்தியானம். விதானை அப்பு மத்தியானச் சாப்பாடு தயார் செய்வதில் மும் முரமாகிக் கொண்டிருந்தார்.

“தாத்தா இண்டைக்கு மீன் குழம்பு வைக்கேக்க மீனை எண்ணையில் வதக்கிக் காச்சங்க. நேற்று மீன் பச்சைத் தண்ணி மாதிரி இருந்தது. சாப்பாடு ருசியே இல்லை. நேற்று நான் சரியாச் சாப்பிடோமில்ல தாத்தா..! உதாலதான் விடிய எழும்ப நேரம் செண்டு போடுத்து”

இப்ப விதானை அப்புவுக்கு ஒரே கவலை. விதானை அப்பு மீன் குழம்பு வைத்தாரெண்டால் குழம்பு வாசம் கம கம என்றுதான் இருக்கும். அப்படியொரு சமையல் விண்ணன் அவர்.

நேற்று கனகரின்ர செத்த வீட்டுக்குப் போற அவசரத்தில், அவசரமாக சமைச்ச சமையல்தான் அது. அதுதான் அப்படியிருந்திருக்கிறது. சாப்பாட்டில் குறை சொல்லாத தன் பேரன் இன்று குறை சொல்லிவிட்டான் .

அதற்காக அவர் கவலைப்படவில்லை. தன் பேரன் சாப்பிடாமல் பட்டினியாய் கிடந்திட்டான் என்பதுதான் அவருக்கு இப்ப உள்ள கவலை.

‘இண்டைக்கு நல்லதொரு மீன் வாங்கி, பொரியல் கரியலோடு என் பேரனுக்குச் சாப்பாடு குடுக்க வேணும்! அவன் ராத்திரி சாப்பிடாமல் கிடந்திட்டான். அது இப்பவும் என்ர மனசை உருட்டிக் கொண்டே இருக்குது.’ இப்படி விதானை அப்புவின மனச்சாட்சி பேரனுக்காக அந்தரத்தில் ஆடியது.

விதானை அப்பு எழுந்து வெளியே சென்றார். மளமளவென நடந்து கொண்டிருந்தார், அந்த மீன் கடையை நோக்கி...!

விதானை அப்புவும் இறந்து நான்கு வருடங்கள் கடந்துவிட்டன. அந்த ஊரில் விதானை அப்பு வாழ்ந்ததிற்கு அடையாளமாக, அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த ‘சோமலிங்கம் அரங்கு’ என்கிற பெரிய மண்டபம் காட்சி கொடுத்தது. அந்த ஊர் மக்கள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து கட்டிய அரங்குதான் அது.

‘சோமலிங்கம்’ அரங்கு வலு அட்காசமாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தின் அதிபர் சோதிராஜாவுக்கும், இன்னும் இரண்டு பேருக்குமான பாராட்டுவிழா. இந்த விடயம்பற்றி அன்றைய தினசரி பத்திரிகைகளில் அவர்களின் புகைப்படங்களுடன்

வெளியாகியிருந்தன. அவை கொட்டை எழுத்தில் அமைந்த அழகான வாழ்த்துக் கவிதையுடன் பிரசுரமாகியிருந்தன.

இன்று நடைபெறவிருக்கும் இந்தமாதிரியான விழா பற்றிய செய்தியை அறிந்ததும் உயர் கல்வி அதிகாரி லோகநாதன் மனம் ஓடிந்து போனார். அவர் மனம் சஞ்சலத்தில் ஊசலாடியது. என்ன செய்வதென்ற அங்கலாப்பில் ஓடியாடித் திரிந்தார். மேசையில் இருந்த தண்ணீர் போத்தலை எடுத்தார். மடக், மடக் என்று குடித்தார்.

சோதிராஜாவும், லோகநாதனும் ஒரே ஊரைச் சேர்ந்தவர்கள். ஒரே வகுப்பில் கல்வி கற்றவர்கள்.

விதானை அப்பு வேலை செய்த அதே பாடசாலையில்தான் சோதிராஜாவும், லோகநாதனும் ஒரே வகுப்புப் படித்து வந்தனர்.

லோகநாதன் படிப்பில் நல்ல கெட்டிக்காரன். மற்றவர்களைவிட தானே படிப்பில் முதலாளாக வரவேண்டும் என்று துடினமாய் செயற்படுவான்.

லோகநாதன் முதலாம் பிள்ளையெண்டால், சோதிராஜா எட்டு அல்லது ஒன்பதாவது பிள்ளையாகத்தான் வருவான். படிக்கின்ற காலங்களில் நண்பர்கள் போலவே உலாவருவார்கள். ஆனாலும் லோகநாதனின் சுயநலன்களை அறியாதவனல்ல சோதிராஜா.

இருவரும் பல்கலைக்கழகம் சென்று பட்டங்கள் பெற்று வெளியேறினார்கள். லோகநாதன் பொருளாதார செருக்கு நிறைந்தவன். தலைக்கனம் பிடித்தவன்.

சோதிராஜா தான் படித்த பள்ளிக்கூடத்திற்கு அதிபராகி வந்தான். தன் தந்தை விதானை அப்பு போலவே இவனும் ஊருக்குச் சேவை செய்து சந்தோசம் கண்டான்.

ஆனாலும் லோகநாதன் அந்த ஊரில் வாழப் பிடிப்பில்லாமல் தன் மனைவி பிள்ளைகளுடன் பட்டணம் சென்று வாழ்ந்தான். அங்கு அவனுக்கு அந்த வாழ்க்கை பிடித்திருந்தது.

இந்த மாதிரியான லோகநாதன், அன்றைய அந்தச் செய்தி வாசித்ததிலிருந்து மனம் பேதலித்தவர் போலிருந்தார்.

‘சோதிராஜாவை விடு, மற்ற ரண்டு பேரும் என்ன படிச்சுக் கிழிச்சிருக்கினம்’. என்று நினைத்து பெரியதொரு மூச்சுவிட்டு எழுந்தான், கிணற்றடி நோக்கி போய்க் கொண்டிருந்தான் லோகநாதன்.

இன்று அந்த ஊருக்கு தூரதேச இடத்தில் இருந்தெல்லாம் நிறைய வாகனங்கள், வந்து போகின்றன.

புதுப்புது மனிதர்களும், குழந்தைகளும் வந்து வந்து போகும் போது நல்ல ஆரோக்கியநிலை கிடைத்த திருப்தி அவர்களுக்கும் இருந்திருக்க வேண்டும்.

பெரியும் உணர்வும்

இத்தனைக்கும் காரணமான விதானை அப்புவின
பேரன் நிலான் 'குழந்தைப் பிள்ளை சிறப்புப் பிரிவு' வைத்தியராக
வந்து தன் ஊருக்கு வைத்திய சேவை செய்து மன நிம்மதி
அடைந்து கொண்டிருந்தான். அந்த ஊருக்கென்ன தூர தேச
குழந்தைகள், பெரியர்கள் எல்லோருக்கும் இனி இவன்தான்
விதானை அப்பு..!

“நாங்கள் கையெடுத்துக் கும்பிட்ட
தியலம்பற்றையானும், மாடந்தைக் கிழவனும் எங்களைக்
கைவிடேல்ல....” என்று வயதானவர்கள் சிலர் கதைப்பது. இப்ப
என் காதிலும் கேட்கிறது.

தியலம்பற்றையான் - தியலம்பற்றை வீரபத்திரர்

மாடந்தைக் கிழவன் - மாடந்தைப் பிள்ளையார்

வீரகேசரி - 21.09.2008.

04 சலனங்கள்.

மழை வந்து போய் ஒரு நிமிடம் கூட ஆகவில்லை. கூரை மீதுள்ள மழைக் கீறல்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஒவ்வொரு துளியாக நிலத்தைத் துளை போட்டுக் கொண்டிருந்தன. இடது கையின் சுட்டு விரல் தலையைத் தாங்கி நிற்க, கழுத்துச் சரிந்த நிலையில், வலது கையில் பேனையுமாக ஏதோ சிந்தனையில் அவள் ஆழ்ந்திருந்தாள்.

மகிழ்ச்சி, சந்தேகம், சந்தோசமின்மை, கோபம், தாபம், சோகம் இவை எல்லாம் சேர்ந்த ஒரு சாயல்தானே இந்த மனித சமுதாயம். ஆனால் இவளோ இந்த உலகத்தில் இருப்பதை விட இறப்பது மேல் என்ற உணர்விற்கு வந்தவள் போல் தன் மனதைப் பறிகொடுத்து, இடி விழுந்த பனை மாதிரி முகம் கருகிப் போயிருந்தாள். இப்படி அவளிருந்தது இரண்டு வருடங்களுக்கு முன் தந்தையின் செத்த வீட்டில்தான்.

அவள் தகப்பன், தன் ஒரே ஒரு மகனை அவுஸ்ரேலியாவிற்கு அனுப்பி வைத்தார். அவன் அவுஸ்ரேலியா சென்று சில நாட்களில் தகப்பன் இறந்து போனார்.

அவன் அவுஸ்ரேலியா சென்று உழைத்தான். தாயையும், அவளையும் நல்லபடி கவனித்தான். தன் தங்கையின் உயர் படிப்பில் நல்ல நம்பிக்கை வைத்திருந்தான். அவளும் படிப்பில் குறைந்தவளில்லை. அவளும், அவள் தாயும் கஸ்டம் என்பது என்னவென்று தெரியாமலேயே வாழ்ந்து வந்தனர். மகிழ்ச்சியாக அவள் தன் தாயுடன் செல்லம் காட்டி வாழ்ந்தாள்.

அடுத்த வருடம் தன் தாயையும், தன் தங்கையையும் அவுஸ்ரேலியாவிற்குக் கூப்பிடுவதாக நேற்று தான் ரெலிபோனில், அவன் கதைத்திருந்தான். அவள் போட்டிப் பரீட்சை எடுக்க வேண்டும் என்பதுதான் அவனின் நீண்ட கால விருப்பம். ஆனால் அந்த முடிவை பாழாய்போன அவனின் இந்த யோசனை பாழாய்க்கி விடும் போலிருந்தது.

கொப்பியை மூடி விட்டு, மேசை மீது தன் தலை சாய்த்துக்கொண்டாள். அவளைச் சுற்றிக் கொண்ட அந்த சிந்தனைகளிலிருந்து விடபட எண்ணினாள்.

பல விசைகங்கள் தாக்கி சமநிலையில் இராத பொருளொன்று அங்குமிங்கும் ஆடுவது போல் அவள் மனது அலைந்து கொண்டிருந்தது.

இன்று ஒரு நாள் மட்டும் இந்தளவு நேரம் படிப்பதற்குப் போதுமானது என்று நினைத்தாள். அந்த எண்ண நினைவுகளை மறந்தவளாக, தன் மேசை மீதுள்ள பத்திரிகையினை எடுத்து “வளையல்கள்” எனும் சிறப்புப் பகுதியை உற்று நொக்கினாள்.

‘உலகத்தில் சில விடயங்கள் சாதகமாக இல்லை என்பதால் உலகமே நம்மை எதிர்க்கிறது என்ற முடிவுக்கு வரக்கூடாது. அவசர முடிவு ஆபத்தானது.’ இன்னும் தொடர்ந்து நொக்கினாள். ‘உங்கள் அனுமதி இல்லாமல் உங்கள் உடலை ஒருவர் காயப்படுத்தி விட முடியும். ஆனால் உங்கள் பூரண ஒத்துழைப்பில்லாமல் உங்கள் மனதை யாரும் காயப்படுத்தி விட முடியாது. கல்வி, பெண்களுக்குக் கொடுக்கும் கொடைகளில் ஒன்று தன்னம்பிக்கை.’

இத்தனையும் வாசித்து முடித்ததும், அவளின் மனது ஓரளவு அமைதியடைந்திருக்க வேண்டும். தன் பாடப்பரப்புகளில் ஒரு சிலவற்றை நுனிப்புல் மேய்வது போல் மேய்ந்து கொண்டவள் பின் உறங்கிவிட்டாள்.

மறுநாள் காலை. அன்று சனிக்கிழமை. அவள் தன்னை அழகுபடுத்துவதில் அவசரப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். ஒவ்வொரு சனியும் காலை ஆறு மணிக்கு கணித பாடம் ‘டபிள் பீரியட்’ இருக்கும். அதனால்தான் இந்தளவுக்குத் தன்னை அவசரப்படுத்திக் கொண்டிருந்தாள். இப்படியான அவசரம் என்பது அவளுக்கு வளமையான ஒன்றுதான்.

அவள் வீட்டிலிருந்து மூன்று கிலோ மீற்றர் தூரம் பயணம் செய்ய வேண்டும். அவ்வளவு தூரமான இடத்தில் அந்த ரியூசன் இருந்தது.

இப்ப அவள் வகுப்புக்குள் நுழையவும், வாத்தியார் வந்து “கணக்கொன்று எழுதுங்கள் பிள்ளையள்” என்று சொல்லவும் நேரம் சரியாக இருந்தது. கணக்கு சொல்லி முடிந்ததும் அந்த ஒபிஸ் பக்கமாக வாத்தியார் வெளியே சென்றார்.

‘ச்சா... நேற்று ராத்திரி பாஸ் பேப்பரைப் பார்த்தபோது இந்தக் கணக்கு அதிலிருந்தது. இண்டைக்கு எவ்வளவு நேரமெடுத்தாவது இந்தக் கணக்கினைச் செய்து விட வேணுமெண்டு நினைச்சது. பிறகேதோ யோசனை வர அந்தக் கணக்கினைச் செய்யாது போனது! தன் மனசு வேதனை அடைந்தது! எல்லாம் அந்த நேரம் நினைவுக்கு வந்து இடஞ்சல் செய்தாலும் அவற்றையெல்லாம் உடன் மறந்து விட்டு, இப்ப அந்தக் கணக்கினைச் செய்து முடித்தாள்.

“நிறுத்துங்கள் பிள்ளையள்” என்ற வாத்தியாரின் வழமையான அந்த கட்டளையில் மாணவர்கள் தங்கள் பேனைகளை பயிற்சிக் கொப்பிக்குள் வைத்து விட்டு, அந்த பச்சை நிறத்திலமைந்த நீளமான போட்டில் கணக்கிற்கான விளக்கம் தரும் வாத்தியார் சொல்லும் விடயங்களை உற்று நோக்கினர்.

வாத்தியார் இன்னும் மூன்று கணக்குகள் செய்திருப்பார். அதற்குள் நேரம் எட்டு மணி ஐந்து நிமிடமாகிவிட்டது. கவனிப்பும், விருப்பும் ஒருங்கே அமைகிற

போது வருடம் கூட சில நேரங்களில் நிமிடமாகவே இருக்கும். அவள் நிலையும் அப்படித்தான் இருந்திருக்க வேண்டும். கணித பாடமென்றால் சொல்லவும் தேவையில்லை.

இப்போது வகுப்பு முடிந்து மாணவர்கள் வெளியேறிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவள் மட்டும் தன் மனதிலுள்ள பாரச்சுமைகளோடு தன் சைக்கிளையும் உருட்டிக் கொண்டு தன் தோழியின் பக்கமாகச் சென்றாள்

“என்னடி ... ஆ... என்ன! இண்டைக்கு வகுப்புக்கு வந்த நேரத்திருந்து உன்னை இடைக்கிடை அவதானிச்சன்! முந்தின கலகலப்பில்லை! ஏன்டி வீட்டில ஏதாவது பிரச்சனையா..? அவள் தோழி அவளை இப்படிக்கேட்டாள்.

“இல்லையடி... நேற்று ராத்திரி ஒரே தலையிடி. பனடோல் போட்டனான். அதால நேரத்துக்கும் எழும்ப முடியேல்ல! வகுப்புக்கு மட்டு மட்டான நேரம் வந்தது..! எல்லாம் சேந்த பதட்டம்தான்டி..!”

என்று அந்த நேரம் சமாளிச்ச அந்தப் பதில் சரியாகவே இருந்தது. தோழியும் அவளை ஏற இறங்கப் பார்த்தாள். பார்த்து விட்டு “வாடி போகலாம்” என்றாள்.

இருவரும் சமாந்தரமாகச் சென்று, ரியூசனுக்குள்ள அந்த சிறுவீதி தாண்டி, சிறு வீதியானது சென்றிணையும் அந்த பிரதான வீதியைச் சென்றடைந்தனர்.

நதியொன்று இரு கிளைகளாகப் பிரிந்து, திசை மாறிச் செல்வது போல் தோழியும் அவளும் எதிர் எதிர் திசைகளில் அமைந்த பாதை வழியே போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்படி அவள் மனம் குழம்பிய நாட்கள் இன்றோடு இரண்டு நாட்களாகி விட்டன. வாத்தியார் தந்த கணக்கிற்காக கடுமையாக யோசித்தது! தோழி கேட்ட கேள்வி! அந்தக் கெள்விக்கு அவள் சமாளிச்ச விதம்! எல்லாமே ஒன்று சேர, அவள் நினைவுகள் ஊஞ்சலாடி உடன் அதில் நின்று விடுபட்டு, தன் ஊரின் ஆரம்ப எல்லையைத் தாண்டி கோயில் முகப்பு வந்து, அதற்கடுத்தாற் போல் உள்ள சந்தி தாண்டினாள்.

அந்தச் சந்தியில் ஆறேழு இளம் பொடியள். இது இன்று மட்டுமல்ல, எப்பவும் இந்த இடம்தான் அவர்களுக்கு வீடு மாதிரி. சாப்பாட்டிற்கும் இரவு நேரத் தூக்கத்திற்கும் தான் அவரவர் வீடு. மற்ற எல்லா நேரங்களிலும் இவர்கள் பாடு ஒரே கும்மாளம் தான்.

ஒருத்தரைப் பற்றி சின்னதாக ஒரு கதை கசிந்து, அது இவர்களுக்குத் தெரிந்து, அடுத்த கணம் அவர் அந்தச் சந்தியைக் கடப்பதென்றால், அது அவருக்குப் பெரிய துன்பம் தான்.

அவர்கள் சும்மா சொல்ல மாட்டார்கள். நக்கல், நையாண்டிக் கதைகள். அதை அலங்கரிக்க கொக்கட்டம் விட்ட சிரிப்பு. இவற்றையெல்லாம் தாண்டி அந்தச் சந்தியைக் கடப்பதென்பது முடியாத காரியம்தான்.

சிலர் கோபத்தோடு கடப்பார்கள். சிலர் பாவகரமாக பாவனை செய்து விட்டு தலையாட்டி இழிச்சு விட்டுப் போவார்கள். வேறு சிலர் அதிலுள்ள யாரையும் பார்க்க விரும்பாது அவர்களைத் தாண்டிச் செல்வார்கள். சென்று அடுத்த சந்தியிலுள்ள வயதான ஆட்கள் ஒரு சிலருக்கு தங்கள் ஆதங்கங்களைச் சொல்லிக் கொட்டித் தீர்த்துவிட்டு போவார்கள்

இவர்களால் அந்த ஊரே ஒரு மாதிரியானது என்ற மாதிரி இருக்கும். இந்த ஊர் எப்பதான் திருந்தப் போகுதோ! என்று அந்த ஊரின் பெரியவர்கள் ஒரு சிலர் நினைப்பதுமுண்டு.

அதே நக்கல்! நையாண்டி! கொக்கரிப்பு! இவை எல்லாம் அவள் தாண்டிச் சென்ற அடுத்த கணமே முடிந்து விட்டன. இதற்கு முன்பெல்லாம் அவள் அந்தச் சந்தி தாண்டித்தான் வருவாள். அப்பவெல்லாம் இந்த மாதிரியான இழி சொற்களாலும், சுடு வார்த்தைகளாலும் அவளை யாரும் தாக்கியிருக்க மாட்டார்கள். அவள் போனால் தன் போக்கு. இவர்களும் அவளைக் கண்டு கொள்ள மாட்டார்கள்.

இத்தனை நாட்களும் அந்த இளைஞர்களின் சுடு வார்த்தைகளுக்குத் தப்பி வந்தவள், இன்று குறிப்பிட்ட கணங்களுக்குள் பொறியில் அகப்பட்ட எலியாக துடி துடித்துப் போனாள். தீயில மிதிப்பது போன்ற ஓர் உணர்வினை அவள் உணர்ந்திருக்க வேண்டும்.

இத்தனைக்குள்ளும் திக்கித் தவித்ததில், அவள் முகத்தில ஒரு மாற்றம் தாண்டவமாடி மறைவதற்குள் தன் வீடு

பெரியூர் அண்ணீரூர்

வந்து சேர்ந்து விட்டாள். தன் கொப்பி, பேனைகளை தன் படிப்பு மேசை மீது வைத்து விட்டு, தன் முகத்தை நிலைக்கண்ணாடி முன் நின்று பார்த்தாள். முகம் கறுத்திருந்ததை உணர்ந்தாள். அவள் மன உளைச்சலால் எற்பட்ட கறுப்புத்தான் அது. இயற்கையானதல்ல. பிறகு ஏதோ நினைத்துக் கொண்டவள் முகம் கழுவவென கிணற்றடிப்பக்கம் சென்றாள்

இதற்கு முன்பெல்லாம் முகம் கழுவவென்று சொல்லிப் போனால் போதும். “உங்கபார்..! பிள்ளை கிணறு வெட்டிக் குளிக்குது போல” என்ற தாயின் சிறு கிண்டல்கதைகள் கேட்டு, அடிக்கடி மகிழ்வாள். தானும் ஒரு பதில் சொல்லி விட்டுச் சிரிப்பாள்.

இப்படி தன்னைச் சுத்தப்படுத்திக் கொள்வதற்கான நேரத்தை அவள் எப்போதும் குறைக்க மாட்டாள். ஆனால் இன்று அப்படி நடந்து கொள்ளவில்லை. வலு வெள்ளனவே கிணற்றடியிலிருந்து திரும்பி விட்டாள்.

அவள் தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தாள். தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டே கெமிஸரி, பிசிசுஸ் கொப்பிகளை புத்தகப் பையில் பக்குவமாக அடுக்கி வைத்தாள்.

தாய் அவளுக்கான காலச் சாப்பாட்டினை கொண்டு வந்து, மேசையில் வைத்து விட்டு அப்பால் சென்றாள். அவளுக்கு என்ன நாள்! என்ன நேரம்! என்ன பாடம்! இருக்கின்ற எல்லா விபரமும் தாய்க்கும் ஒரு பாடமாகவே இருந்தது.

தாய், அவளை எந்தவொரு வேலையும் செய்வதற்கு அனுமதிக்க மாட்டாள். தனக்கு லீவு என்று வீட்டில் நிற்கும் நாட்களில் தாய்க்கு ஒத்தாசையாக சில உதவிகள் செய்து கொடுப்பாள். ஆனாலும் தாய் அதற்கான முழு அனுமதியும் வழங்கமாட்டாள். இருந்தாலும் தாயுடன் சேர்ந்து ஒரு சில அலுவல்கள் செய்த பின்னரே அங்கிருந்து வெளியேறுவாள்.

சாப்பாட்டிற்கு இஸ்ட்டமில்லை தான். ஆனால் என்ன செய்வது! வழமைக்கு மாறாக சாப்பிடாது போனால் தாய் ஏதாவது நினைத்து விடுவாள் என்ற பயம் அவளுக்கு இருந்தது. தாய்க்கு எதையும் காட்டிக்கொள்ள விரும்பவில்லை. அதனால் அந்த உணவினை சாப்பிட்டு விட்டு, தாயையும் திருப்திபடுத்தி விட்டேன் என்ற ஒரு மன நிம்மதியோடு, அவசர அவசரமாக வகுப்புக்கென்று புறப்பட்டுச் சென்றாள்.

என்ன நடப்பினும்! ஏது நடப்பினும்! அவள் தாய்க்கு எதுவும் சொல்லி விட மாட்டாள். தாயின் மகழ்வில் அவளும்! அவளின் மகிழ்வில் தாயும் என ஒருவருக்கொருவர் மன மகிழ்வுகளை பரிமாறி வாழ்ந்து வந்தனர்.

ஒரு நாள் கூட தாயின் சொல்லுக்கு மறுப்பாக எதுவும் நடந்திருக்கமாட்டாள். தாய் எது சொன்னாலும் தலையாட்டும் பொம்மைபோல் தலையாட்டி, அதை சரிவரச் செய்வாள்.

அந்த ஊரில் ஒரு சிலர் கதைத்த கதை அவள் செவிக்கு வந்துவிட்டது. அதன் பிறகுதான் அவள் இந்த மாதிரி குழம்பிப் போயிருந்தாள்.

பெரியும் உணர்வும்

இப்ப ரியூசன் முடிந்து வருகிறாள். அந்தச் சந்தி..!
அந்தச் சந்தி..! என்ற உணர்வோடு தான் வந்தாள். வலிந்து
வந்த பயத்தினால் நெஞ்சம் குமுறியது.

“ஆ....ஆ....ஆ...” என்று ஒருவன் இழுபாட்டிழுத்தான்.
அதற்குப் பக்க சதியாக மற்றவர்களும் சேர்ந்து விடுகின்றனர்.
சங்கடமானாள்.

அந்த நேரம் அவளால் என்ன செய் முடியும்.
எல்லாத்தையும் உள் வாங்கி, மறந்தாள் அந்தச் சந்தியைத்
தாண்டி வந்து விட்டாள்.

வீடு வந்தவள், தன் அறைக்குள் நுளைந்ததும்
அங்குள்ள கட்டிலின் மேல் முகம் குப்புறப்படுத்து, தன்
மனதிலுள்ள கூடாத அலைகள் களையும்வரை அழுதாள்.
மனம் நிறைந்த கவலைகளுக்கு அழுகை நல்ல மருந்து.
இருந்தும் அவள் அழுத அழுகை போதுமானதாகவில்லை.
புகை மண்டலம் சூழ்ந்த நிலவாக அவள் மனது
இருண்டிருந்தது.

“பிள்ளை..! பிள்ளை..!” என்ற அழைப்புக் குரலோடு
தாய் அறைக்குள் வந்தாள். தன் தாயின் வரவை உணர்ந்தவள்,
அங்கிருந்த துடை துண்டால் தன் முகத்தை துடைத்தாள். பின்
ஒரு புன் சிரிப்போடு தன்னை மாற்றிக் கொண்டாள்.

“ஏன்..! என்னங்க அம்மா..!”

“பிள்ளை கொண்ணன் ரெலிபோன் எடுத்தவன்.
இண்டைக்கு இரவு பத்து மணிக்கு ரெலிபோன் எடுப்பானாம்.

உங்களோட்தான் ஏதோ கதைக்கோணுமாம்.” என்று செல்லிக்
கொண்டவள், கொண்டுவந்த தேனீரை அந்த மேசை மேல்
வைத்துவிட்டுச் சென்றாள். தாயின் அப்பாவித்தனத்தை
நினைத்து அவள் மேலும் விம்மினாள். கட்டில் மேலிருந்த
கொப்பி! பேனை! பாஸ்பேப்பர்! இவை அனைத்தையும் பார்த்த
அவள் தாய், சற்று முன் ஏற்பட்ட அவளின் முகக்
கோலங்களிலுள்ள மாற்றத்தினை காணாது போனதில்
நியாயம் இருக்கத்தான் செய்தன.

மனித மனங்கள் என்றால் அதில் அருவருக்கும்
எண்ணங்கள் தான் இருக்க வேண்டுமோ..? மனித மனங்களை
என்னவென்று யாரும் சொல்ல முடியாது. மனதுளைஞ்சு
கொண்டாள்.

சமூகத்தின் வசைகள் நிறைந்த சுமைகளை
எல்லாவற்றையும் தாங்கிக்கொண்டாள். எந்தக் கதைகளையும்
உள் வாங்காது நடந்து கொண்டாள். இரவு, பகல் பாராது
படித்தாள். சலனப்பட்ட அவள் உள்ளம் ஓரளவு அமைதி
பெற்றது.

அவளும், அவள் தாயும் அவுஸ்ரேலியாவிலுள்ள
தமயனின் வீட்டில் குடியேறி மூன்று வருடங்களாகிட்டன.

பனி படலங்கள் மறைந்து, குளிர்ச்சியின் உச்ச வார்ப்பு
தளர்ந்து ஓய்வெடுக்க, தூரிய ஒளிக்கற்றைகள் பரந்து, விரிந்து
வந்து பூமி மேற்பரப்பைத் தொட்டு ஆட்சி செய்யத்
தொடங்கின.

கோலிங் பெல் சத்தம் கேட்டு அவள் வீட்டுள்ளிருந்து வெளி வருகிறாள். வெளியில் தபால்காரன்.

தங்கவேல் மாமாவிடமிருந்து கடிதம் வந்திருந்தது. அவசர அவசரமாக கடிதக் கவரினை பிரித்து வாசிக்கத் தொடங்கினாள். தங்கவேல் மாமாவின் ஒரே மகள் தர்சனாவுக்கு கல்யாணமாம்! மப்பிள்ளை எஞ்சினியராம்! இப்படிப் பல விடயங்கள் அதில் எழுதியிருந்தன.

கடிதத்தானை மடித்து, அதைக் கடித உறையினுள் செருகிய வண்ணம், தங்கவேல் மாமாவின் குடும்பத்தாரின் நல்ல மனங்களை அவள் மீள் ஞாபகம் செய்தாள்.

“தங்கவேல் மாமா ஒரு தங்கமான மனுசன். இரக்க குணம் படைத்தவர். தன் உறவுகள், தன் ஊர், தன் தேசமென அதீத நேசமுடையவர். இதுவரை காலமும் வீண சோலியென்று யாருடனும் அவர் வம்புகளுக்குப் போனதில்லை. அப்படி வந்தாலும் விலத்தி அப்பால் சென்று விடுவார். அப்படியொரு சபாவம் அவருக்கு இயல்பிலேயே இருந்து வந்தது.

வாசிகசாலை, கோயில் என அனைத்து பொது நிறுவனங்களிலும் முன் நின்று, நல்ல காரியங்களை வெற்றிகரமாக முடிப்பதில் கெட்டியான மனுசன் அவர்.

ஏழை மாணவர்களுக்கு என்ன உதவிகள் செய்ய முடியுமோ, அத்தனை உதவிகளையும் செய்து முடிப்பார். பொது நிறுவனங்கள், வெளிநாடுகளிலுள்ள தன் ஊர் பொடியன் என்று இருப்பவர்களிடம் வாங்கி

இல்லாதவர்களுக்கு உதவுவார். ஆள் ஒரு நேர்மை குணம் படைத்தவர்.

அந்த ஊரில் குடிகாரக் கோபாலின் மூத்த மகன் ஸ்கொலசிப் சோதனையில் பாசாகிவிட்டான். இது அந்த ஊரில் உள்ளவர்கள் பலருக்கு சரியான மனவுளைச்சலை ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டும்.

ஆனாலும் தங்கவேல் மாமா அப்பிடி நினைத்திருக்கவில்லை. அந்த மாணவனின் எதிர் கால கல்வியின் நன்மை கருதி வித்தியாசமாகச் சிந்தித்திருந்தார். அந்த சிந்தனையின் உச்ச பயன்தான், வெளிநாட்டிலுள்ள தன் ஊர் பொடியன், அந்த மாணவனுக்கென அனுப்பி வைத்த ஒரு லட்சம் ரூபா பணத்தினையும், அந்த மாணவனின் பெயரில் வங்கியில் வைப்புச் செய்தார்.

தங்கவேல் மாமா எது சொன்னாலும், எது செய்தாலும் அந்த ஊரில் உள்ள பலர் தட்டிக் கழிக்க மாட்டாமல் நடந்து கொள்வார்கள்.

கோபாலன் மகனின் பெயருக்கு வெளிநாட்டிலிருந்து பணம் வந்த விடயம் பற்றி , தங்கவேல் மாமாவை பிடிக்காதவர்கள், கோபாலனிடம் அண்டிவிட்டிருந்தனர்.

அதே வீச்சாக வந்து தன் மனைவி மாலாவிடம் அவன் அடம் பிடித்தான். சண்டை செய்தான் மாலா எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தாள்.

“என்ற பிள்ளைக்கு ஒரு லட்சம் காசு வந்தது.” என்றாள்

மாலா.

“அதெங்கேடி! அதை என்னடி செய்தனி!” கோபாலன் உடும்புப் பிடியாய் நின்றான்.

மாலா சொல்லிப் பார்த்துக் களைத்துவிட்டாள். கோபாலன் அந்த நேரம் நல்ல போதையோடுதான் நின்றிருந்தான். அந்தக் பணத்தினை எப்படியோ வர்ங்கி விட வேண்டும் என்று விடாது பிடியாக அடம்பிடித்தான்.

கோபாலனின் உச்ச கொடுமைகள் அனைத்தையும் தாங்கி பழக்கப்பட்டு வந்தவளுக்கு இது கொஞ்சம் கடுமையாகவே இருந்தது.

பொறுமையாய் இருந்து தாங்கிக் கொண்டாள். அவன் கொஞ்சம் கடுமையாகவே நின்று கொண்டிருந்தான். அச்சுறுத்தலின் உச்ச சக்தியாக அவன் கத்தி எடுத்தான். மாலா குளறினாள். அந்த நேரம் மாலாவால் குளற மட்டுமே முடிந்தது. வேடிக்கை பார்க்க அயல் சனம் கூடியிருந்தது.

சிலர் வேலிப் பொட்டுகளால் வேடிக்கை பார்த்தனர். சிலர் தெருவுக்கு வந்து நின்று புதினம் பார்த்தனர். சனம் கூடிய இடத்தில் அயல் நாய்களும் சந்தித்தன. அவை உறுமி சண்டை செய்து கடிபட்டன. அதை பார்த்த சிறுவர்களுக்கு ஒரே ஆனந்தமாயிருந்தது. கை தட்டி சிரித்தார்கள். கூக்கரல் செய்தனர். நாய்களை நோக்கி கல் எடுத்து எறிந்தனர்.

அயல் வீட்டுக்கார வயது வந்த பெரியவர்கள் கிட்ட சென்று கோபாலனை கட்டுப்படுத்தத் தயங்கினர். அவன் நின்று கொண்ட ஆவேசத்தைப் பார்த்தால், கிட்ட ஆர் போனாலும் அவர்களுக்கும் வெட்டு விழும் போல் இருந்தது. எல்லோரும் பயந்தபடி பார்த்து நின்றனர்.

கோபாலன் நல்ல போதையுடன் நின்றபடியால், அந்த போரட்டத்தில் அவள் வென்றுவிட்டாள். இருந்தும் அவனிடம் போராடி அந்தக் கத்தி பறித்து விடுவதற்குள் மாலாவின் கை நரம்பினை கத்தி பதம் பார்த்து விட்டது.

இப்ப மட்டும் புதினம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர்களுள் ஒரு சிலர் முன் வந்து, கத்தி வெட்டுப்பட்ட இடத்தை ஈரத்துணியால் சுத்தி, வெளியேறிக் கொண்டிருக்கும் குருதியின் அளவை கட்டுப்படுத்தினர்.

இத்தனைக்குள்ளும், அந்த சனக் கூட்டங்களை விலத்தி, ஆட்டோ ஒன்று வலு வேகமாய் வந்து கோபாலன் மனைவியை அவசர அவசரமாக ஏற்றிச் சென்றது.

ஊரெல்லாம் கதை வேறு ஒரு கோணத்தில் திசை திரும்பியிருந்தது. “தங்கவேலுவுக்கும், கோபாலன் மனைவிக்கும் தொடர்பாம்! அதை குடிகாரக் கோபாலன் நேரில் பார்த்துப் போட்டானாம்!” என்றைக்குமே உதவாத ஊர் விமர்சனம் இன்று, தங்கவேல் மாமாவின் உள்ளத்தை கசக்கி பிழிந்தெடுத்தது. பாவம் தங்கவேல் மாமா..!

இதற்கிடையில் “ஓ... தங்கவேலுவோ..! உவர் போன இடம்..! பழகின எல்லா இடமும்..! பொம்புளை

வைச்சிருந்துதான் இருக்கிறார்..! பொது விசயங்களிலயும் காசு நல்லாத் தான் சுருட்டியிருக்கிறார்”

இந்த மாதிரி பல கதைகள் தங்கவேல் மாமா பற்றி ஊரில் உலாவிக் கொண்டன. தங்கவேல் மாமாவின் உதவி பிடித்து ஒரு அங்குலம் உயர்ந்தவர்களும், ஊரோடு ஒத்துச் சேர்ந்து கதைத்தனர். இதனால் அவர் மிகவும் வேதனையடைந்தார். மனம் நிறைந்த சஞ்சலம் அவரை அருட்டியது.

இந்தச் சம்பவம் தங்கவேல் மாமாவைப் பிடிக்காதவர்களுக்கு பாரிய வெற்றியாகவே இருந்தது.

தங்கவேல்மாமாவையும், என் அம்மாவையும் ஊர்சனம் தப்பாக கதைத்தது. உவள் தாயால்தான், தகப்பனுக்கு காட் அட்ராக் வந்தது. அதனால் அவர் செத்துப் போனவர். என்றெல்லாம் ஊர் சனம் கதைத்தது.

இதைப் பக்கத்து வீட்டு அன்னமக்கா எனக்கு சொன்னது. இதை என் அம்மாவுக்குச் சொல்லக் கூடாது என்று, அன்னமக்காவை கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டேன்.

இந்த மாதிரிக் கதைகள் கேட்டு என் மனம் எப்பிடியெல்லாம் குழும்பியிருக்கும். என் உள்ளம் கண்டபடி அலைந்து திரிந்திருக்கும். ‘அம்மா அப்பிடியான ஆள் இல்லையென்று ஆரிட்டையாவது சொல்லி விட வேண்டும். என்றெல்லாம் ஏங்கி அலைந்தேன். மனதுக்குள் அழுதேன். அப்ப, நான் ஏ.எல். சோதனை எடுக்க இருந்த நேரம். இளசுகளின் நக்கல், நையாண்டி கதைகள் கேட்டு அந்த சந்தி

தாண்டும் போது, என மனது பெற்ற நோவுகள். இதய நெருடல்கள். அவை அழுகையென கண்ணீராய் வெளியேறின.

இத்தனை சம்பவங்களையும் நினைத்துத் சுய நினைவுக்கு அவள் வந்தாள்.

தாய் பற்றி ஊர் கதைத்த எந்தக் கதையும் இன்றுவரை தாய்க்குத் தெரியாது. அது இன்றும் அவளுக்கொரு ஆறுதல்தான்!

அப்பாவிமான தன் தாயை நினைத்த அவளின் கண்கள் கலங்கின. அந்தக் கண்ணீர் துளிகள் அவள் கன்னம் வழி, வழிந்து விழுந்தன. கண்ணீர்த் துளிகளைத் துடைத்தவண்ணம் தர்சிகாவின் கல்யாணச் செய்தியை தன் தாயிற்கும், தமயனுக்கும் சொல்லி விட உள்ளே சென்று கொண்டிருந்தாள்.

கலைமுகம் 50வது மலர்-2010

*இக்கதை எனது முதல் சிறுகதை இது 1998ல் எழுதப்பட்டது

05
மனித மனங்கள்.

ரகு..! ரகு..! என்று கூப்பிட்டுக்கொண்டு உள்ளே வந்துகொண்டிருந்தாள் மதுமிதா. மூன்று சில்லு வண்டியிலிருந்து பத்திரிகை பார்த்துக் கொண்டிருந்த ரகு, பத்திரிகையை கீழே பதித்தபடி “என்ன மது..! இவ்வளவு அவசரம்..!” என்ற கேள்வியுடன் மதுவின் அடுத்த பதிலுக்காகக் காத்திருந்தான் ரகு.

“ரகு..! என்கட ஃபைநெல் றிசெலர் வெளியாகிடுத்து. அதில் நான் செக்கன்ட் அப்பரில் பாசாகிட்டன்.”

“வாழ்த்துக்கள் மது! உன்னுடைய நல்ல மனதுக்கும், விடா முயற்சிக்கும் கடவுள் தந்த பரிசுதான் உது.”

“ரகு..! இந்த சந்தோசமான விசயத்தை உங்களிடம் தான் முதல் சொல்ல வேணும் என்று நான் ஓடிவாறன்.”

“நீங்கள் நினைத்திருந்தால் பெஸ்டர் கிளாசில் பாசாகியிருக்கலாம் மது!”

“ரகு..! நான் எவ்வளவு சந்தோசமாக இருக்கிறேன் தெரியுமா? ஒருவித பதட்டத்துடன் மது சொல்லிக் கொண்டே போனாள்.

உண்மையில் மது இயற்கைக் கெட்டிக்காரி. அவளின் பெற்றோர் நல்ல வசதியானவர்கள். இரண்டு தமயனும், ஒரு தம்பியும் லண்டன் நாட்டில் நின்று உழைக்கின்றார்கள். தகப்பனும் தாயும் ஓய்வு பெற்ற அதிபர்கள். மதுவின் அக்கா ஒரு டொக்டர். அக்காவின் புருசன் ஓர் எஞ்சினியர்.

அந்த ஊரிலென்ன. மதுவைத் தெரிந்த எல்லாருக்குமே தெரியும். மது வீட்டார் நல்ல காசுக்காரர்! சரியான தடிப்புப் பிடித்த மனிதர்! அவர்கள் சரியான திமிர் பிடிச்சாக்கள்! என்றெல்லாம் கதைப்பார்கள்.

ஆனால் மது அப்படியில்லை. அவளிடம் இரக்க சுவாவமே அதிகம் உண்டு. எல்லோருடனும் நல்லபடி பழக நினைப்பாள். இல்லாதவர்களுக்கு தன்னிடமுள்ள பணமோ! அல்லது பொருளோ! கொடுத்து உதவுவாள். அன்பாகவும், அடக்கமாகவும் கதைப்பாள். திமிர்த்தனம் என்பது கொஞ்சமும் இல்லை. அதனால் அந்தக் குடும்பத்தில் அவளை மாத்திரம் எல்லோருக்கும் பிடித்திருந்தது.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு முன்னால் அந்த புத்தகக் கடை இருந்தது. எந்தவகை புத்தகமானாலும் அங்கே அதை வாங்கலாம். அங்கேதான் ரகு வேலை செய்கிறான்.

போட்டோக் கொப்பி, பிறின்ற் அவுட் எடுக்கலாம். அந்தக் கடையில் தன்னை ஒரு பில் கிளாக்காக இணைத்துக் கொண்டவன் ரகு.

ரகு மிகுந்த உழைப்பாளி. குடும்பப் பொறுப்பு வாய்ந்தவன். அவன் அப்பா ஓர் ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியர். அவரின் பென்சன் பணம் அந்தக் குடும்பத்தைக் கொண்டு இயக்குவதற்கு போதுமானதாக இல்லை. இதனால்தான் ரகு ஏ.எல். எடுத்த அடுத்த வருசமே எங்கேயாவது சேர்ந்து உழைக்க வேண்டும் என்று ஆவல் கொண்டான்.

ரகு ஏ.எல். இல் கணிதப் பிரிவைத் தேர்ந்தெடுத்து படித்தவன். தான் ஓர் எஞ்சினியராக வருவேன் என்று நினைத்துப் படித்தவன். அந்த நம்பிக்கையில் ஊரும் நம்பியிருந்தது. அதற்காக அவன் பல சவால்களை சந்திக்க வேண்டியிருந்தது.

அவனது கால் ஊனம் ஒரு தடையாக இருந்தது. குடும்பவறுமை இன்னொரு காரணம். கால்கள் ஊனமாக இருந்தாலும் அவனது விடா முயற்சியும், தன் நம்பிக்கையும் அவனை அத்துறையில் மூன்று பாடங்களும் சித்தி பெறச் செய்தது. தொடர்ந்து படித்து, அடுத்த ஆண்டும் சோதனை எடுத்திருந்தால் நிச்சயம்

அவன், பௌதிக விஞ்ஞானத் துறைக்காவது தெரிவாகி இருப்பான்.

அவன் படிப்பு..! படிப்பு..! என்று அலைந்த போதெல்லாம் அது தனக்கொரு சுமையாகவே அவனின் அப்பா நினைத்தார். அவன் ஐந்து சத வருமானமும் இல்லாதவன். அதனால் தான் என்னமோ, தகப்பன் அவனை அது, இது என்று சுட்டிக்காட்டி சினந்து கதைப்பார். அந்த வார்த்தைகள் கேட்டு ரகுவினின் உடல் சுழண்டு விடும். உள்ளம் கருகி இறுகிவிடும்.

அவன் அக்கா அவனுக்காக ஆறுதல் வார்த்தைகள் சொல்லுவாள். தங்கை விக்கலெடுத்து அழுவாள். இந்த நேரங்களில் ரகுவிற்காக இவர்கள் இவ்வளவும் தான் செய்ய முடியும். தந்தையின் வஞ்சனைகள் நன்கு தெரிந்த பிள்ளைகள் இவர்கள்.

இத்தனைக்கும் இடையில் அந்த மூன்று சில்லு வண்டியில் ஏறி நூல் நிலையத்திற்கோ! அல்லது போனால இளம் பொடியள் கூட்டமாக நிற்கும் ஓர் இடம் நோக்கியோ ரகு சென்று விடுவான்.

தாய் எதுவும் பேசமாட்டாள். முப்பது வருடங்களாக வாழ்ந்து பழக்கப்பட்ட அவளுக்கு, அவரின் தொடரான சினப்பு வார்த்தைகளும், முறையற்ற கதை காரியங்களும் அவளுக்குள் புதைந்து மரத்துப் போயின. இதனால் தந்தையின் அடாவடித்தனமான கதைகள் எதுக்கும் தாய் கலங்கமாட்டாள்.

‘அவர் ஒரு வாத்தி! நான் என்ன! ஒன்பதாம் வகுப்புத்தானே படிச்சனான். நான் சொல்லுகிற எந்தக் கதைகளையும் கேட்காதவரோடு திருப்பி நான் என்ன கதைக்க முடியும். அப்பிடிக் கதைத்தாலும் அதை அவர் கேட்டுத்தான் விடுவாரோ!’ இப்படித் தினமும் நினைக்கவே ரகுவின் தாயால் முடிந்திருக்கிறது.

தந்தையின் சுடும் வார்த்தைகளுக்குள் அகப்பட்டு, தத்தளித்து வந்தவனுக்கு அந்தப் புத்தகக் கடையில் ஒரு பில் கிளாக்காக இணைந்த போது ஓரளவு ஆறுதல் அடைந்தான். இதயமும் அமைதி அடைந்தது.

ரகு நல்லதொரு அழகன்! அவனின் முடி அழகும் அவனுக்கொரு தனி அழகுதான்! கதைப்பதிலும் ஒரு கவர்ச்சி! குழந்தை உள்ளம் கொண்டு கதைக்கும் அவனை எல்லோருக்குமே பிடித்திருந்தது.

இப்படி ரகு அங்கு வேலை செய்யத் தொடங்கிய காலத்தில்தான் கொப்பி, பேனை வாங்க என்றும், போட்டோ கொப்பி எடுக்க என்றும் மது வந்து போனாள்.

ரகுவின் நகைச்சுவைக் குறும்புகளில் துவண்டு போகும் மது, அங்கு அடிக்கடி வந்து பழகினாள். நாட்கள் செல்லச் செல்ல அது காதலாகிக் கசிந்துருகியது. தானாகக் கனிந்து வந்த தன் காதலை மது தெரியப்படுத்தினாள். ரகு தயக்கம் காட்டி வந்தான்.

தன் இளைய தங்கையின் திருமண நினைவுகளால் உள்ளம் பூரித்துப் போவான். தங்கையின் அந்த இனிய

நாளுக்ககாவே கடுமையாக அவன் உழைத்தான். அது அவனுக்கொரு இலட்சியம் மாதிரி. அந்த இலட்சியத்தை உடைத்தெறிந்து வெளியேற அவன் விரும்பவில்லை.

இந்த ஏக்கம் ஒரு புறமிருக்க! ஓர் அழகான பெண்! படித்த பெண்! பெரிய இடத்துபெண்! ஓர் ஊனமான என்னைக் காதலித்தால் தானும் காதலிக்கலாமா? அல்லது அந்தக் காதல் கல்யாணம் வரைதான் நீண்டு வருமா? என்கிற சலன ஏக்கமும், மன உழைச்சலும் மறுபுறம் வாட்டி வதக்கி நின்றன.

மதுவின் உயர்வான காதலை நினைத்து பெருமை கொண்டான். அவன் இதயம் நெருடிக் கொண்டது. இதயத்தில் வலி பிடித்தவன் போல் துடிதுடித்தான். பல இராத்திரிகள் நித்திரையின்றித் தவித்தான்.

‘அக்கா நல்லபடி கரை சேர்ந்துவிட்டாள். அத்தானும் நல்லவர். சோலி சுரட்டில்லாத அத்தான். அக்கா குடும்பத்தை அத்தான் நல்லபடி பார்க்கிறார். அவையினர் குடும்பத்தால் எனக்கெந்த கவலையும் இல்லை. அவர்கள் நிறைவான வாழ்வு வாழ்கிறார்கள். தங்கையின் கல்யாணத்துக்கென்று நகை, பணம் எல்லாம் சேர்த்தாச்சு. அவளுக்கெண்டொரு வீடும் கட்டியாச்சு.’ என்று நினைத்து மன நிம்மதி அடைந்தான்.

அன்றொரு நாள் அந்தக் கடையில் மதுவும், ரகுவும் நீண்ட நேரமாகவே கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர். கடை மனேச்சரும் அதைக் கண்டு கொள்ளாமல் நடந்தார். ரகுவின் நேர்மையான உழைப்பிற்கு மனேச்சரும்

பெரியும் உணர்வும்

அடிமைதான். இதனால் மதுவினதும், ரகுவினதும் உரையாடல்களுக்கிடையில் அவர் எப்போதும் குறுக்கு நின்றதில்லை.

“ரகு..! வரும் மாதமளவில் எஸ்.எல்.ஏ.எஸ். சோதனை நடக்கப்போகுதாம். நான் இன்னும் படிக்கத் தொடங்கேல்ல. நீங்களும் எதுவுமே சொல்லேல. பிளீஸ் ரகு! இண்டைக்காவது நல்ல பதிலைச் சொல்லுங்க?” என்று மது அடம்பிடித்தாள். ரகு தயங்கித், தயங்கிக் கேட்டு நின்றான்.

‘மது உங்களை எனக்கு ரொம்பப் பிடித்திருக்கு’ என்று சொல்ல வேண்டுமென நினைத்து வந்தவன் ரகு. மது கதைத்துக் கொண்டிருக்கிற விதம் ரகுவிற்கு இலகுவாக்கியது. மதுவுக்கென்று ஆசையாக வாங்கி வந்த அந்தப் பெரிய பார்சலை மதுவிடம் கொடுத்தான். மது முகமலர்ந்து அதை வாங்கிக் கொண்டாள்.

பார்சலை அடிக்கடி பார்த்து, ரகுவின் கதைகளை உள்வாங்கி அதற்கான பதிலையும் சொல்லி கதைத்துக் கொண்டிருந்தாள். மதுவின் குதூகலத்தை ரகு தனக்குள் அளந்து கொண்டான். அவன் மிகவும் சந்தோசமானான்.

மது அங்கிருந்து புறப்பட்டு விட்டாள். கடை மனேச்சரிடம் ரகு மன்னிப்புக் கேட்டான். மனேச்சர் ரகுவைப் பார்த்து ஏதோ கதைத்தார். அது ஒரு குறும்பான கதை. அந்தக் கதை கேட்டு ரகு சிரித்து நின்றான். அவனின் அந்த அழகான சிரிப்பு கண்டு மனேச்சரும் சிரித்தார்.

ரகுவும், மதுவும் கல்யாணம் செய்து ஓடி வந்தனர். வடமராட்சியில் பஸ் கொண்டக்டர் ஆனந்தன் வீட்டில் இருந்தார்கள். ஆனந்தன், ரகுவின் நல்ல நண்பன்.

“ரகு நீங்கள் ஏன் வடமராட்சிக்கு ஓடி வர வேண்டும். வலிகாமத்திலேயே இருந்திருக்கலாம் தானே!”

“அங்கை அம்மாவும், தங்கையும் பிரச்சினை இல்லை! அப்பா சரியான கடுப்பாக நிற்கிறார்.” என்றான் ரகு.

ரகு நல்லதொரு பொடியன். ரகுவை பிள்ளையாக கிடைப்பதற்கு தகப்பன் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும். ஆனால் ரகு பாவம்! அவனுக்கு இப்படியொரு வாழ்வு வந்த போது அவன் தகப்பன் சந்தோசம் அடைந்திருக்க வேண்டும்.

ஆனால் அவர் தன் பிடிச்சுராவும் தன்மையையே இதிலும் விட்டுவிடாது இருந்தார்.

“ஆனந்தமண்ணை! என்ன யோசிக்கிறியள்.! நீங்களும் அப்பாவிற்குப் பயப்பிடுறியள் போல”

“அதொண்டுமில்ல ரகு! ஆமியின்ர கெடுபிடியள் தெரியும்தானே!”

“ஓம்! அதுக்கென்ன இப்ப!”

பெரியூர் உணர்ச்சி

“நீங்கள் இங்கை இருக்கலாம். அது பிரச்சினை இல்லை. நான் என்ன சொல்ல வாறெண்டால்...!”

“.....”

“எங்கட விதானையிட்டை போய் பதிஞ்சு, காட் எடுத்தமெண்டால் ஆருக்கும் பயப்பிடத் தேவையில்லை.”

இப்ப ரகு மிகவும் சந்தோசமாய் இருந்தான். ஆனந்தனின் சிரிப்புக் கதை கேட்பதென்றால் ரகுவுக்கும் கொள்ளை விருப்பம். இடையிடை அவர் செய்யும் ‘மிமிக்கிரி’ அசலாகவே இருக்கும்.

‘நானை விதானை வீடு போக வேணும். பிறகு டி.எஸ். ஒப்பிஸ் போக வேண்டும். நானைக்கே எல்லா அலுவல்களும் முடிச்சிட்டமென்றால் ஒரு நிம்மதி என்று ஆனந்தன் சொன்னான்

அடுத்த நாள் காலை ஒன்பது மணி! ஆனந்தனின் மோட்டர் சைக்கிள் முன்னே சென்றது. ரகுவின் மூன்று சில்லு மோட்டர் சைக்கிள் ஆனந்தனின் பின்னே சென்று கொண்டிருந்தது. அந்த மூன்று சில்லு மோட்டர் சைக்கிளின் பின் இருக்கையில் மது இருந்தாள்.

அலுவலகம் சென்ற அவர்கள் அந்த நிழல் வேம்பின் கீழே மோட்டர் சைக்கிள்களை நிறுத்தினர். ரகு மோட்டர் சைக்கிளில் இருந்தபடி இருக்க, மது இறங்கி ஆனந்தன் பின்னே நடந்து சென்றாள்.

உள்ளே சென்றதும், அந்த நிர்வாக உத்தியோகத்தரிடம் உண்மை நிலைமைகளை ஆனந்தன் எடுத்துச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். ரகுவும், மதுவும் காதல் செய்து கல்யாணமாகி வலிகாமத்திலிருந்து, வடமராட்சி ஓடி வந்து தங்கள் வீட்டில் இருக்கிற வரைக்குமான அத்தனை சம்பவங்களையும் ஆனந்தன் சொன்னான்.

“ஆனந்தன் உவை ரண்டு பேரும் வலிகாமத்து ஆக்கள். இப்ப இருக்கிற ஆமிப்பிரச்சினேக்கை உவை இங்கை இருக்கிறதுக்கு எப்பிடி அனுமதி வழங்கலாம்” என்று நிர்வாக உத்தியோகத்தர் படபடவென வெடித்துச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

“சேர்! பிரச்சினை இல்லாதவை தானே! எனக்கு நன்கு பழக்கமானவை!” ஆனந்தன் இப்படிச் சொல்லி முடிப்பதற்குள் சீறும் பாம்பு போல் சினந்து கொண்டார் அந்த நிர்வாக உத்தியோகத்தர். ஆனந்தனின் முகம் பேய் அறைஞ்சது போலாகியது.

“போங்க! போங்க! எங்களுக்கு உபத்திரம் தாற வேலையள் ஒண்டுக்கும் இஞ்சை வரக் கூடாது”. நிர்வாக உத்தியோகத்தரின் உரப்பான தொனி அந்த அலுவலகம் எங்கும் ஒலித்து ஓய்ந்தது.

மதுவுக்குள்ளும் சிறுபதட்டம். ஓரளவு துணிவை வரவளைத்து, மிக நல்ல பணிவுடன் நின்று கொண்டே “சேர்! கால் மட்டும் ஊனவரை நான் கல்யாணம் செய்தேன் என்பது தவறா, சேர்! அவருக்கு என்னையும்,

எனக்கு அவரையும் பிடிச்சிருக்கு. இதை விட வேறென்ன வேணும் சேர். கருணை காட்டி எங்களை வாழ வையுங்க சேர்” என்று கெஞ்சி நின்றாள்.

“சீ... ச்சீ... உந்தக் கதையொண்டும் இங்கை சரிவராது. முதல்ல வெளியில போங்க” என்று சொல்லிக்கொண்டார். மேசை மீதுள்ள மணியை ஒலிக்க விட்டார். அலுவலக உதவியாளன் ஓடி வந்தான். நிர்வாக உத்தியோகத்தாரின் கடுமையான உத்தரவினை உடனடியாக நிறைவேற்றி வைத்தான் அந்த அலுவலன்.

மதுவின் கண்கள் பனித்துவிடுகின்றன. கைக்குட்டையால் துடைத்தாபடி அலுவலகத்துள் இருந்து வெளியே வந்தாள். அந்த மூன்று சில்லு மோட்டர் சைக்கிளில் ரகு இருந்தபடி இருந்தான். மது ரகுவைக் கண்டு வெம்மினாள். ரகு நிலைமை புரிந்து கொண்டான்.

‘எனக்கு கால் மட்டும் தான் ஊனம்! இங்கை படிச்ச கனபேருக்கு மனசெல்லாம் ஊனம்தான்.’ ரகு தன் மௌனத்திற்குள் அதிகாரியின் செயல் நினைத்து வெட்கப்பட்டான்.

ஆனந்தம் அண்ணை எதுவும் பேசாது நின்றபடி நின்றிருந்தார். நடந்த அவமானங்களை நினைத்து ஒருவித மனச் சஞ்சலமடைந்தார். ரகு வீடு போவதற்கு ஆயத்தமானான். மது அவன் பின்னே ஏறிக்கொண்டாள். அலுவலகக் கன்ரீனில் ரீ குடித்துவிட்டு வந்த ஆனந்தனுக்கு தெரிந்த அந்த அலுவலக உத்தியோகத்தர்கள் சிலர் ‘என்ன, ஏதென்று!

விசாரித்தனர். சற்று நடந்து முடிந்த அத்தனை அவமான நிகழ்வுகளையும் ஆனந்தன் கூறி முடித்தான்.

“உந்த மனுசன் உப்பிடித்தான். பண்பில்லாத மனுசன். உந்த மனுசனிடம் பதவி மட்டும்தான் இருக்கு. உதைவிட்டால் உந்தாளிட்டை வேறொன்றுமில்லை.” அங்கு வந்தவர்களில் ஒருவன் கூறி நின்றான். அந்த நேரத்தில் சொல்லி வைத்தது போல் ஆனந்தனின் கிராம அலுவலர் வந்து கொண்டிருந்தார்.

ஆனந்தனின் உள்ளம் நம்பிக்கையின் விம்பமானது. “என்ன! இன்னும் அலுவல் சரிவரலையா?” கிராம அலுவலர் கேள்வி ஒன்றினைக் கேட்ட வண்ணமே மோட்டர் சைக்கிளிலிருந்து இறங்கி வந்தார்.

“அந்த மனுசன் மாட்டன் என்று சொல்லுறார்.” ஆனந்தன் கூறினான்.

“ஆரிட்டை போய் வந்து கதைக்கிறியள்.” விதானையார் ஒரு விதமாய்க் கேட்டார்.

“ஏ.ஓ.விடம் போய் கதைச்சுப் போட்டுத்தான் இதில வந்து நிக்கிறம்” ஆனந்தன் சொல்லி முடிப்பதற்குள்.

“அதுதானே! பாத்தன். நீங்கள் வாங்க! என்று கூறி மதுவை டி.எஸ். இடம் கூட்டிச் சென்றார் விதானையார்.

ரகு தனது உந்துருளினை இயக்கி, அந்த அலுவலகத்தின் முன் கூடார வாசலின் ஒரு ஓரமாக நிறுத்தினான்.

பெரியும் உண்ணீரும்

டீ.எஸ். அறை நோக்கி, ஆனந்தனுடன் மது சென்றாள். ஆனந்தன் விபரத்தைக் கூறி நின்றான். மது கண்கலங்கினாள்.

டீ.எஸ். தன் இருக்கையில் இருந்து எழுந்து வெளியே வந்தார். ரகுவிடம் உரையாடினார். மதுவைப் பார்த்து சில கேள்விக் கணைகள் தொடுத்தார். பிறகு சிரித்தார். மது சந்தோசமடைந்தாள். ரகு சிரித்து நின்றான். ரகுவின் கைகள் பிடித்து தன் நட்பின் ஆதரவைத் தெரியப்படுத்தினார். இருவரையும் வாழ்த்திவிட்டு “நீங்கள் ஒண்டுக்கும் பயப்படக் கூடாது. இந்த சமூகத்தில் பலத்த சவால்கள் உங்களுக்காக காத்திருக்கு. அதையெல்லாம் நல்லபடி வாழ்ந்து, ஜெயிக்க வேண்டும். என்றார் டீ.எஸ்.

டீ.எஸ்.இன் இந்த வார்த்தைகள் கேட்டு உள்ளம் உருகி, தன் இரு கரங்கள் கொண்டு முகம் பொத்தி அழுதாள் மது. அவளுக்குள் ஏற்பட்ட பெரு ஆனந்தமே இந்த அழுகைக்குக் காரணம். டீ. எஸ். யை தன் கண்களுக்குத் தெரியும் ஒரு தெய்வம் என்று நினைத்தாள். அவர் பாதம் தொட்டு வணங்கினாள்.

“all the best. நீண்ட காலங்கள் இருவரும் சேர்ந்து வாழ்க!” என்றார் அந்த அன்பான டீ.எஸ். அது அவளின் உண்மையான காதலுக்கான நல்ல ஆசிர்வாதம்.

இத்தனையும் பார்த்து நின்ற நிர்வாக உத்தியோகத்தர் வெட்கித் தலை குனிந்து கொண்டார்.

* கதைக்கான களம் 2008

06

மோகனா தப்பிவிட்டாள்..!

இன்று மோகனாவுக்கு ஒரே தலையிடி. நல்லாகவே அவள் மனம் சேர்ந்து போய் இருந்தாள். முன்பு ஒரு போதும் அவள் இப்படி அலுத்துப் போய் இருந்ததில்லை. தலையிட்யுடன், காய்ச்சலும் சேர்ந்து அவளை உலுப்பிக்கொண்டது. தனித்துவிட்ட பட்டமரம் போல் அவள் இருந்தாள்.

பெரியும் கூணியும்

என்ன செய்வாள் அவள்! பாவம் அவள்! கல்யாண்குமார் காணாமல் போனதிலிருந்து அவளது இளமை மிகவும் துன்பமாகவே கரைந்து கொண்டிருந்தது. இருந்தாலும் அவளது இளமைக் கால வாழ்க்கையில் அவள் வாழ்ந்தது போல் ஆருமே வாழ்ந்திருக்க மாட்டார்கள். புத்தி சாதுரியமாகவும், கெட்டித்தனமாகவும் அவள் நடப்பாள்.

அந்தக் குடும்பத்தில் மோகனா ஒருத்தி மட்டும் தான். அவள் நல்லதொரு அழகி! நிமிர்ந்த நடை! இறுக்கமான இடை! முன் நீண்டு பார்ப்பவர்களைக் கிறங்க வைக்கும் கொங்கைகள்! நீண்ட கூந்தல்! கன்னந்தொட்டு சுருண்டு நிற்கும் முடி! பெண்களே பார்த்து மயங்கும் அழகு! அப்படியொரு கொள்ளை அழகு!

மோகனா ஒரு துணிச்சல்க்காரி. அவள் எதிலும் சுறுசுறுப்பானவள்! ஆனால் பரபரப்பானவள் அல்ல!

மோகனாவின் கள்ளச் சுறுசுறுப்பும், அதில் அவள் அடையும் வெற்றிகளும் ஒரு சிலருக்குப் பொறாமைதான்.

எத்தனை துன்பச் சமைகள் வந்தாலும் எதிலும் சாதித்துவிடும் திறன். மோகனாவுக்கு இயல்பாகவே வந்துதித்த ஓர் இயல், மோகனா படிக்கும் காலத்திலும் அப்படித்தான். படிப்பில் மட்டுமல்ல, ஓட்டப் போட்டிகளிலும் அவள் ஒரு வீராங்கனைதான்.

பெண்களுக்கான 100m, 200m ஓட்டப்பந்தயம் என்றால் போதும். அந்தக்காலப் பொடியள் எல்லோரும் அந்த மைதானத்திற்கு வந்து குவிந்து விடுவார்கள்.

வெள்ளை நிறமான அரைக் கால்சட்டை, அவள் கால் தொடைகளை ஓரளவாக இறுக்கி நிற்க, வெள்ளை ரீசேட்டு மேல் உடலை இறுக்கி நிற்கும். ஒற்றைப் பின்னல் பின்னி விட்டு கூந்தலை இரண்டாக மடித்து, கறுப்பு நிற பட்டித் துண்டினால் இறுக்கக் கட்டிவிட்டு மைதானத்தில் வந்து நிற்பாள்.

இம்மாதிரியான அவளின் கட்டழகு பார்த்து, மதி மயங்கி நிற்கும் அந்த இளைஞர் கூட்டம்.

ஓட்டப்பந்தயம் ஆரம்பமானதும் நீண்ட, பருத்த அவள் கொங்கைகள் மேலும், கீழும் உயர்ந்து, தாழ்ந்து கொள்ள ஓடி வருவாள். அந்த ஓட்டப் பந்தயத்தில் அவளுக்குத்தான் முதலிடம் கிடைக்கும்.

முதல் ஆளாக அந்த முடிவிடக் கயிற்றைத் தாண்டி விட வேண்டும் என்பதே அவள் எண்ணம். அதற்குள் இளசுகளின் நெஞ்சமெல்லாம்; வண்ண வண்ணக் களவுகண்டு மகிழ்ந்து கொண்டிருக்கும். மோகனா செல்லும் இடமெல்லாம் இளசுகளின் பார்வைகள் விரிந்து குவிந்துவிடும்.

இப்படி எத்தனை இளம் நெஞ்சுகள், மோகனாவின் அழகு பார்த்து பெருமூச்சு விட்டுக் கெண்டிருந்தாலும், கல்யாண்குமார்தான் அவளின் இதயக்காதலன்.

கல்யாண்குமார்; மோகனாவை விட நான்கு வயது கூடியவன். அவனும் ஒரு அழகன்தான். அவனை எல்லோரும் 'கான்ட்சம் ஃபாய்' என்று தான் அழைப்பார்கள்.

பெரியூர் அண்ணீரூர்

“பத்திரகாளி கோவில் பின் காணிக் குள் நிண்டு கதைச்சவையாம்...”

“ராஜா தியேட்டரில் ஒன்று சேர்ந்து படம் பார்த்தவையாம்...”

வல்லிபுரக்கோயில் திருவிழாவில் ஒண்டாக நிண்டு ஜஸ்கிறீம் குடிச்சவையாம்...”

பல கதைகள் அவர்கள் இருவர் காதுகளையும் துளை போட்டுச் சென்றிருக்கும்.

கல்யாண்குமாரினதும், மோகனாவினதும் இறுக்கமான காதல் நிலை அறிந்து சிலர் எரிந்திருக்கின்றனர். நல்ல காதல் வாழக்கூடாது என்பதுதான் சிலரின் எண்ண நிலைகள் போலும்.

ஊர்விட்டு ஊர் பரவிக்கொண்டிருந்தது மோகனாவின் காதல் விவகாரம்.

“எப்பிடி மோகனாவின் Boy friend நல்ல வடிவோடி...”

“மோகனாவின் Lover என்னவாம் படிக்கிறார்”

மோகனாவுக்குத் தெரிந்த உள்ளங்கள் துளாவித் துளாவி இப்படி விசாரிக்கத் தொடங்கினர்.

பொறுத்த பொழுதுகள் பல! சல்லாப நினைவுகள் பல! தவித்த தவிப்புக்கள் பல! இறுக்கமான ஊடல்கள் பல! எல்லாம் தாண்டி வந்து இருவர் காதலும் கல்யாணம் வரை சென்றது. இருவரும் அடைந்த ஆனந்தங்களை என்னவென்று சொல்ல!

அன்று கல்யாண நாள். தலையா? இல்லை கடல் அலையா? என ஏங்கும் அளவுக்கு பெரும் சனம்.

கல்யாண்குமார் கல்யாண மேடையில்! அவன் அருகில் மோகனா! சோடிப் பொருத்தம் என்றால் அப்படியொரு பொருத்தம்.

கல்யாண விழாவிற் கு வந்தவர்களில் ஒரு சிலர் குச குசக்கின்றனர்.

“இவைக்கேன் உப்படியொரு விழா. கல்யாணம் செய்தவைக்கு ஊரறிய வேணும் எண்டு இந்த ‘டாம்பீகக் கல்யாணம்...” இப்படிச் சித்திரா அந்தக் சிறு கூட்டத்தில் இருந்து புலம்பிக் கொண்டாள்.

சித்திராவின் இந்த மாதிரியான கதை கேட்டு அவளுக்கு உற்சாகம் செய்தாள் மகேஸ்வரி.

“ஓமடி... ஓம்..! உவவின்ர பெரும் எடுப்பு சனத்துக்குத் தெரியாத..! ஆட்டக்காரி மோகனா என்று தான் ஊர் சனம் கதைக்கிறது. உவ பெரிய இவவடி. ஆள் பெரிய எடுப்பு”

என்று கொஞ்சமும் பொருத்த பாடில்லாமல் மகேஸ்வரி தூண்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

ஐயர் ஓதிக் கொண்டிருக்கும் மந்திரம்! மேளம், குழல் வாத்தியம்! இவை எல்லாம் அந்த அறம்பாடும் சித்திரா, மகேஸ்வரியின் கதைகளை மற்றவர்களின் காதுகளை சென்றடையா வண்ணம் போட்டி போட்டு முழங்கி தடுத்துக் கொண்டிருந்தன.

மோகனா கொடுத்து வைத்தவள்...! ஒரு மனைவியிடம், கணவன் எப்படி நடந்து கொள்ள முடியுமோ அப்படி அன்பாக வாழ்க்கை எனும் இன்பச் சக்கரத்தை இன்பமாய் நகர்த்திக் கொண்டிருந்தான், கல்யாண்குமார்.

கல்யாண்குமாரும் கொடுத்து வைத்தவன்...! தன் கணவனுக்கான பணிவிடைகளை அன்புடன் செய்தாள்.

ஒரு நாள் கல்யாண்குமார் அலுவலகம் போகத் தயார் ஆகிக் கொண்டிருந்தான். அந்த நேரம் அவள் குளித்து, பொட்டு, பூ வைத்து எப்போதும் போல் ஒரு புன் சிரிப்பை அள்ளி வழங்கி, அவனை வழி அனுப்ப தயாரானாள்.

அவன் வீதியில் இறங்க முன் அவளை கட்டி அணைத்து, இரு கன்னங்களிலும், அன்பான ஆசை முத்தங்கள் வழங்கினான், பின் அக்கம் பக்கம் பார்த்தான் அவன் உதட்டை இறுக ஒருகடி கடித்துவிட்டு?, 'ம்...ம்... ச்...ச்...' என்ற அனுங்கலுடன் அவள் கன்னங்களை மீண்டும் ஒரு கடி கடித்து, வீதியில் இறங்கினான். கல்யாண்குமார் தந்து கொண்ட, ஒவ்வொரு இச்சைகளுக்கும், மோகனாவும் புன்னகைப் பூக்களை அள்ளி வீசிய வண்ணமிருந்தாள்.

அன்று வழமைக்கு மாறாக அவன் உள்ளம் கொஞ்சம் அதிகமாகவே அங்கலாய்த்தது. மோகனா மீதான கல்யாண்குமாரின் காதல் உச்சமானது. அங்கை, இங்கை என்று பார்த்துவிட்டு, மோட்டார் பைக்கை நிறுத்தினான். கீழ் இறங்கி உள்ளே நடந்து சென்றான். மோகனாவுக்கு விசயம் விளங்கியிருந்தது.

“இப்ப நேரம் என்னங்க...” என்று மோகனா கேள்வி கேட்டாள்.

“ம்... ம்...” இப்படி ஒரு சிறு அனுங்கலுடன் அமைதியாக எதுவும் பேசாது அவன் வீட்டின் உள்ளே சென்றான்.

இவன் அவனின் கையைப் பிடித்து மணிக்கட்டைத் திருப்பி நேரம் பார்த்தான். நேரம் 8.10. அவன் காதுகளை பிடித்து செல்லமாய் ஒரு திருகு திருகி வெளியே தள்ளிக் கொண்டு வந்தான்.

அப்பாவித்தனமாக அவளை இவன் பார்த்தான்.

“போங்க...! போங்க...! இப்ப நேரம் போட்டுது. போட்டு மத்தியானம் சாப்பாட்டுக்கு வாங்க...”

அவள் சொன்னதன் உள் அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொண்டாள். விறு விறு வென வெளிக்கிளம்பினான் அவன்.

இப்படியாக அவர்கள் இருவரினது இளமை இனிமையாக பறந்தோடியது.

இன்று நெருப்பில் விழுந்த புழுவாக அவள் இளமை! ஒவ்வொரு இரவும் இளமைத் துடிப்புடன் கணம், கணம் செத்துப் பிழைத்தாள். ஏன் இந்த இரவு! எதற்கு இந்த இளமை!

அவள் தனிமைகள் கொடுமையாய் எரிந்தன. ஒவ்வொரு இரவும் புரண்டு, புரண்டு படுப்பாள். அந்த நேரம் இதை விட அவளால் வேறென்ன செய்ய முடியும்.

இரவு போய் பகல் வந்தால் சமூகம் அவளை பார்க்கும் பார்வை! வீணான வசைகள்! தேவையில்லாத கட்டுக்கதைகள்!

இப்ப அந்த வீட்டில் மோகனாவும், அவள் அம்மாவும் தான் வாழ்கின்றனர். அவளின் கணவரும் அவள் அருகில் இல்லை. அவள் வரவையே நாளும் எதிர் பார்த்து காத்திருந்தாள் நொந்து நூலாகி ஓடிந்து போயிருந்தாள். மோகனா மனம் ஓடிந்து போனாலும், அவள் உடல் கொலு இன்னும் குறையவே இல்லை.

ஒன்றுக்குப் பல கதைகள் வருவதற்கு,? என்றும் உருக்குலையாத அவள் கட்டழகம் ஒரு காரணம் தான்.

மரநாய் மனம் கொண்ட சில ஆடவர்களின் எண்ணமெல்லாம், அவளைக் குதறி முகர வேண்டும் என்றுதான் அலைந்தனர்.

ஒரு சிலர் அவள் அழகை ரசித்தனர். அவள் பின்னே ஓடி அலைந்தனர். பாவம் அவர்கள்! நாக்கை தொங்கவிட்டு வீணி ஊத்தித் திரிந்தனர். மனித நாய்கள் எல்லாம் வெட்கித் தலைகுனிந்தனர். அவமானம் அடைந்தனர்

மோகனாவை அடைந்தே தீர்வது என்று அலைந்த கூட்டங்களில் ஒரு சிலர், தங்கள் தோல்விகளை கௌரவப்படுத்தத் தொடங்கினர்.

அவள் பற்றிய கதைகள் உலாவர முடக்கி விட்டனர். எல்லாம் கூடாத கதைகள்! அழுக்குப் படிந்த கதைகள்! அதில்

எதுவும் உண்மையில்லாத கதைகள். இந்த மாதிரியான கதைகள் எதையும் நல்ல மனிதர்கள் உள்வாங்கமாட்டார்கள்.

பொறுமை உள்ளவள் மோகனா! பொறுமை இல்லாதவள்! அந்தப் பக்கத்து வீட்டு பொடியன்தான் அவளுக்கு அங்கை, இங்கை என்று ஏதாவது உதவி செய்வான். அது எப்பாலும் ஒரு மாதத்திற்கோ அல்லது இரண்டு மாதத்திற்கோ ஒரு தடவைதான். அதுகூட காணமல் போனோர் கூட்டம். அல்லது அது தொடர்பான ஒரு விடயமாகத்தான் இருக்கும். சில வேளைகளில் அப்படி ஒரு சம்பவம் இல்லாமல் கூடப் போகும்.

பக்கத்துவீட்டுப் பொடியனுக்கும் வயது 19. அவனை ஒத்த பொடியன் நிறையப் பேருக்கு அவன் மேல் ஒரு வையித்தெரிச்சல்.

இப்படி ஒன்று, இரண்டு தடவை மோகனாவுக்கு உதவி செய்திருப்பான். அதற்குப் பிறகு அவன் தாய் அவனை மறித்துப் போட்டான். மோகனா நல்ல பிள்ளை! என் பிள்ளையும் நல்லது! ஊர் சரியில்லை என்பது அவன் தாய்க்குத் தெரியாததா என்ன?

மோகனா இப்ப எவரையும், எந்த உதவியும் கேட்பதில்லை. தானே தன் அலுவல்கள் பார்த்துக் கொண்டாள்.

ஏதோ ஒரு நிறுவனம் அவளுக்கும், ஒரு சைக்கிள் கொடுத்திருந்தது. அந்தச் சைக்கிள் ஒன்றுதான் அவளுக்கு உதவி. அதன் துணைகொண்டு தன் அலுவல்களை சுறு சுறு என துடிப்புடன் முடிப்பாள்.

07

கதை கட்டுதல்.

என்னமோ தெரியவில்லை இன்று எங்கள் வகுப்பு வலு அமைதியாகவே இருந்தது. அந்த வகுப்பின் மாணவத் தலைவன் நான் தான். பாட வேளையின்படி செல்வசோதி சேரின டபிள் பீரியட் கணித பாடமிருக்கு. எளிய சமன்பாடுகளிலிருந்து பத்துக் கணக்குகள் தருவார். அது ஒரு போட்டிப் பரீட்சை மாதிரி இருக்கும்.

இன்று வளமையிலும் பார்க்க ஐந்தாறு பிள்ளைகளால் வகுப்பு மெலிந்திருந்தது. ஆனாலும் சாந்தன் சமூகம் தந்துள்ளான். அவன் கட்டாயம் வந்துதான் ஆக வேண்டும்.

சாந்தனின் அப்பாவும் செல்வசோதி சேரும் நெருங்கிய நண்பர்கள். அந்த ஊரின் வாசிகசாலை மற்றும் கோயில் சார்ந்த எந்தவொரு அலுவலாக இருந்தாலும் இவர்கள் இருவரினதும் பங்கு இணைந்தே இருக்கும்.

இன்று இந்தப் பரீட்சைக்கு வராது விட்டிருந்தால் தகப்பனால் அவன் எப்படித் தண்டிக்கப்படுவான் என்ற விடயம் பற்றி யாரும் அறியாததல்ல.

வழுமையாக பாடசாலைக்கு என்னுடனேயே வருவான். இருவரும் நடந்துதான் பாடசாலைக்குப் போவோம். சாந்தன் வலு முசுப்பாத்தியான நண்பன். எவருக்கும் தீங்கு வராத முசுப்பாத்திக் கதைகள் சொல்லி எங்கள் எல்லோரையும் சிரிக்க வைப்பான்

நாங்கள் போகும் வழி என்பது அடர்த்தியான பனை மரக்காணிகள். மாமரம், புளியமரம், வேப்ப மரம் என வேறு மரங்களும் நிற்கும். அந்த மரங்கள் மேலே அணில்கள் ஓடி விளையாடும். சில அணில்கள் மரத்தில் இருந்து கொண்டே வாலைக் கிளப்பிக் கிளப்பிக் கீச்சிடும். அந்த நேரம் சாந்தன் தனது புத்தகங்களை என்னிடம் தந்துவிட்டு கீழே குனிந்து குழாங்கற்கள் சிலவற்றை எடுத்து எறிவான். அவை ஓடித் தப்பி விடும்.

இது போலவே நாயைக் கண்டாலும் கல்லெடுத்து எறிவான். நாய்க்கு கல் பட்டுதோ இல்லையோ அது “லொள்” என்ற சத்தத்துடன் பின்னங் காலைக் கிளப்பி ஓடிவிடும்.

அந்த நேரம் உதுமாதிரியான சம்பவங்கள் என்பது அவனுக்கொரு முசுப்பாத்தியான சம்பவமாகவே இருக்கும். “டேய் உப்பிடி ஏண்டா செய்றாய்.. உதுபாவமில்லையா?” என்று நான் சொன்னால் போதும். பிறகு எனக்கும் அவனது சொற்கள் கற்கள் போல் வந்து விழும். அப்பிடிச் சொல்லிவிட்டு அவன் சிரிப்பான். தமாஸ் செய்வான். அதற்குப் பிறகு நானும் சிரிக்கத்தானே வேணும்.

இவை எல்லாம் முடித்து, பாடசாலை சென்று வகுப்பில் அமர்ந்த பின்னர்தான் தெரியும், சாந்தனை விட அமைதியான

பெரியும் உணர்வும்

பொடியன் இங்கை இல்லை என்பது. அமைதி என்றால் அப்படியொரு அமைதி.

இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டு பாடசாலையின் வெளி வாசலையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். பாடசலைப் பிள்ளைகளும் ஆசிரியர்களும் அவசர அவசரமாக உள் நுளைந்து கொண்டிருப்பார்கள்.

ஆனாலும், செல்வசோதி சேரின் வரவினை மட்டும் உறுதிப்படுத்துவதே சாந்தனின் அவா. அவர் ஒரு நாள் பாடசாலைக்கு வரவில்லையென்றால் போதும் சாந்தனும் இன்னும் ஒரு சிலரும் ஆனந்தமாய் இருப்பார்கள்.

செல்வசோதி சேர் எப்போதும் அவசரத்திலும், அந்தரத்திலுமே வந்து சேருவார். அவர் பாடசாலைக்குள் நுளைவதைக் கண்டால் போதும்.

“வந்திட்டாரடா.... செல்வசோதி சேர் வந்திட்டாரடா...புளிக்கப் போதடா..இண்டைக்கு ‘பக்’ எல்லாம் புளிக்கப் போகுதடா..!” என்று ஓரளவு சத்தமாக சாந்தன் சொல்லி விடுவான் வகுப்பு குபீர் என்று சிரித்து விடும். அந்த நேரம் சிரிப்படக்க மாட்டாதவனாக நானும்

தேவாரம் பாடி முடிந்ததும். முதல் பாட வேளை ஆரம்பமாகிக் கொண்டிருந்தது. என் வகுப்பில் உள்ள பலர் பதட்டத்துடன் தான் இருந்திருக்க வேண்டும். ஆளை ஆள் உருட்டி உருட்டி மிரளும் விழிகளைப் பார்த்தால் எல்லாம் விழங்கி விடும்.

செல்வசோதி சேர் உள்ளே வந்து கொண்டிருக்கிறார். எல்லோரும் எழுந்து நின்று “குட்மோனிங் சேர்” என்கிறோம்.

பதிலுக்கு சேரும் “குட்மோனிங் பிள்ளையள்” என்கிறார்.

சாந்தனுக்கு பயம் என்றால் வையித்தைக் கலக்கிற பயம். பரீட்சை முடிந்ததும் “பக்கில” நாலஞ்சு அடி வாங்குவது என்பது அவனுக்குள் உறுதியிருந்தது.

சேர் என்னைக் கூப்பிட்டார். வினாத் தாள்களை அவரிடமிருந்து பெற்று எல்லோருக்கும் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். சாந்தன் பேப்பரை வாங்கிக் கொண்டு என்னைப் பார்த்தான். ஒரு வகையில் அவனைப் பார்த்தால் பாவமாயும் இருந்தது.

ஏனென்றால் கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு என்ற அந்த மூன்றும் சாந்தனிடமும் இருப்பதை நானும் கண்டேன்.

அந்த வகுப்பில் நான்தான் முதல் மாணவன். அதிலும் கணித பாடம் என்றால் எனக்கு ரொம்பவும் பிடிப்பு. விரைவாகவும் தெளிவாகவும் விடை எழுதுவது என்பது ரொம்பவும் கை வந்த கலை எனக்கு.

நான் விடை எழுதி ஆ சிரியரிடம் கொப்பி காட்டும் நேரம் சுகந்தி என்னையே பார்க்கிறவள் என்று பொடியள் என்னை நக்கல் அடிப்பாங்கள். அந்த நேரம் நான் வெட்கப்பட்டதும் உண்டு.

பெரியும் உள்ளீரும்

இப்ப எல்லோரும் பரீட்சை எழுதி நிறைவுறுகிறது. இருபத்தைந்து மாணவர்களினதும் பேப்பர்களையும் வலுவேகமாக திருத்தி முடிக்கிறார். எனக்கும் , சுகந்திக்கும் பத்துக்குப் பத்தும் சரி. வேறு சிலருக்கு ஒன்பது எட்டு ஏழு என்று சரி எடுத்து விடுகின்றனர்.

சாந்தன், வேந்தன், நித்தி மூவரும் பாவம். எந்தக் கணக்குமே சரியாகச் செய்து விடவில்லை. விடைத்தாளில் வினாக் கணக்கு எழுதப்பட்டுள்ளதே தவிர விடை எதுவுமே இருந்திருக்கவில்லை.

மூவரும் கரும்பலகை முன்னே நிறுத்தப்பட்டு விசாரிக்கப்படுகின்றனர். கைகளை முன்னுக்குக் கட்டி கரும்பலகையைப் பார்த்து நிற்கும் படி சொல்கிறார் சேர்

சாந்தனின் கால்கள் உதறிக்கொண்ட இதை அவன் ஏற்கனவே எதிர் பார்த்திருந்த ஒன்றுதானே!

மளார்... மளார்... என்று மும்மூன்று பிரம்படிகள் விழுகின்றன. ஆ.... ஆ.... ஊ.... ஊ.... என்று முழங்கால்களை வளைத்துக் குனிந்து பின் பக்கக் கால் தொடைகளை தடவிக்கொடுத்த வண்ணமே ஓடி வந்து அமர்ந்து விடுகின்றனர்.

இந்தக் காட்சி கண்ட மாணவர்கள் பலர் சிரித்து விடுகின்றனர். எனக்கும் சிரிப்பு வந்தது. ஆனாலும் அந்தச் சிரிப்பினை அடக்கி விட்டேன். “துன்பம் வரும் வேளை சிரியுங்க” என்று வள்ளுவர் சொன்னது இங்கேயும் நல்ல பொருத்தமாகவே இருந்தது.

செல்வசோதி சேருக்கு நான்தான் எப்பவும் பிடித்த மாணவன். எங்கள் வகுப்பில் எந்த நிகழ்ச்சியானாலும் என்னையே முதன்மைப்படுத்துவார். 'முக்கியமான விண்ணப்பம் ஏதும் நிரப்புவதென்றால் என்னைக்கொண்டே நிரப்புவார். என்ற கையெழுத்து நல்ல வடிவு.

“கபிலன் இந்தப் படிவத்தை இதைப் போல ஒருக்கால் நிரப்பித்தாங்கோ.” அல்லது

“இந்த விளம்பரத்தை 'மாக்கரினால்' பெரிசாக எழுதித் தாங்கோ...”

“ஓம் சேர்! நான் எழுதித் தாரன் சேர்....!”

படிவம் நிரப்பிவிட்டு அந்தப் படிவத்தை திரும்பத் திரும்பப் பார்க்கலாம். அப்படி அழகாயிருக்கும். என் கையெழுத்தால் நிரப்பப்பட்ட படிவம். இதை செல்வசோதி சேர் தன் சக ஆசிரியர்களிடம் சொல்லி என்னை விலாசப்படுத்தும் போது எனக்கும் மனதுக்குள் ஒரே புழுக்கமாகத்தானே இருக்கும்.

செல்வசோதி சேர் என்னுடன் அன்பாகக் கதைப்பார். என்னுடைய அமைதியான, சுபாவத்தையும் என் கெட்டித்தனத்தையும் உயர்வு நவர்ச்சியாய் எங்கேயும் கதைப்பார்.

“அவன் நல்ல கெட்டிக்காரன். அவன் ரொம்ப நல்லவன். அவன் ஆருக்கும் எந்தத் தீங்கும் செய்ததில்லை. அவன் ஆருக்கும், எப்பவும் எந்த உதவியும் செய்வான்.” என்று

மெய்யும் உண்மையும்

ஒருவரைப் பற்றி அடிக்கடி கதைத்தால் அவர்களுக்குத்தான் நிறைய எதிரிகள் உருவாகுவார்கள் என்று எங்கேயோ படித்த ஞாபகம் எனக்கு வந்தது. கொஞ்சம் எச்சரிக்கையாக நடந்து கொண்டேன்.

செல்வசோதி சேர் இப்படிக்கதைக்கும் போதெல்லாம் யோகேந்திரத்திற்குக் கொஞ்சமும் பிடிப்பதில்லைத்தான்.

யோகேந்திரம் செல்வசோதி சேரின் மைத்துனர். என் அம்மாவிற்கு ஒன்றுவிட்ட சகோதரன். ஆனாலும் நாங்கள் கதைப்பதில்லை. அவன் ஒரு அண்டலன். நஞ்சன் நரியன். என்றுதான் ஊர் சனம் எல்லாருக்கும் தெரியும்.

அவனின் மைத்துனன் றஞ்சனும் என்னோடுதான் படிக்கிறான். அவன் ஓரளவு கெட்டிக்காரன். அமைதியானவனாகவும் இருப்பான். நல்ல பொடியன்.

இப்படித்தான் ஒருமுறை செல்வசோதி சேரிடம் யோகேந்திரம் அண்டி விட்டிருந்தான்

“செல்வசோதி சேர் பொடியங்களுக்கென்றால் கால், கை என்று பாராமல் அடிப்பாராம்.... பொட்டையன் என்றால் அடிக்க மாட்டாராம்.” இதை நான் கதைத்தது என்று சொல்லியும், இதை தன் மைத்துனன் றஞ்சன் தனக்கு வந்து சொன்னதாகவும் அண்டி விட்டிருந்தான்.

என் சேருக்கு என்னைப்பற்றி நல்லாகவே தெரியும். சேர் இந்த விடயம் பற்றி என்னைக் கூப்பிட்டுக் கதைத்தார். நான் விக்கலெடுத்து அழுது போட்டன். சேரும் என்னை தன்

அன்புக் கரங்களால் அணைத்து, அழுவெண்டாம் என்று சொன்னார்.

“இந்த விடயத்தை இன்றோடு மறந்திடோணும்....! வீட்டை போய் அப்பா அம்மாவுக்கு சொல்லக் கூடாது.” என்று ‘அட்வைஸ்’ பண்ணி என்னை என் வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தார்.

அதற்குப் பிறகு நான் றஞ்சனுடன் கதைப்பதில்லை. ஆனால் றஞ்சன் பாவம். ஏனென்றால் றஞ்சன் அப்பிடிக்கதைத்திருக்க மாட்டான். யோகேந்திரம்தான் இப்படி தனக்குள் ஒரு கதையை புனைந்து அதைப் புரளிமாதிரி சொல்லி விட்டிருப்பான்.

அன்றிலிருந்து யோகேந்திரத்தை எனக்கும் பிடிப்பதில்லை. யோகேந்திரத்தால் எனக்கு எப்போதாவது ஒரு ஆபத்து வரும் என்று சேர் என்மேல் கவனமாய் இருந்து கொண்டார்.

அதற்குப் பிறகுதான் சேரும் என் மீது ரொம்ப பாசம். இதுவே எனக்கு படிப்பில் பெரிய உற்சாகத்தை ஏற்படுத்தி விட்டிருந்தது.

பாடசாலை வகுப்பு முடிந்ததும் பிரத்தியேக வகுப்புக்கென்று செல்வசோதி சேர் வீட்டுக்குப் போவோம். அங்கு சேர் எங்களுக்கு ஆங்கில பாடம் மட்டுமே படிப்பிப்பார். விஞ்ஞான பாடத்திற்கு சின்னத்தம்பி சேர் என்று ஒரு வயதானவர் வந்து படிப்பிப்பார். எங்கள் வகுப்புத் தோழி சுகந்தியின் தாய் மாமன் அவர்.

ஒரு நாள் சின்னத்தம்பி சேர் வந்து எங்களுக்கு பாடம் கற்பித்துக் கொண்டிருந்தார். வந்த உடனேயே கேள்விகள் கேட்டு அடி போடத் தொடங்கினார். அடி வாங்குவோர் ஊ... ஊ.... என்று ஆவேசமாய் கைகளை உதறினர்.

ஆசிரியர் என்னைக் கேட்ட கேள்விக்கு நான் பதில் சொல்லி விட்டு இருந்து விட்டேன்.

“உன்னை ஆர் இருக்கச் சொல்லிச் சொன்னது.” காதினைப் பிடித்துத் திருகி சினந்து கொண்டார். நான் இருக்கையை விட்டு எழுந்து விட்டேன். என மனம் சங்கடத்தில் உழைந்து கொண்டிருந்தது. அது எனக்கு பொல்லாத அவமானமாயும் இருந்தது. இப்படி ஒரு நாளும் எனக்கு நடந்ததில்லை.

தொடர்ந்தும் என்னைச் சினந்து கொண்டே இருந்தார். அழவேணும் போல் தோன்றிற்று. ஒரு மாதிரி அமைதி அடைந்தேன்.

பாடம் படிப்பிக்கத் தொடங்குகிறார். இடையிடை கற்பித்தலை நிறுத்துகிறார். மாணவர்களைப் பார்த்துப் பொரிந்து தள்ளுகிறார். அதிலும் என்னைத்தான் அடிக்கடி பார்த்து அதிகம் கதைக்கிறார்.

இன்று இப்படி ஏன் நடந்துகொள்கிறார் என்று, இது வரையில் எவருக்கும் எதுவும் விளங்கவில்லை. சினந்து கொண்டோதான் இருந்தார்.

பிறகு கடந்தகால வினா என்று சொல்லி ஏதோ எழுதச் சொன்னார். பிள்ளைகள் எழுதுகிறார்கள். அது கணக்குப் பகுதி என்பதால்

“இந்தக் கணக்கைச் செய்து காட்டுங்கோ...? என்று சொல்லி வெளியே சென்று விட்டார்.

செல்வசோதி சேரும் அப்ப தான் அங்கே வந்தவராக சின்னத்தம்பி சேரிடம் கதையை ஆரம்பித்தார்

இதற்கிடையில் ஒரு சில மாணவர்கள் திரும்பிப் பார்த்து அந்த உரையாடல்களை உற்றுக் கேட்டுவிட எத்தனிக்கின்றனர். சின்னத்தம்பி சேர் மாணவர்களைப் பார்த்து “என்ன பிராக்குப் பாக்கிறது....! கணக்கைச் செய்யுங்கோ இதோ வந்திற்றன்...” என்றார்.

சின்னத்தம்பி ஆசிரியரின் அந்தக் கட்டளை எல்லோரையும் பாடத்தில் ஒன்றிணையச் செய்தது. மாணவர்கள் கணக்கினைச் செய்து கொண்டிருந்தனர். சிலர் கணக்குச் செய்வது போல் பாவனை செய்தனர்.

வேந்தனும், சாந்தனும் எனக்குப் பின்னுக்குத்தான் இருப்பாங்கள். சின்னத்தம்பி சேர் அடித்து விடும் அடியை நினைத்து அவர்கள் இருவரும் சீவனை விட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

என் முதுகினை விரல் ஒன்று மெது மெதுவாக சுரண்டல் செய்வதை உணர்கிறேன். இது சாந்தன் தான். மனதுக்குள் சிரித்து மௌனமாய் இருந்தேன்.

மெய்யும் உணர்வும்

அவனோ “டே...ய்..... டே....ய்....” என்று முனங்கலாக சிறு சத்தமிட்டு என்னை அழைத்தான். அவனின் நீண்ட அரையண்டம் தாங்கமாட்டாமல் திரும்பி என்ன என்று கேட்டேன். நான் சாந்தனைப் பார்க்க, சாந்தனுக்குப் பின்னால் சின்னத்தம்பி சேர். திடுக்குற்றுப் போன நான் படக்கென்று திரும்பி விட்டேன்.

சேர் பின்னே நிற்பதை சாந்தன் இன்னும் உணரவில்லை. மீண்டும் தன் விரல்களால் என் முதுகினைச் சொரிந்து கொண்டே “டே...ய்... டே...ய்..... உன்ர கொப்பியை எனக்கொருக்கால் தாடா...? சேர் இப்ப வந்து என்னைத் துலைக்கப் போறாரடா...?” என்று முனகிக் கொண்டிருந்தான். சாந்தனை நினைத்து நானும் இன்னும் ஒரு சிலரும் சிரித்து விட்டோம். சேரும் கொடுப்புக்குள் சிரித்துக் கொண்டே இருந்தார்.

சாந்தனுக்கு ஓரளவு விசயம் விளங்கியிருக்க சேண்டும். மெதுவாக தன் தலையத் திருப்பி பின்னே பார்த்தான். சேர் கொடுப்புக்குள் சிரித்துக் கொண்டு நின்றார். சாந்தனின் கழுத்தினை பிடித்து அவன் தலையை அங்கே, இங்கையெண்டு இரு புறமும் திருப்பினார் “கேளன் குஞ்சியன் கதையை” என்று தமாசாக சொன்னார். பிள்ளைகள் எல்லோரும் சிரிக்கிறார்கள். சாந்தன் சங்கடத்துக்குள் மிதந்து கொண்டிருந்தான்.

“பாருங்கோவன் ஆக்களை! அவசரத்தில புடிச்ச கொழுக்கட்டையன் மாதிரி! கணக்குச் செய்யுறதை

விட்டுவிட்டு கோமாளித்தனம் செய்து கொண்டிருக்கினம்!”
நல்லாகவே கடுப்பாயிருந்தார் சின்னத்தம்பி சேர்.

சடாரென அந்த வகுப்பு அமைதியாகி விடுகிறது. நல்ல விளக்கத்தோடு கணக்குச் செய்து காட்டுகிறார்.

இப்படித்தான் இன்னும் ஒரு நாள் சின்னத்தம்பி சேர் என்னை எழுப்பி விட்டு தாறுமாறாக சினந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

அவரின் அந்தப் பேச்சு ஏன்! எதற்கு! என்று எனக்கு எதுவுமே விளங்கவில்லை. என் சக மாணவர்களும் ஏன் என்னத்திற்கு என்று பக்கத்து மாணவர்களைக் தங்கள் விழிகளால் கேட்டனர்.

“வகுப்பில் இருக்கிறதென்றால் ஒழுங்காக இருக்கோணும். தேவையில்லாத கதைகள் கதைக்கிற தென்றால் இங்கை என்ர வகுப்பில் ஆரும் இருக்கப் படாது,”வலு கடுப்பாக என்னை பாத்து உலுப்பினார்.

மாணவர்கள் எல்லோரும் என்னையே அவதானிக்கின்றனர். நான் அவமானப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன். அழகை விம்மலுடன் முந்திக்கொண்டது. கெட்டியாக அடக்கி விட்டு மனதுக்குள் ஒரு முடிவொன்று எடுத்து விட்டேன்.

“இனி இவரின் இந்த வகுப்பிற்கு வாறதில்லையென்று.” வகுப்பு முடிந்து எல்லோரும் வெளியே சென்று கொண்டிருந்தார்கள். எவருடனும் கதைத்து விடும் எண்ணம் எனக்கு வரவில்லை.

பெரியும் உண்ணீரும்

செல்வசோதி சேரின் வீட்டுக்குப் போகும் நான் அவரின் ஆங்கில பாடத்தை மட்டுமே கற்றுவந்தேன். விஞ்ஞான பாடத்திற்கு நான் இருப்பதில்லை. எழுந்து வீடு வந்துவிடுவேன்.

ஒரு நாள் செல்வசோதி சேர் என்னைக் கூப்பிட்டுக் கேட்டார். “கபில் ஏன் விஞ்ஞான பாடத்திற்கு இருக்கிறேல. எழுந்தெழுந்து ஓடுகிறாய்.”

“எனக்கு அவரிடம் படிக்க விருப்பமில்லை சேர்”

“ஏன் அவர் படிப்பிக்கிறது விளங்குதில்லையோ?”

“விளங்குது சேர்.”

“அப்ப பின்னெ என்ன..?”

“கொஞ்சமும் பொருத்தப்பாடில்லாமல் என்னைப் பேசுகிறார். கடுமையாகச் சினக்கிறார். அதை என்னால தாங்க முடியல சேர்”

“சரி நான் சின்னத்தம்பி சேரோடு ஒருக்கால் கதைக்கிறன்.”

சேர் இப்படிச் சொல்லி அடுத்த நாள். செல்வசோதி சேர் என்னைக் கூப்பிட்டார். அங்கே சின்னத்தம்பி சேரும் இருந்தார். ஏதோ பெரியதொரு விசாரணைக்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தார்கள். எனக்கெண்டொரு கதிரை. அதில் நான் இருக்கவில்லை சின்னத்தம்பி சேர் என்னைப் பார்க்கிறார். நான் அவர் பக்கம் பார்க்கவே இல்லை.

செல்வசோதி சேர் என்னைப் பார்த்து “கபில் உமா ரீச்சர் பின்னுக்கு நிக் குறா. ரீச்சரைக் கூட்டி வாங்க”

நான் எழுந்து சென்று விட்டேன். நான் சென்ற பின், செல்வசோதி சேர் கதையைத் தொடக்கினார்.

“கபில் வகுப்பில் ஆரையும் குறையாகக் கதைக்கமாட்டான் சேர்”

“இல்லை... செல்வசோதி? உவன் கதைத்திருக்கிறான். றஞ்சன் சொன்னதெண்டு யோகேந்திரம் அண்டைக்குச் சொன்னவன்.” செல்வசோதி சேருக்கு இப்ப உண்மை விளங்கிவிட்டது.

“யோகேந்திரமே உங்களுக்குச் சொன்னவன்.” செல்வசோதி சேர் ஒரு விதமாக இழுத்துக் கேட்டார்.

“பின்னெ என்ன! அவன்ர மச்சான் றஞ்சன் யோகேந்திரத்துக்குச் சொல்லிக்கிடக்கு. றஞ்சன் அந்த வகுப்பிலேயே அமைதியான பொடியன்.” – சின்னத்தம்பி சேர்.

“ஓம் சேர். றஞ்சன் நல்ல பொடியன்தான். அவனை கூடாதவன் ஆக்கிறது யோகேந்திரம்தான்.”

“என்ன சொல்றியள்.”

“றஞ்சன் சொன்னதெண்டு சொன்னபடியால்தான் கபிலனைக் கூடாதெண்டு நினைச்சப் போட்டியள். யோகேந்திரம் எனக்கும் சினேகிதம்தான். அவன் எனக்கும் சொந்தம்தான்.”

“இப்ப என்ன சொல்ல வாறியள்.”

“சேர் கபிலனும் றஞ்சன் போலவே நல்ல பொடியன். அந்த வகுப்பிலேயே அவன்தான் முதல்தர மாணவன். யோகேந்திரத்துக்கு கபிலன் வீட்டாரோடு ஆத்திரம் போல. அது தான் கபிலனைப் பழிவாங்க யோகேந்திரம் கதை கட்டிக்கொண்டு திரியுறான்.

செல்வசோதி சேர் சொன்ன கதைகேட்டு சின்னத்தம்பி சேர் அங்கை, இங்கையெண்டு பார்த்துவிட்டு சொன்னார்.

“என்ர தங்கச்சியினர் பெட்டை சுகந்தியும் உந்த வகுப்புத்தானெ படிக்கிறாள். சுகந்தியைத் தான் காதலிக்கிறன் என்றும், அவளும் தன்னை காதலிக்கிறாள் என்றும் கபிலன் சொல்லித்திரியுறாராம். உதுதான் யோகேந்திரம் எனக்குச் சொன்னவன்.”

உமா ரீச்சரை தேடிப் போன போன நான் “ரீச்சர்! செல்வசோதி சேர் வராட்டாம்” என்று சொல்லிவிட்டு வந்துவிட்டேன். சின்னத்தம்பி சேர் சொன்ன அத்தனையும் என் காதில் விழுந்தன.

“இல்லை இல்லை! அப்படியொண்டுமில்லை.” சின்னத்தம்பி சேர் சொன்ன வார்த்தைகளை மறுத்து செல்வசோதி சேர் கதைத்தார்.

நெஞ்ச குமுறின அழுகையினை மனதுள் புதைத்தவனாய் அங்கிருந்து வெளியேறுகிறேன் நான்.

08

சன்னங்கள் துரத்துகின்றன.

ஷெல் சத்தம் மிகக் கிட்டக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. அது விழுந்து வெடிக்கும் பொழுது மிகப் பெரியதொரு அதிர்வையும் ஏற்படுத்தி விடுகின்றது. சில நேரம் பங்கர்களும் நடுங்கிக் கொள்ளும் அளவுக்கு, அந்த அதிர்வுகள் இருக்கும்.

பொம்மர் ஒரு புறம், இராணுவத் துப்பாக்கிகள் மறுபுறம், கடல் பீரங்கிகள் இன்னொரு புறமாக எம்மைத் துரத்தின. அவை இராட்சத அக்கினி அலைகளாகவும் உமிழ்ந்து கொண்டன.

முழுமையான குண்டடிபட்டும், சன்னங்கள் பட்டும் சனங்கள் மடிந்து கொண்டிருந்தனர். அதன் தொகையும் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக் கொண்டே இருந்தன.

‘அப்பாவிப் பொது மக்கள் இருபத்தொரு பேரை அந்த வாசிகசாலையில் வைத்துப் பூட்டிப் பம்பண்ணிப் போட்டாங்களாம்’ ‘பங்கருக்குள் இருந்த பொதுமக்கள், கோயில்கள், தேவாலயங்கள் என்று இருந்த மக்கள் என பலர் உருக்குலைந்து செத்திருக்கிறார்கள்.’

‘தோசை சுட்டுக்கொண்டிருந்த ஓர் அம்மா எங்கேயோ வெடித்துச் சிதறிய ஷெல் சன்னம் ஒன்று வந்து அவளின் கழுத்தில் பட்டு துடி துடித்துச் செத்திருக்கிறாள்.’

‘ஏணையில் நித்திரை தூங்கிக் கொண்டிருந்த ஏழு மாதப் பாலகனைத் தூக்கி, தோசை சுடும் எண்ணெய் சட்டி மேல் வைத்து துடிதுடிக்கச் சாகடிச்சிருக்குறாங்கள்.’

‘ஏய்..! நீயும் வருங்காலக் கொட்டியாதானே! வளந்து எங்களையெல்லாம் சுடுவாய்! என்ன?’ கொச்சைத் தமிழ் பேசி அந்த தோசைக் கல்லில் புரட்டி எடுத்திருக்கிறார்கள்.

இப்படி எத்தனை கொடுமைகளை காது கேட்டிருக்கும். கண்களும் பார்த்து திகைத்திருக்கும். மனம் பேதலித்து சலித்திருக்கும்.

இப்ப என்ன செய்வதென்ற மன ஏக்கம். ஒரு நாளும் இல்லாத என் மனது பயம் என்றால் என்ன என்பதை உணர்ந்து கொண்டது. எட்டு மாதக் கற்பிணியான என் மனைவி கஸ்தூரியின் நிலை பற்றி நினைக்கும் போது இன்னும் பயம் அதிகரித்தது.

நான்கு வயதிலும், இரண்டு வயதிலும் என இரண்டு பெண் பிள்ளைகளும் வேறு...! என்னையும் பாதுகாத்து, இவர்களையும் பாதுகாத்துக் கெட்டியாகத் தப்புவதென்பது எனக்கொரு சவாலாகவும் இருந்தது. நான் மட்டுமல்ல இங்கே அத்தனை பேருமே அப்படித்தான்.

இன்னும் சத்தமாக ஷெல்கள் வந்து விழுந்தன. படக் படக்கென்ற என் இதயத் துடிப்பின் வேகம் இன்னும் அதிகரித்தது.

என்ன செய்வேன் நான். இவர்களை எப்படி நான் பாதுகாப்பாக கூட்டிச் செல்லப் போகிறேன் என்கிற பலவீனமான சிந்தனைகள் என்னை ஆக்கிரமித்தன.

உயிர்ப்பிடிக்க ஓடிக்கொண்டிருக்கும் மக்களோடு மக்களாக நானும், என் குடும்பமும் சேர்ந்து ஓடிக்கொண்டோம்.

இத்தனைக்குள்ளும் என் வயதான அம்மா! முடக்குவாதம் வந்து மூலையில் முடங்கிப் போன அப்பா! இவர்களுக்காகவே தன் ஐந்து பிள்ளைகளுடனும் தாங்கித் தரித்து வாழும் அக்கா-அத்தான் குடும்பம்! இவர்கள் நிலை என்னவோ!

அப்பா, அம்மாவின் சொல்வழி கேளாது, தான் விரும்பியவனோடு ஓடிவிட்ட என் ஆசைத் தங்கை! இன்று அவள் அங்கே அவனிடம் அடியும், உதையும் வாங்கி நொந்து நூலாகிப் போய் வெறுநிலை வாழ்க்கை வாழும் என் தங்கையின் நிலையும் என்னவோ! ஏதோவோ!! என்று

பெரியும் உன்னீரும்

மட்டுமல்லாமல் என் உற்றார், உறவினர்கள் என்று எல்லோரையும் நினைத்துப் பார்த்தேன். நெஞ்சு கனத்து அழுகை முந்தி நின்றது. அடக்கிக்கொண்டேன்.

வெடிச்சத்தங்கள் இன்னும் கிட்டக் கிட்டக் கேட்கின்றன. விமானங்களும் கடுமையாக உறுமிக்கொண்டன. அந்த உறுமல் ஓசையே போதும்! மனித உயிர்கள் வாழப் பிடிப்பில்லாமல் செத்துவிடுவதற்கு. அப்படியொரு விபரீதமும், பயமும் எமக்குள் சேரும்போது உடல்கள் நடுங்கிக்கொண்டன.

மனித உடல்கள் பிணங்களாகி நாறிப் புழுத்து, புழுக்கள் விழுந்து உழுத்துப் போயின.

மனித இறைச்சிகள் மலிந்து சிதறிக் கிடந்தன. கை மூட்டுடன் பிடுங்கி எடுக்கப்பட்ட மனிதக் கை ஒன்று அந்த ஆட்டோவின் கூரையில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அதைப்பார்த்த பலரும் 'என்ன கறுமமடா இது..!' என்று முகத்தை அந்தப்பக்கம் திருப்பி ஓடிக்கொண்டனர். என் மனைவி அதைப் பார்த்துவிடாத வண்ணம் அவளைக் கெட்டியாக அணைத்து, ஒரு பக்குவமாகக் கூட்டிச் சென்றேன்.

என் பிள்ளைகள் இரண்டும் துவிச்சக்கரவண்டியின் முன் 'பாறில்' இருக்க, 'கரியரில்' முக்கிய ஆவணங்களுடன் சேர்த்து பொதி செய்யப்பட்ட உரபாக் மூடையும் இருக்க மெது மெதுவாக சைக்கிளினை உருட்டிச் சென்றேன்.

என் மனைவி பாவம்! தன் இரண்டு கைகளாலும் தன் நாரியைப் பிடித்தவாறு மெது மெதுவாக அசைந்து நடந்து வந்தாள்.

எனக்குப் பின்னே வந்துகொண்டிருக்கும் சனக்கூட்டங்களின் விறுவிறு நடையும், தங்கள் உயிரை பாதுகாத்து விடுதலுக்கான அவர்களின் அவசர ஓட்டமும் இன்னும் பயத்தை எனக்குள் ஊண்டிப் பதிந்தன.

என் நல்ல மனைவிக்கு நான் எந்த நல்லது செய்தாலும் அது தரும். வாழ்க்கையின் எந்த கஸ்ட நிலையிலும் என்னுடன் ஒத்து நின்று என்னுடன் ஒற்றுமையாக இருந்தவள். அவளின் இன்றைய அந்தக் கஸ்டங்களுக்காக நானும் அவளை அன்புடன் அணைத்து மெது மெதுவாக கூட்டிச் சென்று கொண்டிருந்தேன்.

என் இதயம் கசக்கிப் பிழியப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. என் மனச்சுமையோடு சுமையாக கொடிய வலி வேதனைகளும் சுமையாகிக் கொண்டிருந்தன.

“இஞ்சருங்க! இந்த மரத்துக்குக் கீழே கொஞ்ச நேரம் நான் உக்காரப் போறன் சரியான களைப்பாக்கவும் இருக்கு. இப்படி அவள் சொல்லிக்கொண்டே கால் இரண்டையும் முன் நீட்டி அந்தப் புழுதி படிந்த மண்ணில் இருந்து கொண்டாள்.

பாரம் சுமந்துகொண்ட என் மன சலனமும், என் துவிச்சக்கர வண்டியின் உருளும் வேகமும் படக்கென்று நின்று விடுகின்றன. துவிச்சக்கர வண்டியை ஒரு ஓரமாக நிறுத்திவிட்டு

பெரியூர் கூர்ணிபு

பிள்ளைகளையும் கீழே இறக்கி விட்டேன். என் மனைவி இருக்கும் இடம் நோக்கி நடந்தேன். பின் எனக்குள் ஏதோ ஒரு யோசனை வந்து குவிந்தன துவிச்சக்கர வண்டி நோக்கி நடந்தேன்.

வண்டியில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் 'பிளாஸ்டிக் பின்னல் பாக்கில்' இருக்கும் குளுக்கோசு பை ஒன்றையும், சிறு ரவலையும் எடுத்துக்கொண்டு மனைவி அருகில் வந்தேன்.

அவளுக்கு நல்லாகவே வேர்த்துக் கொட்டத் தொடங்கியிருந்தது. அவளை என் கைத் தாங்கலாக அணைத்து அவளின் முகம், கன்னங்கள், கரங்கள் என அந்த ரவலால் துடைத்தேன். எனது வலது கரத்தில் குளுக்கோசுக் கொட்டி அதை அவள் நக்கிச் சாப்பிடும் படி நீட்டினேன்.

அவளுக்கு இப்ப ஓரளவு களைப்பு நீங்கியிருக்க வேண்டும். பெரு மூச்சொன்றை விட்டு ஓரளவு நிம்மதியடைந்தாள்.

“கஸ்தூரி இப்ப சுகமாயிருக்கா! இன்னும் கொஞ்சம் குளுக்கோஸ் தரட்டுமெ?”

“போதுமுங்க..! இப்ப கொஞ்சம் உடம்பு லேசாக்கிடக்கு” என்று அவள் சொல்லும் போது என் மனது நிம்மதியடைந்தது.

வெடிச்சத்தங்கள் இன்னும், இன்னும் நெருங்கின. என் இதயமும் நொருக்கியது. கஸ்தூரி திடீரென ஏதோ நினைவு வந்தவளாக, என் கரங்கள் இரண்டையும் தாங்கலாகப் பிடித்து

எழுந்து விட நினைத்தாள். முக்கி, முனகி ஒருவாறு எழுந்துவிட்டாள்.

இடுப்பினை பிடித்துக்கொண்டு நின்றாள். மெல்ல மெல்ல நடந்தாள். அவளின் மென்மை நடைக்கு ஏற்ப எனது சைக்கிள் சில்லுகளும் சுழன்று சுழன்று முன் நகர்ந்து போயின.

கொய்யோ! கொய்யோ! என்று சனங்களின் அவலக்குரல்கள் பெரும் ஓலங்களாயின. 'டமார்' என்ற அந்தப் பாரிய சத்தம் என்னையும், அருகில் வந்தோரையும் திடுக்கிட வைத்தன. நல்லாகவே நானும் பயந்து போனேன். இந்த நேரம் கஸ்தூரியை நான் அவதானித்தேன். அவள் ஏங்கிப் போனாள். அந்த ஏக்கத்தை எனக்கு காட்டிவிட நினைக்கவில்லை.

தன் ஏக்கம் கண்டு என்னை நல்லாகவே பயந்து போய்விடும் என்று நினைத்தாள் போலும்! அவள் அப்படித்தான் நினைப்பாள். அவளை எந்தளவு ஆழமாக நேசிக்கிறேன் என்பது அவளுக்கு நன்கு தெரியும். நானும் அவள் மேல் அப்படித்தான்.

இன்னும் கொஞ்சத்தூரம் சென்றிருப்போம். அவளால் நடக்க முடியவில்லை. இன்னும் சிறு தூரத்திலுள்ள அந்தக் கடைக் கட்டடத்தின் திண்ணை நோக்கி நடக்க வைத்தேன். ஒருமாதிரியாக நடந்து வந்துவிட்டாள். தன் வலது கரம் ஊண்டி திண்ணையில் உட்கார்ந்தாள்.

அவள் உடல் நன்கு வேர்த்துக்கொண்டது. தன்னிடம் உள்ள அந்தக் கைக்குட்டையால் அடிக்கடி முகம், கழுத்து என துடைத்துக் கொண்டாள். இந்த நேரம் பார்த்து

இளையவரும் பசி என்று அடம்பிடித்தாள். சைக்கிளில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் அதே 'பிளாஸ்டிக் பாக்கினுள் பிஸ்கர்' பை ஒன்றினை எடுத்து, உடைத்து அவள் கையில் கொடுத்தேன். மற்றதை இளையவள் கையில் கொடுத்தேன். அதை அவள் நன்னி, நன்னி சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

இதற்கிடையில் வயிறு ஓட்டி, தன் விலா எலும்புகளை அச்சடையாளங்களாகக் காட்டி, ஒரு நாய் அவள் முன் வந்து குந்தி இருந்தது. அது நாக்கினை தொங்க வைத்தபடி, அவள் சாப்பிடுவதையே ஏற, இறங்கப் பார்த்துக்கொண்டது. இரண்டு, மூன்று பிஸ்கட்டுகளை அவள் அதன் கால்கள் அருகே போட்டாள். அவற்றைக் கெளவி எடுத்துக் கொண்டு ஓடிச் சென்றது.

வெடிச் சத்தங்கள் பெரும் சத்தங்களாக காதைத் துளைத்தன. விழுந்த இடத்தில் நெருப்புச் சுவாலைகள் பொருமி எரிந்தன. ஒரே புகை மண்டலமாக இடங்கள் மாறின.

'டமார்...' என்ற பாரிய சத்தம். அடுத்தடுத்து இரு ஷெல்கள் எமக்குக் கிட்ட விழுந்தன. "பிள்ளையள் எல்லாரும் கீழே படுங்க" என்று கட்டளை இட்டவாறு நானும் படுத்தேன். அப்படிச் சொல்லி வாய் மூடுவதற்குள் இரண்டு குண்டுகள், இன்னும் கிட்ட விழுந்து வெடித்தன.

கஸ்தூரி அந்தக் கடைக் கட்டடத் தூணிற்கும், அதற்கு முன்னால் பருத்து நின்ற பூவரசு மரத்திற்கிடையிலும் இருந்து கொண்டதால் மனதில் ஒரு நம்பிக்கை. இருந்தும் மனது அல்லற்பட நினைக்காமல் இருக்கவில்லை.

மேலெழுந்த புழுதியும், புகைமண்டலக் காட்சியும் என் கண்களுக்கு எதையும் காண்பிக்க மறுத்தன. நானும் படுத்தபடியே படுத்து என் எண்ணலைகளை கசக்கிப் பிழிந்து கொண்டிருந்தேன். மாபெரும் பயம் எனக்குள் புகுந்துகொள்ள உடல் நடுங்கிக் கொண்டது.

கொஞ்ச நேரமாக பெரிய வெடிச் சத்தங்கள் என்று எதுவுமில்லை. ஆனாலும் ஒரு எச்சரிக்கையோடு எழுந்து விட்டேன். என் பார்வைகள் நாலு திசை எங்கும் ஒரு துளாவு துளாவின. நாயோன்று இறந்து கிடந்தது. அதன் வாயருகில் பிஸ்கட் துண்டுகள்.

என் இளையவள் அந்தப் பூவரசை இறுகக் கட்டிப் பிடித்து, விறைத்துப் போயிருந்தாள். இளையவளை மெதுவாகத் தூக்கி, என் நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொண்டேன். “அம்மா..! அம்மா..!” என்று மெதுவாக அனுங்கியவாறு பதறிக்கொண்டாள்.

அந்தத் திண்ணையில் கஸ்தூரி சரிந்து கிடந்தாள். அவள் அருகில் இரத்த வெள்ளம். உள்ளம் ஒருவகை நடுக்கம் கொள்ள, இளையவளை கீழே இறக்கிவிட்டு மூத்தவளைப் பார்த்தேன். தலை சிதறி மூளை வெளித் தள்ளியிருந்தது. கால்கள் இரண்டும் இழுக்க கஸ்தூரியின் உயிர் போய்க்கொண்டிருந்தது.

“ஐயோ...! கடவுள்களே..! என பெரும் குரலெடுத்து அழுது தீர்த்து விடுகிறேன். மண்ணில் உருண்டு புரண்டு அழுவதைத் தவிர வேறெதுவும் என்னால் செய்ய முடியாமல்

போனது. இளையவனை கட்டி அணைத்துக் குளறிவிடுகிறேன். அவளும் என்னுடன் சேர்ந்து குழறுகிறாள்.

இளையவளின் காலில் ஷெல் சன்னம் ஒன்று பட்டு இரத்தம் கசிவதை இப்போதுதான் அவதானித்தேன். இப்பதான் அவளுக்கும் அது உபத்திரவத்தை உண்டு படுத்தியிருக்க வேண்டும். “அப்பா..! வலி தாங்க முடியவில்லை அப்பா..!! என்று உரக்கத் தொடங்கினாள். கத்திக் குழறினாள். என்னிடமுள்ள அந்த ரவலை ஈரமாக்கி அந்தக் காயம் சுத்தி இறுகக் கட்டிவிட்டேன். குருதி வெளியேறுவது ஓரளவு தடைப்பட்டது.

மீண்டும் எனக்கு மேலால் விமானங்கள் பறந்து திரிந்தன. ஷெல்கள் விழுந்தன. ஓட எத்தனித்தேன். இறந்து விட்ட மனைவி, பிள்ளையைப் பார்க்கிறேன். கண்ணீர் கசிந்து கன்னம் வழி விழுகிறது. எனக்கு பித்தும் பிடித்து விட்டதோ என்ற ஏக்கம்!

இனி என்ன செய்வது, ஏது செய்வதென்ற சலனம்! இருந்தும் ஓடி விடவேண்டும். என் இளையவளையாவது காப்பத்தி விட வேண்டும்.

ஓடத் தொடங்கினேன். என் நெஞ்சினை அணைத்தபடி இளையவள். ஷெல்கள் விட்டபாடில்லை. ஒரு தொகையாக வந்து ஆங்காங்கே விழந்தன. மரங்கள் பின்னே ஒளிக்கிறேன். சில இடங்களில் பதுங்குகிறேன். பொது பங்கர்களில் விழுந்தும் ஓடுகிறேன். என்னோடு வேறு சனங்களும் ஓடி வருகிறார்கள்.

“உந்தச் சன்னங்கள் என்னைத் தொடக் கூடாதென்று
ஒடுகிறேன். என் இளையவளையாவது நான் காப்பாத்தி
விடவேண்டும்.”

என் கால்கள் முன் நோக்கி ஓடிக்கொண்டன. என்
நினைவுகள் பின் நோக்கியே பாய்கின்றன. அவை என்னை
உருக்குலைத்துக் கொண்டிருந்தன!

- இருக்கிறம் அறுபதாவது மலர் 2010 -

09 மாற்றங்கள்

“இன்று 8.30 ற்குக் கொள்வேய்...” இதை நான் எனக்குள் ஒரு ஊகமாக நினைத்து மோட்டார் சைக்கிளின் வேகத்தை சற்று அதிகமாக்கினேன். எனக்கு எதிர்வரும் வாகனங்கள் தங்கள் வேகங்களை அதிகமாக்கி என்னைத் தாண்டிச் சென்றன.

மணிக்கூட்டில் நேரம் பார்க்கிறேன். நேரம் சரியாக 8.20. இன்னும் பத்து நிமிடத்துக்குள் வல்லை வெளி தாண்டி விட வேண்டும். இப்படி எனக்கு முன்னால் வந்து என்னைத் தாண்டிச் செல்வோர் தங்களுக்குள் நினைத்திருக்கவேண்டும்.

இது தற்கால சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப வாகன ஓட்டுநர்கள் தங்களுக்கு ஏற்படுத்திக் கொண்ட நியமப் படிமங்கள்.

“மின்னாமல் முழங்காமல் வரும் மழை போல் இந்தக் கண்டறியாத கொள்வேயும்..! ஆமியும்..!” இப்படி என் மனதை எரித்துக் கொண்டு என் அலுவலகத்தின் வாசலை அண்மிக்கிறேன். எப்போதும் போல் ஒரு சிரிப்பு! பின் தலையாட்டல்! தன் நட்பை அன்புடன் பரிமாறிக் கொள்ளும் ஆமிக்காரன். அவனின் அந்த சிரிப்பில்தான் எத்தனை பாவகரங்கள். அத்தனையம் ஏழையின் சிரிப்பு!

ஒரு முறை எம் அலுவலக கடமையின் நிமித்தம், நானும் எனது நண்பன் வசியும் மோட்டார் சைக்கிளில் சென்றோம்.

மெத்தைக்கடைச் சந்தியை அண்மிக்க, நாய் ஒன்று குறுக்கோடிவிட நாம் இரண்டு பேரும் அறம்புறமாக விழுந்து விட்டோம். எனக்கு வலது கை சின்ன விரலும், அதற்கடுத்த விரலும் சிறு உரோஞ்சல் காயங்கள்.

வசி பாவம்! அவனின் வலது முழங்கை பெருத்த உரோஞ்சலால் இரத்தம் வழிந்து கொண்டிருந்தது. இப்ப அலுவலக தெருவாசலில் நிற்கும் அதே ஆமிதான் அப்ப மெத்தைக் கடைச் சந்தியில் நின்று கொண்டிருந்தான்.

அந்த ஆமி வந்து தூக்கியிருக்கா விட்டால் நாங்கள் இருவரும் விழுந்து எழுவதற்குத் கால தாமதம் எடுத்திருக்கும்.

பெரியூர் ஊர்நீரூர்

“ஏய் தம்பி ரத்தம் வர்து..! அதைத் துடையுங்க..!” என்று கொச்சை தமிழில் சொல்லிவிட்டு, தன்னிடம் முதலுதவிக்கென வைத்திருந்த அந்த வெள்ளைத் துணியை என்னிடம் தந்து விடுகிறான். தந்துவிட்டு அந்த பார்மசி நோக்கி ஓடினான்.

வசியின் முழங்கையிலிருந்து ரத்தம் கசிந்து கொண்டிருந்தது. ஆமி தந்த அந்தத் துணியினால் அதை ஒத்தி, ஒத்தி துடைத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

இதற்கிடையில், அந்த ஆமிக்காரன் ஓடிக்கொலோன் போத்தல் ஒன்றை என்னிடம் தந்து “ தம்பி இதை ஊத்தி கழுவுங்க. இது ரொம்ப நல்லம்.” என்றான். என் இதயம் ஒருகணம் கசிந்துருகியது. வசியும் என்னைப் பார்த்தான். மனிதம் உள்ள ஒரு மனிதனைக் கண்டு விட்ட திருப்தி எங்களுக்கு.

அந்த ஆமிக்கு நன்றி செல்லிவிட்டு அப்பால் சென்றோம்.

அதற்குப் பிறகு அந்த ஆமியை அந்த இடத்தில் காணும் போதெல்லாம் என்னை அறியாமலேயே எனக்குள் ஒருவித உணர்வு ஏற்பட்டு மறைவதை உணர்ந்து கொள்வேன். உள்ளம் துடிதுடிக்கும். நீண்ட காலங்கள் பழகியது போன்ற பிரமை! இதை வசியும் என்னிடம் அடிக்கடி சொல்லிக் கதைப்பான்.

மெத்தைக்கடைச் சந்தியில் நின்ற அந்த ஆமி, எங்கள் அலுவலக வாசலுக்கு வந்து இன்று இரண்டு மாதங்கள் ஆகிவிட்டன.

எம் அலுவலக உத்தியோகத்தர் எல்லோருக்கும்; அவன் மறக்க முடியாத நன்கு பழகப்பட்ட, நட்புள்ள ஆமியாகத்தான் என்றும் இருந்தான்.

இரும்புத் தொப்பியும், இருட்டுப்பச்சை நிற உடும்பும், பார்ப்பவர் கண்களைப் பயமுறுத்தும் அந்தத் துவக்கும் இந்த ஆமியிடமும் இருக்கின்றன. ஆனாலும் பயமில்லை! பழகலாம்! கதைக்கலாம்! போல இருக்கும்.

அப்படியொரு வசீகரமான முகம் அவன் முகம்.

கொள்வே நேரங்களில் இங்கே இருந்து அங்கேயும், அங்கேயிருந்து இங்கேயும் தெருவினை குறொஸ் பண்ணிக் கடப்பதற்கு உதவி நிற்பான் அவன்.

“தம்பி பெரியதுரை கண்டால் எங்களுக்கும் பிரச்சினைதான்..! கெதியாப் போங்க..! போங்க..!” இப்படி அவன் எங்களுக்கு உதவி செய்ய விருப்பம் கொண்டவன் என்பதை தினமும் நிரூபிப்பான்.

அலுவலக வளவினுள் நுழைந்து, என் மோட்டார் சைக்கிளை நிறுத்திவிட்டு, திரும்பி விடுவதற்குள் இத்தனை விடயங்களையும் நினைத்துப் பார்த்தேன். பியொன் செல்லத்தம்பி ஐயா “குட்மோனிங்!” என்றார்..

“குட்மோனிங்” என்று பதிலுக்கு நானும் சொல்லிவிட்டு அற்றண்டன்ஸ் புத்தகத்தில் கையொப்பமிடுகிறேன். நேரம் சரி பார்த்த போது நேரம் 8.34 என்பதைக் காட்டியது.

என் கடிதாரம் ஐந்து நிமிடம் முந்தும் நேரத்தையே எப்போதும் காட்டும். எனது வசதிக்காக நான் அப்படி செற்பண்ணியிருந்தேன். நேரம் 8.29 எனக் குறித்துவிட்டு படபடவென மேல் மாடிக்கு ஏறிச் சென்றன். எனது இருக்கையில் அமரமுன் கொம்பியூட்டர் அறையின் கண்ணாடியில் என்முகம்பார்த்த கெயரினை ஸ்ரையில் செய்து விட்டு அமர்ந்தேன். “குமார் ஐயா..! உங்களை டி.எஸ். ஐயா வரட்டாம்..” என்று செல்லத்தம்பி ஐயா என்னிடம் செல்லி விட நானும் எழுந்து டி.எஸ். அறை நோக்கி நடந்தேன்.

“குமார் குட்மோனிங்”

“குட்மோனிங் சேர்...”

“குமார் இந்தக் கடிதம் மிக அவசரமானது. இதை கெதிபண்ணி ஒருக்கால் அடிச்சுத் தாங்க.”

டி.எஸ். இன் வழமையான அதிகாரமில்லாத அந்தக் கட்டளை எனக்குள் ஒரு இன்பக் கிளர்ச்சியை ஊட்டின.

டி.எஸ். எங்கள் அலுவலகம் வந்து ஒரு வருடம் கூட முடியவில்லை. அதற்குள் எத்தனை மாற்றங்கள். டி.எஸ். ஓப்பிஸ் என்றதும், எங்கள் டி.எஸ். இன் நல்ல மனத்தின் பிரதிபலிப்பே எல்லோர் நினைவிலும் ஓடி மறையும்.

அவர் மாத்தறையில் ஆறு வருடங்கள் கடமையாற்றி அங்கு நிறைய அனுபவங்களைப் பெற்றவர். சிங்களம், ஆங்கிலத்தில் கதைக்கவும், எழுதவும் தெரிந்த ஒரு அனுபவ திறமைசாலியாகவே இங்கு வந்து சேர்ந்தார்.

அவர் எங்கள் அலுவலகம் வந்த பிறகுதான் ஒருவருக்கு ஒருவர் குட்மோனிங் சொல்லும் பழக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தனர்.

முன்பெல்லாம் 8.45 இற்கும் 9.15 இற்கும் இடைப்பட்ட நேரங்களில் வந்து 8.25, 8.25, 8.28.. என்று கையொப்பம் இட்டுசெல்லும் உத்தியோகத்தர்கள் ஒரு சிலர், இப்பவெல்லாம் 8.30 இற்கு முன்பாகவே வருகை தந்து, தங்கள் வருகை நேரங்களை சரிபட குறிக்கின்றனர்.

அந்த அலுவலகத்தில் நானும், நண்பன் வசியும் கலகலவென எப்பேதும் இருப்பதோடு, மற்றவர்களையும் சிரிப்பூட்டி, சிரிப்பூட்டி அலுவலகக் கடமைகளை நிறைவேற்றுவோம்.

மனதில் எத்தனை கவலைகள் இருந்தாலும், அலுவலகம் சென்றால் போதும்; அவை எல்லாம் மறந்து போகும். ஒருவகை புது வித மனவுணர்வும் எங்களுக்குள் ஏற்படும். எங்கள் இருவரது கலகலப்பும், மற்றவர்களைச் சிரிக்க வைக்கும் அந்த முறைகளும் எல்லோருக்கும் பிடித்திருந்தது. ஆனாலும் பென்சன்ஓப்பிசர் ஜெயகாந்தனுக்கு கொஞ்சமும் என்னைப் பிடிப்பதில்லை.

என்னைக் காணும்போதே தன் முகத்தை இருளாக்கி விடுவான். கோள் குண்டல் செய்பவன் என்பதை அவனது முகம் காட்டிவிடும். அகத்தில் நல்லது நினைத்தால் தானே சிரிக்கும் சிரிப்பும் அழகாய் இருக்கும். நெஞ்சு கனத்த, அழுக்காறுகள் நிறைத்துக் கொண்டு சிரித்துவிட நினைத்தால் அதைப் பார்ப்பவர்களுக்கும் எரிவுதானே ஏற்படும்.

அப்படி மன விறாண்டல்கள் பென்சன் ஒப்பிசர் ஜெயகாந்தனுக்குள் இய்பாகவே இருந்தன.

என் அலுவலக உத்தியோகத்தன் என்ற வகையில் ஒரு சில தடவைகள் அவனை அணுகி நான் உரையாட முற்பட்டிருக்கிறேன். அவன் அதை வேண்டா வெறுப்பாக சினந்து கதைத்து, தன்னுடன் இனி நான் அணுகா வண்ணம் முகம் முறித்துக் கதைப்பான்.

சில கணங்களுக்கு என் நெஞ்சு நொந்து கொள்ளும்! இருந்தும் அவன் என்னை வெறுப்பதற்குரிய காரணங்களை எனக்குள் நானே தேடிக் கொள்வேன்!

நடக்க இயலாதவர்கள்! காது கேளாதவர்கள்! நடுக்கமுடையோர்! இப்படி பல வகை ஓய்வூதியர்கள் வருவார்கள். அவர்களுக்கு ஆறுதலான, அன்பான வார்த்தைகள் ஏதும் சொல்லமட்டான். சினந்து தள்ளிக் கதைப்பான் நாட்கள் பல இழுத்துத்தான் அவர்களின் தேவைகளை நிறைவேற்றி வைப்பான். சில தேவைகள் நிறைவேறாமலும் போகும்.

சில காலங்களின் பின் எங்கள் அலுவலகத்திலிருந்து ஒரு மைல் தூரத்திற்கப்பால் குண்டு ஒன்று வெடித்திருந்தது. அதில் ஒரு ஆமி செத்துப்போனான்! ஐந்து ஆமிக்காரர்களுக்குப் படுகாயம்! அதில் நின்றுகொண்ட மற்ற எல்லா ஆமியும் வாறபோற சனங்களுக்குத் தொல்லை கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சிலருக்கு அடியும் போட்டார்கள்.

அந்த நேரந்தான் பென்சன் ஒபிசர் வந்து போகும் கொடிகாம பஸ்கம் மறித்துச் செக்கப் செய்யப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. அதற்குப் பின்னால் மோட்டார் சைக்கிளில் நான். எனக்குப் பின்னுக்கும் கனபேர் நின்றார்கள். எல்லோரும் வரிசை வரிசையாகப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

எல்லோருடைய உயிரும் இப்ப தேசிய அடையாள அட்டைக்கு மாற்றப்பட்டிருந்தது. தேசிய அடையாள அட்டையை கையில் எடுத்து ஏந்திக் கொண்டு நடந்தார்கள் பென்சன் ஒபிசர் ஜெயகாந்தன் மட்டும் முழிகளை உருட்டி, உருட்டி தன் சேட் பொக்கற்றிலும், ஜீன்ஸ் பொக்கற்றிலும் ஏதோ தேடினான்.

தன் ஒப்பிஸ் பாக்கின் சிப்பைத் திறந்து தன் கையினால் துளாவித் துளாவித் தேடினான். அவனை என்னவென்று கேட்டுவிட வேண்டும் என நினைத்தேன்.

அவன் எதையோ இழந்து தவிக்கிறான். அது முக்கியமான ஒரு ஆவணம். கட்டாயம் அது ஐ.சி. ஆகக் கூட இருக்கலாம். அவனுக்கு உதவிசெய்ய வேண்டும் போல் என் மனம் அங்கலாய்த்து கொண்டது.

ஏற்கனவே நான் ஏதும் கதை கேட்டால் எரிந்து எரிந்து கதைப்பவன். இப்ப போய் நான் என்னவென்று கேட்க! அவன் மறுத்து ஏதாவது கதை சொல்லி விட்டால்..!

ஆபத்தில் ஆத்திரம் இல்லை! என்ற ஒரு முடிவோடு அவனருக்கே மோட்டார் சைக்கிளை உருட்டிச் சென்றேன். அவன் அருகே சென்று, அவன் முதுகைத்தட்டி “ஏன்.. என்ன காந்தன்.. என்ன ஒருவித ரென்சனில் நிக்கிறியள்!”

“என் ஐ.சி. யை விட்டிட்டு வந்திட்டன். இரண்டு செக் பொயின்று தாண்டி வந்திட்டன். என்னமோ தெரியாது வரும் வழியில் இண்டைக்கு எங்கட பஸ்சினை நிற்பாட்டி செக் பண்ணல. நானும் ஐ.சி.வைத்திருக்கிறேன் என்ற நம்பிக்கையில் இவ்வளவு தூரமும் வந்திட்டன். இப்ப இங்கை நிலைமை மோசமாக இருக்குது.”

இப்ப செக் பண்ணும் இவனின் நிலை..! படபடவென பதறிக்கொண்டிருந்தான். “ஏய் எங்கே இருக்கிறது? ஐ.சி. இருக்கிறதா..?”

“இல்லை சேர் மறந்து விட்டிட்டு வந்திட்டன்”

“ஏய்... ஐ.சி. யை எடு..! ஐ.சி. எடு..!” சொஞ்சம் தமிழ் தெரிந்த ஆயிக்கு காந்தன் கதைத்தது விளங்கவில்லைப் போலும்.

“ஏய் என்ன பேசாமல் நிக்கிறது ஐ.சி. எங்கே?”

ஐசியிருந்தால் காந்தன் எடுத்துக்
காட்டியிருப்பான்தானே! இது இங்கே வழமைதானே! இப்படி
ஆமியை எனக்குள் சினந்து கொண்டேன்.

காந்தனின் அமைதி நிலையும்! முழிகளை உருட்டி
உருட்டி ஆமியைப் அவன் பார்க்கும் பார்வையும் எனக்கே
பயமாக இருந்தது.

காந்தனின் சேட் கொலரில் பிடித்து இழத்து காதுப்
பக்கமாய் ஓங்கி ஒரு அடி அடித்தான் ஆமி.

“ஆ...அம்மா..! ஐயோ..!” என ஓலமிட்டு குழற
வேண்டும் என்றுதான் அவன் நினைத்திருப்பான். அழுவது
ஆணுக்கு அழகில்லை என்று நினைத்தானோ! என்னவோ!
ஒரு மன இறுக்கத்தில் அவ்வாறு அவன் அழாமல்
இருந்துவிட்டான் போலும்.

ஆமி, தன் பலம் பொருந்திய வரைக்கும், சப்பாத்து
காலால் ஓங்கி ஒரு மிதி மிதித்தான். காந்தனின் முகம் அந்த
மின்கம்பத்தோடு போய் மோத அம்மா..! என்ற அவல குரலோடு
கொஞ்ச தூரம் தள்ளி போய் விழுந்தான். உடன் எழுந்து நின்று
எங்கள் எல்லோரையும் முழிக்க முழிக்க பார்த்தான். அவனை
பார்த்தால் பாவமாயும் இருந்தது.

முதலில் நான் சிங்களம் கதைப்பதற்குத் தயங்கி
நின்றாலும், காந்தனின் பாதாப நிலையைக் கண்ட பிறகும்
கதைக்காமல் இருக்க என்னால் முடியவில்லை. முடிந்த வரை
கதைப்போம் என ஆமியை நோக்கிச் சென்றேன்.

ஓடோடிச் சென்று காந்தனின் நிலமையை எடுத்து அந்த ஆயிரியிடம் சொன்னேன். இதற்கிடையில் சற்றுத் தொலைவில் நின்று ஆமி ஒருவன் என்னை நோக்கி ஓடி வந்தான். அவன் என்னை நெருங்கியதும், அவன் உருவம் எனக்கு நன்கு தெரியவே, இப்ப எனக்குள் ஒரு மனத் தைரியம் வளர்ந்து விடுகிறது.

“தம்பி உங்களுக்கு என்ன பிரச்சினை..”

அதே ஆமி! அதே கொச்சைத்தமிழ்! மெத்தைக்கடைச் சந்தியில் நின்று பிறகு எங்கள் அலுவலகம் முன் நின்று அதே ஆமிதான்.

நான் சகல பிரச்சினைகளையும் சொல்லி பென்சன் ஓபிசர் ஜெயகாந்தனை காட்டி நிலமையை விளக்கினேன்.

“ஆ..! தம்பி ஏன் ஐ.சி.கொண்டு வரல்ல! நீங்களும் அரசு உத்தியோகம்! நாங்களும் அரசு உத்தியோகம்! உங்களுக்குத் தெரியும்தானே! ஐ.சி. வைச்சிருக்க வேணுமெண்டு” இப்படி எனக்கு தெரிந்த அந்த ஆமி காந்தனைக் கேட்டான்.

பிறகு அந்த ஆமி, தன் சக ஆமிக்காரரோடு ஏதோ எல்லாம் கதைத்தான். காந்தனுக்கு அடிச்ச ஆமி காந்தனையே பார்த்து பார்த்து ஏதோ சொல்லிக் கொண்டு நின்றான். அது காந்தனுக்கு ஒரு பயத்தை ஏற்படுத்தியது. பிறகு எனக்குக் கிட்ட வந்து “நீங்க உங்க நண்பனைக் கூட்டிக் கிட்டு போங்க...! ஐ.சியை மறக்காம கொண்டு வரச்சொல்லுங்க.... ஆ”

“ஓக்கே தான்ங்யூ சேர்”

இதை நான் ஆமிக்குச் சொல்ல, காந்தனும் ஆமிக்கு “தான்ங்யூ சேர்” என்று சொன்னான். காந்தன் என்மோட்டார் சைக்கிளில் ஏற, இருவரும் எம் அலுவலகம் நோக்கிச் சென்று விடுகிறோம்.

ஜெயகாந்தனின் மனம் இன்னும் ஒரு நிலைப்படவில்லை. கற்கள் விழுந்த குளமாக அவன் உள்ளம் கலங்கியிருந்தது.

அலுவலகம் போய் சேர்ந்ததும் டி.எஸ். இற்கு நிலைமையை நான் விளக்கிச் சொன்னேன். காந்தனுக்கு நடந்த சம்பவங்களுக்காக டி.எஸ். மனம் நொந்து கொண்டார்.

டி.எஸ். காந்தனோடு அன்பாகக் கதைத்து, அவனை ஆறுதல் படுத்தினார். “காந்தன்! இப்ப பன்றண்டு மணி போல நான் கச்சேரிக்குப் போகப் போறன். நீங்களும் என்னோடு வாங்க கொடிகாமத்தில உங்கட வீட்டை விட்டிட்டுப் போறன்.”

ஐ.சி. கொண்டு வராத காந்தனுக்கு, அவன் வீடு போகும் வரை டி.எஸ். தான் பாதுகாவலர். அவனை பாதுகாப்பாக அவர் கூட்டி செல்வார்.

காந்தன் என்னை பார்க்கிறான். பினனர் டி.எஸ். யை பார்க்கிறான். அவன் கண்கள் அவனை அறியாமலே கலங்கின.

-தினக்குரல் - 09.11.2008.

10

முன்மாதிரியாய்..!

“கந்தையா வாத்தியார் செத்து போனாராம்..! புளியடி வீட்டில ஒரே சனம்..!” என்று சொல்லிக் கொண்டு மூச்சிரைக்க ஓடிவந்தான் ஒரு சிறுவன்.

இந்தச் செய்தி கேட்டதும் இடி விழுந்த பனை மாதிரி உடனேயே முகம் கருகிப் போனார் அந்த வீட்டு எஜமானர். அவர் தான் அந்தச் சிறுவனின் தந்தை. அவர் பெயர் கனகேந்திரன். அவர் ஒரு பிரதேச செயலர்.

கந்தையா! ஒரு வாத்தியார் என்பது மட்டும்தான் அந்தச் சிறுவனுக்குத் தெரியும்.

அவர் எப்படிப்பட்டவர்! எப்படி உள்ளம் படைத்தவர்!
என்ற எல்லாமும் தெரிந்த சமூகத்தில் தான் சிறுவனின்
அப்பாவும் வளர்ந்து வந்தவர்.

கந்தையா வாத்தியார் ஊரறிந்த தமிழ் ஆசிரியர்.
இலக்கணம், இலக்கியம் இவை இரண்டையும் அவர் கற்பிக்கும்
விதமே ஒரு தனிதான்.

“தமிழ் படித்தால் உவரிட்டதான் படிக்க வேணும்.
வேறாருத்தரும் தேவையில்லை” என்றுதான் அவரிட்ட படித்த
பிள்ளைகள் கதைப்பார்கள்.

வருடா வருடம் ஊர்க் கோவிலில் நடைபெறும்
திருவிழாவின் போது, இரவு நேர நிகழ்ச்சிகளில்
'கம்பராமாயணம்', 'மகாபாரதம்', 'மாதவிமாண்பு' போன்ற
தலைப்புக்களில் தொடர் சொற் பொழிவுகள் செய்வார்.
சொற்பொழிவின் போது இடையிடை சுவையான குட்டிக்
கதைகளும் சொல்லுவார். அவர் கதை சொல்லும் திறனும்,
உத்தியும் கேட்பவர்களை தொடர்ந்து கேட்க வைக்கும்.
அப்படியொரு சொல்திறன் கவர்ச்சி அவரிடம் இயல்பாகவே
இருந்து வந்த ஒன்று.

மேடையிலே வாய்ச் சொல் வீரராகவும்! வாழ்வின்
நடத்தையிலே தாழ்வான போக்கர்களாகவும்! வாழ்வோர்
மத்தியில் தன் வாய்ச்சொல் பேச்சின்படியே வாழ்ந்து வந்தவர்.
தன் பின்வரும் சந்ததியினருக்கு ஒரு வழிகாட்டியாக இருந்தவர்.

இத்தனை பெருங்குணம் படைத்த உத்தம் சீலரிடம்
தாம் கல்வி கற்றது ஒரு வரப்பிரசாதமென, அவரிடம்

கல்விகற்ற அனைவருமே நினைப்பார்.

கனகேந்திரன் டி.எஸ். ஒரு சில கணத்திற்குள் வாத்தியாரின் எண்ண நினைவலைகளை நினைத்து பார்த்தார் சுய நினைவிற்கு வந்தவர் ஓடோடி சென்றார். வாத்தியாரின் வீடு அண்மித்ததும், அவருக்கு விம்மலுடன் அழகை துருத்தி வந்தது.

அவரின் சாவு அந்த ஊரிற்கு ஒரு பேரிழப்பாய் இருந்தது. அதனால்தான் அவரின் சாவு அறிந்த மறு கணமே அந்த ஊர் புளியடி வீட்டுக்கு வந்திருந்தது. சின்னன் சிறுசுகள் முதல் பெரியவர் வரை அனைவருமே அழுது புலம்பியபடி இருக்க சோகமயமானது அந்த ஊர்!

கனகேந்திரன், கந்தையா வாத்தியாரிடம் படித்த காலத்தில் மிகவும் ஏழ்மையான நிலையிலேயே படித்தவர். கறுப்பு நிற காற்சட்டையும், வெள்ளை நிற சேட்டுமே கனகேந்திரனின் நியமமான அடையாளங்கள்.

பள்ளிக்கூடம் போய் வந்ததும், காற்சட்டையை நீரிலே அலம்பி, அது உலரும் வரை காத்திருந்து, அது உலர்ந்தும் உலாராததுமாக இருக்க, அதையே உடுத்துக் கொண்டு வாத்தியார் வீட்டுக்கு ஓடி விடுவான்.

கனகேந்திரனின் கெட்டித்தனமும், அமைதியான சபாவமும், அடக்கமும் வாத்தியாருக்கு மட்டுமல்ல, வாத்தியாரின் மனைவி, பிள்ளைகளுக்கும் பிடித்திருந்தது.

வகுப்பு முடிந்ததும் வீட்டின் பின் வளவில் நிற்கும் புளியமரத்தில் ஏறி, புளியம்பழம் பிடுங்கும் மாணவர் ஒரு புறம் இருக்க, கனகேந்திரனோ வாத்தியாரிடம் கீழ்ப்படிந்து மேலதிக சந்தேகங்களை கேட்டு தெளிந்து கொண்டிருப்பான்.

கனகேந்திரனின் அப்பா கூலிக்குத் தோட்டம் கொடுத்தப் போவார். எருது கொண்டு வயல் உழுது கொடுப்பார். இந்த மாதிரியான அவரின் கடினமான உழைப்பு என்பது சாப்பாட்டிற்கே அரை குறையாகத்தான் போதும்! இதனால் கனகேந்திரனும் இடையிடை தகப்பனுடன் கூலி வேலைக்கு போய் வந்தான்.

கனகேந்திரன் பத்தாம் வகுப்பு படிக்கும் போது தகப்பன் நோய் வாய்ப்பட்டு, படுக்கையில் படுத்து இறந்து போனார். இனி தன்னால் கல்வியைத் தொடரமுடியாது என்ற நிலையில் தகப்பன் செய்து வந்த அதே கூலி வேலைகளை கனகேந்திரன் செய்து வந்தான்.

தன்னையும், தாய், மூன்று சகோதரிகளையும், மற்றும் கடைசித் தம்பியையும் பாதுகாக்க வேண்டிய பொறுப்பான நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டான்,

கனகேந்திரன் சுறு சுறுப்பாக உழைத்து வந்தான். அவன் ஆசைப்பட்ட கல்வி தூரப் பறந்து போனதை நினைக்கும் போது கண்ணீர் மல்கி அழுவான்.

இப்போதெல்லாம் கனகேந்திரன் வழமைக்கு மாறாக அதிகாலை ஆறுமணிக்கே வேலைக்குப் புறப்படுவான். அந்தப் பொழுதில் அவனின் தாயினால் வழங்கப்படும் பழங்கஞ்சியும்,

ஒன்றிரண்டு பினாட்டுத் துண்டுகளும், அவனை காலை பத்துமணி வரை இயக்கிக் கொண்டிருக்கும்.

இந்தச் சின்ன வயதில் எத்தனை துன்பங்கள்! எத்தனை பொறுமைகள்! எத்தனை பொறுப்புக்கள்! இவை எல்லாவற்றையும் அவனால் எப்படித்தான் சமாளிக்க முடிந்தது? கந்தையா வாத்தியார் வாழ்ந்த ஊர் என்பதால், என்னவோ ஊரவரும் அவன் மேல் இரக்கப்பட்டு சில பல உதவிகளை செய்து வந்தனர்.

ஒருநாள் கந்தையா வாத்தியார் பள்ளிக்கூடம் விட்டு வீடு போய்ச் கொண்டிருந்தார், 'தோழில் மண் வெட்டியும், உடம்பை மறைக்க கிழிந்த சேட்டும், அரையில் கட்டப்பட்ட அழுக்கேறிய வேட்டியுமாக வியர்வைத் துளிகளால் நனைந்து போய் கனகேந்திரன் வந்து கொண்டிருந்தான். அவனை வாத்தியார் கண்டு விட்டார்.

வாத்தியார் கண்டு கொண்டதை பார்த்துவிட்ட கனகேந்திரன், உடனேயே மண்வெட்டியை தொழில் இருந்து இறக்கினான். சண்டிக் கட்டு கட்டிய வேட்டித் துண்டை அவிழ்த்து விட்டு, குனிந்து வேட்டித் தலைப்பால் முகத்தைத் துடைத்தான். பக்குவமாய் ஓர் ஓரம் நின்றான்.

வாத்தியார், கனகேந்திரன் அருகில் சென்றார். "கனகேந்தி உன்ர வீட்டை நான் வர நினைச்சன்..!" என்றா கதையைத் தொடக்கினார்.

"இல்லை சேர்.... நீங்கள் சொல்லி விட்டிருந்தால் நானே வந்திருப்பன்..." என்றான். வாத்தியார் மீது அவன்

வைத்திருந்த மரியாதை, பக்குவமாய் ஒளி வீசியது.

“நீ படிக்க வேணும் என்றுதான் நானும், என் மனைவி பிள்ளைகளும் நினைக்கிறம். உது விசயமாக என் மகன் என்னோடு அடிக்கடி கதைக்கிறவன்.” என்று வாத்தியார் கூறி முடித்தார்.

“ஓம் சேர்! நான் படிக்க வேணும் என்றுதான் என் அம்மாவும் அடிக்கடி சொல்லுவா....! ஆனால்....! ஆனால்...! சேர்” என்று கதை சொல்லி முடிக்காது இழுத்தான்.

“உன் நிலைமை எனக்கு விளங்குது. முதலில் நீ படி! வேண்டிய உதவி எல்லாம் நான் செய்யிறன். நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் நீ வேலைக்குப் போ!” என்று தன் விருப்ப எண்ணங்களை மன வஞ்சகம் எதுவுமின்றி சொல்லி முடித்தார்.

வேறெந்தப் பேச்சுமின்றி, ஆமெனத் தலையசைத்து, வாத்தியாரை வணங்கி விட்டு தன் வீடு போய் சேர்ந்தான்.

வாத்தியாரின் நல் அரவைணப்பு நன்றாகவே கிடைத்தது. கனகேந்திரனும் படிப்பில் நல்ல உற்சாகம் காட்டினான். நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் இடையிடை வேலைக்கும் போய் வந்தான்.

கனகேந்திரன் பல்கலைக்கழகப் படிப்பு முடித்து வெளியேறினான். ஏஸ்.எல்.ஏ.எஸ். பரீட்சை எடுத்து அதிலும் சிறந்த பெறு பெறு பெற்றான். சிறு வயதிலேயே அந்த ஊருக்குச் சொந்தமான பிரதேச செயலகத்திற்கு உதவி பிரதேச செயலராக நியமனம் பெற்று வந்தான்.

பெரியூர் உண்ணீரூர்

இத்தனை நிகழ்வுகளும் ஒரு கனவல்ல. அத்தனையும் நிஜம்தான். அப்படி அதை நினைக்கும் போது அவருக்குள்ளும் ஏக்கங்கள்! வாத்தியாரை நினைத்து, நெஞ்சு கனத்து முட்டுப்பட்டார். அவை கண்கள் வழியே கண்ணீராய் வடிந்து கீழே விழுந்தன.

இப்ப, வாத்தியாரின் புகழுடல் அந்த ஊரின் மத்தியிலுள்ள வாசிக சாலையின் முகப்பிலே வைக்கப்பட்டிருந்தது. மக்கள் அஞ்சலி செலுத்திச் சென்றனர்.

அதிபர்கள், ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் என பாடசாலை வாரியாக நிறைந்த இரங்கலுரைகள் வாத்தியாருக்காக வாசிக்கப்பட்டன. உரை நிகழ்த்துவோரில் சிலர் வார்த்தைகளைச் சொல்ல முற்படும் போதே கண்ணீருருகி அழுதனர்.

உரை நிகழ்த்துவோரின் உரை கேட்டு கூட்டத்திலுள்ளோரும் ஓ...! என அழுகின்றனர்.

கந்தையா வாத்தியாரின் மரணச்சடங்கில் வாசிக்கப்படும் ஒவ்வொருரையும், அவரின் உண்மை நிலையினையும், பெருமையினையுமே சுட்டி நின்றன.

இந்நிகழ்வுக்குத் தலைமை தாங்கிய கனகேந்திரன் டி.எஸ். உரை நிகழ்த்தினார். தான் நடந்து வந்த பாதையினை அடிக்கடி நினைவு கூர்ந்தார்.

“நான் பயணம் செய்த வாழ்க்கையெனும் பாதையில், முட்களும், கூரிய கற்களும் நிறைந்து காணப்பட்டன. அந்தப்

பாதையை செப்பனிடும் நல்ல நிலையிலே திட்டமிட்டு வழி வகுத்தகவர் எங்கள் கந்தையா சேர்தான். அப்படியொரு ஜீவன் இருந்திருக்கா விட்டால் எங்களுர் பல கல்வி மான்களை இழந்திருக்கும். இவர் எங்களுக்குக் கிடைத்த மாபெரும் புதையல்! இப் புதையலை இந்த ஊரிலுள்ள எவரும் மறந்து விட முடியாது..!" என்று பேசி முடித்தார்.

அந்த ஊர் பெரியதொரு சோகமயமாய் சேர்ந்திருக்க வாதியாரின் புனிதவுடல் ஊர்வலமாய் எடுத்துச் செல்லப்பட்டது.

ஒரு நாள் கனகேந்திரன் டி.எஸ். வந்து கொண்டிருந்தார். அந்த வீதியில் பலர் எதையோ வேடிக்கை பார்த்து நின்றனர். ஒரு அம்மா தன் பத்து வயது பாலகனுக்கு அடி போட்டுக் கொண்டிருந்தாள். இடையிடை திட்டிச், சினந்து கொண்டாள்.

டி.எஸ். தன் வாகனத்தை நிறுத்தச் சொல்லி உத்தரவிட்டார். வாகனம் ஓர் ஓரமாய் நின்றது. டி.எஸ். இறங்கி வந்தார். அந்த தாய் மகனுக்கு அடிப்பதையும், திட்டிவதையும் நிறுத்தினாள்.

"ஏன் அடிக்கிறியன்! அது பாவம்! சின்னப் பிள்ளையல்லோ!" டி.எஸ். கேள்வியாய் அவளைக் கேட்டு நின்றார்.

அவள் அமைதியாய் நின்றாள். தலை குனிந்து நின்றாள். அந்தப் பையனைக் கூப்பிட்டு விசாரித்தார். அவன்

பெரியூர் உண்ணீர்

விக்கலெடுத்து அமுதான். அவன் வார்த்தைகளுக்கு முன் அழகை துருத்தி நின்றது.

டி.எஸ். அவன் கன்னத்தை தடவி அன்பாகக் கேட்டார். அழகை நின்றாலும் விக்கல் இன்னும் நிற்கவில்லை.

“சேர்! நான் படிக்கப் போறன்” மெது மெதுவாக கதை சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

“படிக்கலாம்! தாராளமாய் படிக்கலாம்! அதுக்கேன் அழ வேணும்!”

“அம்மா என்னை வேலைக்குப் போட்டுமாம்.” அந்தப் பையன் சொன்னதும் நெஞ்சடைத்துப் போய் நின்றார்.

“ஏன்! உங்கட அப்பா உழைப்பார் தானே! நீங்கள் ஏன் உழைக்கோணும்”

“அப்பா செத்துப் போனார். ஆமி கொண்டு போய்ச் சுட்டவன். இப்ப அம்மா வெங்காயம் வைக்கப் போறவ. இரவில் பெட்டி பாய் இளைப்பா. நான் நல்லாப் படிப்பன். இந்த முறை கொலசிப்பில எனக்கு பத்துப் புள்ளி குறைவு. எனக்கு அப்பா இருந்திருந்தால் நான் பாஸ் பண்ணியிருப்பன். நாங்கள் மொத்தம் நாலு பேர் சகோதரம். அதில் நான்தான் மூத்தவன்.” மூச்சு விடாமல் அத்தனையும் சொல்லி முடித்தான். டி.எஸ். இன் கண்கள் பனித்து நின்றன. கைக்குட்டையால் தன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டார்.

“நீங்கள் இனி வேலைக்குப் போக வேண்டாம். அம்மா போகட்டும். நீங்கள் இனி ஒழுங்காகப் படியுங்கோ!. நான் உதவி

செய்றன்!” என்று சொல்லி முடித்தார். பையனின் முதுகு தட்டி, உற்சாகம் செய்து விட்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டார்.

அவர் போகும் பாதை பார்த்து நின்ற அந்தப் பையனின் முகம் மெல்ல, மெல்ல மலர்ந்து கொண்டது. ஈரமான தன்கண்களைத் கரங்களால் துடைத்துக் கொண்டான்.

* அரசாங்க நிர்வாக உள் நாட்டு அலுவல்கள் அமைச்சினால் அகில இலங்கை ரீதியாக அரச அலுவல்களுக்கிடையே 2007 இல் நடத்தப்பட்ட போட்டியில் மூன்றாம் இடம் பெற்ற சிறுகதை.

11 செந்நீரும் கண்ணீரும்..!

மயில்வாகனத்தாரின் மனம் உருக்குலைந்து, சின்னா பின்னமாகி இருந்தது. அவர் மனச்சமைகள் கனமானவை என்பதை, இருண்டு கிடந்த அவரது முகம் துல்லியமாகக் காட்டியது. நல்ல சாப்பாடு சாப்பிட்டு இன்றோடு ஒரு மாதத்திற்கும் மேலாகிவிட்டது. அவர் மட்டுமா? அவருடன் அவர் மனைவி மோகனாம்பாளும் தான்.

மயில்வானத்தாரும், மோகனாம்பாளும் நினைத்திருந்தால் வாழ்வின் உச்ச சூதியைப் பிடித்து வாழ்ந்திருக்கலாம். மயில்வாகனத்தார் ஒரு சுயநலக்காரனாக

இருந்திருந்தால் அப்பிடி வாழ்ந்திருப்பார். அவரது சிந்தனைகளும், செயல்களும் வித்தியாசமானவை.

தான், தன் குடும்பம் என்ற ஒரு வரையறைகள் அவருக்குள் எப்போதும் இருந்ததில்லை. பொது நலம் சார்ந்தவையாகவே அவையாவும் இருக்கும். அவரின் எந்த ஒரு நன்மை, தீமைகளிலும் ஒத்து போகிறவளாக மோகனாம்பாளும் வாழ்ந்து வந்தாள்.

மாமரத்தின் கீழ் கொம்பிலிந்து காகம் ஒன்று கரைந்து கொண்டிருந்தது. காலை உணவு காகத்திற்கும் கிடைக்கவில்லை போலும். வலு வில்லங்கமாகவே அது கரைந்து கொண்டிருந்தது.

மயில்வாகனத்தார் எழுந்து சென்று, அதைக் கலைத்து விட்டு வந்து அந்தத் திண்ணைக் குந்தில் அமர்ந்தார்.

ஓரளவான கல் வீடு அவர்களுக்கென்று இருந்த போதும், ஓலையால் வேய்ந்து, சுற்றிவர அரையடி உயரத்திற்கு மண்ணினால் அழகாகக் கட்டப்பட்டிருந்த, அந்த ஒரு மால்தான் அவருக்கும், அவளுக்கும் எப்போதும் ஆறுதலைக் கொடுக்கும். அந்தளவுக்கு அது மிக அழகாகவும், குளிர்மையாகவும் இருக்கும்.

திண்ணைக் குந்திலே அமர்ந்து கெர்ண்டவரின் உள நினைவுகள் எங்கேயோ அலை பாய்ந்து சென்று விட்டு, மீண்டு கொண்டன. அந்த நினைவுகளை மறந்து விட நினைத்தார். அது பெரிய முள்ளாக வந்து, அவர் நெஞ்சினை கீறிக் கிழித்துக் கொண்டன.

மோகனம் தேநீர் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். அவரின் சிந்தனைகள் கலைந்தோடுமின. தேநீரை அவளிடமிருந்து வாங்கிக் கொண்டே “மோகனம்! வவுனியாக் காம்பிலிருந்து கொஞ்சம், கொஞ்சமாக சனங்களை விடப்போறாங்களாம்” என்றார்.

தேநீரை ஓர் உறுஞ்சு உறுஞ்சுகிறார். அது நாவுக்குச் சுவையாக இருந்திருக்க வேண்டும். மேல் உதட்டினால் கீழ் உதட்டினைத் தொட்டு, மெல்லிதாக வாயைத் திறந்து, கட வாயினை வெளியே இழுத்து சுவையை ருசித்தார்.

“என்னப்பா சொல்லுறியள்..!”

தேத்தண்ணி கொடுத்து விட்டுச் சென்ற மோகனம், புருசன் சொல்லி விட்ட புதினச் செய்தியைத் திடுக்குற்று, அவசரமாய் கேட்டு நின்றாள்.

“நான் ஒருக்கால் டியாறோ ஒபிசுக்குப் போய் வரப்போறன். அங்கை போம் குடுக்கினமாம்”

மயிலர் இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டு, தேநீர் குடித்து விட்ட கோப்பையை, திண்ணைக் குந்தின் அடியிலே வைத்தார். பின்னர் எழுந்து கிணற்றடிப் பக்கம் சென்றார். கை, கால், முகங்களை கழுவிக்கொண்டிருந்தார்.

அந்த திண்ணைக் குந்தில் மோகனம் குந்திக் கொண்டான். வவுனியா முகாமில் அடைபட்டிருக்கும் மகள் குடும்பத்தை நினைத்து ஆவல் கொண்டான். அதை நினைக்கையில் கண்களும் குளமாகின.

இருவரும் வவுனியா முகாம் சென்று, மகள் குடும்பத்தைப் பார்த்து வந்த நாள் தொடக்கம் சித்த சுவாதீனமற்றவர்களாய் போனார்கள்.

மோகனம் திண்ணைக் குந்துக்கட்டில் இருந்து கொண்டவள், வவுனியா முகாம் மக்களின் அல்லோலங்களையும், அலங்கோலங்களையும் நினைத்து விட்டு பெரு மூச்சு சொன்று விட்டாள். இறுகி விட்ட மனச் சுமைகளை, இந்தப் பெரு மூச்சு ஓரளவு இழக்கி விட்டிருக்க வேண்டும்.

பின்னர் எழுந்து அடுக்களை நோக்கி நடந்தாள். அங்கே அவள் பாத்திமொன்றினுள் நீரினை விட்டு, அடுப்பு மூட்டி சுடு தண்ணி ஆக்குவதற்கு தயாராகினாள். அடுப்பு நல்ல சுவாலையுடன் எரிந்து கொண்டிருந்தது.

சுமார் இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு மயிலரும், மோகனமும் கல்யாணம் செய்து நீண்ட காலங்கள். பிள்ளைகள் என்று எதுவும் அவர்களுக்குக் கிடைத்திருக்கவில்லை.

மயிலர் ஊருக்குச் செய்துவிடும் தொண்டுகளுக்காவது மோகனத்திற்கு ஒரு பிள்ளை கிடைத்து விட வேண்டும் என்று பலர் அவளுக்காக ஆண்டவனை வேண்டினர்.

எத்தனை கோயில்கள்! எத்தனை எத்தனை நேர்த்திக் கடன்கள்! ஏது செய்தும் பலன் கிடைக்காது போனது. பெண் பிள்ளை ஒன்றைத் தத்தெடுத்து வளர்த்து வந்தனர். தாங்கள்

பெரியும் உன்னியும்

நேர்ந்து விட்ட நேர்த்திகளுக்குக் கடவுள் தந்த பரிசு என்று
ஓரளவு ஆறுதல் அடைந்தனர்.

ஒரு பிள்ளை! அழகான பிள்ளை! செல்லப் பிள்ளை!
ஊரவரின் அன்புப் பிணைப்பில் கட்டுண்டு செல்வச் செழிப்பாய்
வளர்ந்து வந்தாள். அவள் பெயர் சுகந்தி.

ஊரவரின் பிள்ளைகளை தன் பிள்ளைகள் போல் கனம்
பண்ணி வளர்த்தவர்கள். அதுதான் அவர்கள் பிள்ளைக்கும்
ஊரவரின் அன்பான அரவணைப்புக்கள் தாராளமாகக்
கிடைத்தன. மனித சமுதாயத்தின் அழக்காறுகள் எவை
என்பதை மறந்து அன்பாகவும், அறிவாகவும் வளர்ந்து
வந்தாள்.

அந்த இரண்டரைப் பரப்புக் காணிக்குள் அமைந்து
விட்ட சிறிய கல்வீடும், அந்த மாலும் எப்பவும் பசுமையாகவே
இருக்கும்.

ஒன்றிரண்டு பனை மரங்கள் இருந்து விட்ட போதும்
தென்னை மரங்கள் கொஞ்சம் அதிகமாகவே செழித்து
நின்றன.

கறுத்தக் கொழும்பான் மாமரம் ஒன்று!
ஆணைக்கொய்யா மரம் இரண்டு! மாதுளை மரம் இரண்டு!
இப்படி அந்த வளவு பசுமையாக காட்சிக் கொடுத்துக்
கொண்டே இருக்கும். மணலும் பால் போன்ற மணல் தான்.

அயல் வீட்டுப் பிள்ளைகள் சுகந்தியைத் தேடி
எப்போதும் வருவார்கள். வெயில் பட்டுவிடாத பால் போன்ற

மணலில் விளையாடுவார்கள். பிள்ளைகளுக்கும் கொள்ளை ஆசையாகவே இருக்கும்.

அங்குள்ள பழங்களில் ஏதாவது ஒன்றையோ, இரண்டையோ கொய்து வந்து சமமாகப் பங்கிட்டுக் கொடுப்பாள். மோகனத்தின் அந்த ஒரு உபசரிப்பே போதும், பிள்ளைகளுக்கிடையில் பகைமை என்னவென்று தெரியாதிருப்பதற்கு.

பள்ளிக்கூடம் இல்லாத நாட்களில் நீண்ட நேரமாக விளையாடிக் கொள்ளும் பிள்ளைகளுக்கும் மதிய உணவினை மோகனம் பரிமாறி மகிழ்வாள்.

மோகனத்தின் கையால் உணவு வாங்கிச் சாப்பிடுவதென்றால் சுகந்தியின் சினேகிதிகள் எல்லோருக்கும், நிறைந்த இன்பமாகவே இருக்கும். மோகனம் அன்பாக அரவணைப்பது போலவே, அவள் பரிமாறும் உணவும் எப்போதும் சுவையாக இருக்கும்.

வளவுக்குள் நிற்கும் தென்னை மரங்கள் குலை குலையாக நிறைய காய்த்திருக்கும். காய் பழுத்து - காய்ந்து விழும். விழுந்து விட்ட தேங்காய்களை மோகனம் எடுத்து அதற்கான இடத்தில் பக்குவமாய் போடுவாள்.

காலை அல்லது மாலை நேரங்களில் மரங்களுக்கு நீர் பாய்ச்சும் மயிலரின் கம்பீரமும், மிடுக்கும் ஊரில் வேறு யாருக்கு இருக்க முடியும். அவருக்கு ஒத்து போகிறவளாக மோகனம் சுறு சுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருப்பாள்.

தேங்காய்களை அயலில் உள்ளவர்கள் ஒரு சிலருக்கு கொடுத்து உதவுவார்கள். சிலர் தாங்களாகவே வந்து எடுத்துச் செல்வார்கள். எஞ்சியவற்றை விற்றுக் காசாக்கி அதில் ஒரு பகுதியை அந்த ஊர் கோயிலுக்குக் கொடுப்பார்கள்.

விழுந்து கொள்ளும் பழங்களைப் பொறுக்குவதற்கும், பழங்களை பிடுங்கிச் சாப்பிடுவதற்கும் என்று ஒரு சின்னக் கூட்டமே அங்கு வந்து போகும். சிறுவர்கள் மரக்கொம்புகளை முறித்து விடாத வண்ணம மயிலர் பார்த்து நிற்பார். அவை அவரால் தண்ணி ஊத்தி வளர்க்கப்பட்ட மரங்களல்லவா? அதில் ஒரு கொம்பு உடைந்தால் கூட அது இவரின் நெஞ்சினை தைக்குமல்லவா?

எட்டாத உயரத்தில் உள்ள பழங்களை பிடுங்குவதற்கு சிறுவர்கள் மரத்தில் ஏறுவது கண்டால் ஓடிப்போய் தடுத்து நிறுத்தி விடுவார். கொக்குத் தடியைக் கொண்டு வந்து அந்தப் பழங்களைத் தானே பிடுங்கிக் கொடுத்து அனுப்புவார்.

சிறுவர்கள் மரத்தில் ஏறும் போது, விழுந்து காயப்பட்டுவிடுவார்கள் என்ற பதட்டம் அவருக்கு! அதனால் அவர் கொஞ்சம் முன் எச்சரிக்கையாகவே நடந்து கொள்வார்.

காலங்கள் உருண்டோடின. சுகந்தி கட்டிளங் குமாரியாகி கல்யாண வயதையடைந்திருந்தாள்.

மயிலரும், மோனமும் நல்ல எண்ணங்களை தங்கள் மனங்களுக்குள் புதைத்து வைத்திருந்தவர்கள். அது பசுமையாய் வளர்ந்து, தோப்பாகி சுகந்தியின் இல்லற வாழ்வை குளிர்மை செய்திருந்தது.

சுகந்தி க.பொ.த.(உ.தர) வகுப்பு வரை கல்வி கற்றவள். வாழ்வியலுக்குரிய அத்தனை அம்சங்களையும், தாய் மோகனத்திடமிருந்து கற்றுத் தெளிந்திருந்தாள்.

பட்டதாரி மாப்பிள்ளையைக் கரம்பிடித்துக் கொண்டாள். சுகந்திக்கேற்ற மாப்பிள்ளை!

சுகந்தியின் தாய், தகப்பனுக்கேற்ற நல்ல குணமான மாப்பிள்ளை!

கிளிநொச்சியில் உள்ள ஒரு பாடாலையில் ஆசிரியராக கடமையாற்றுகிறார். குறைந்தது ஐந்து வருடங்களாவது அங்கு கல்வி கற்பிக்க வேண்டும். கல்யாணம் செய்து அடுத்த மாதமே மாப்பிள்ளையுடன் சுகந்தியும் கிளிநொச்சி சென்றாள்.

ஏ-9 வீதியும் திறந்துதானே இருந்தது! மாதத்திற்கு ஒரு தடவை எனச் சென்று சுகந்தியையும், மாப்பிள்ளையையும் பார்த்து வந்தனர்.

சுகந்தி கற்பமாகியிருந்தாள். மூன்று மாதம் ஆனதும் அவள் யாழ்பாணத்தில் தன் தாய் வீடு வந்தாள். பிரசவ காலம் வரை அவள் தாயின் பராமரிப்பில் பக்குவமாகப் பராமரிக்கப்பட்டாள்.

பிள்ளை பெற்றெடுத்து நான்கு மாதம் கழித்து தன் கணவனுடன் மீண்டும் கிளிநொச்சிக்கு சுகந்தி சென்றாள்.

என்ன கொடுமை இது. சுகந்தி கிளிநொச்சி சென்று மூன்றாம் நாளே ஏ-9 பாதையும் மூடப்பட்டு விட்டது.

அன்றிலிருந்து பிடித்த தரித்திரம், மயிலரையும், மோகனத்தையும் துரத்திக் கொண்டது. வன்னி நிலைவரம் சோகத்தின் உச்சத்தைத்தொட்டு தாண்டவமாடிக் கொண்டது.

நாளாந்த பத்திரிகைகளில் வரும் செய்திகளை வாசிக்கும் போதும், ரீ.வி. செய்திகளைக் கேட்கும் போதும் மயிலருக்கும், மோகனத்திற்கும் தலை வெடிப்பதாகவே இருந்தது.

மரணமடையும் மக்களின் தொகை நாளுக்கு நாள் அதிகரித்த வண்ணமிருந்தன. அவை நெஞ்சினுள் நிறையும் போது, கண்ணீராயும் வெளியேற்றியது.

“ஆண்டவா..! இதென்ன கொடுமை! தமிழன் என்பவன் பாவப்பட்ட ஜென்மமா..! ஏன் இப்படி வதைபட வேண்டும்.” இப்படி மயிலர் மனம் சலித்துக்கொண்டார்.

சண்டை ஓய்ந்து, ஒரு தொகை சனங்கள் முகாம்களில் வந்து தங்கியுள்ளனர், என்ற செய்தியால் ஓரளவு அமைதி கண்டது மயிலரின் மனது. இத்தனைக்கும் மோகனம் நல்லாகவே இளைத்துப் போயிருந்தான்.

விதானை வீடு டி.எஸ். ஒப்பிஸ் என ஓடி, ஓடித் திரிந்து ஆமிக் காம்பில் வரிசை கட்டி, தூங்கி நின்று ஒரு மாதிரி கிளியரன்ஸ் எடுத்து வவுனியா போய் சேர்ந்தார்கள்.

மனம் துடியாய் துடித்துக் கொண்டாள். உணவின்றி, உறக்கமின்றி காத்திருந்து உள்ளே சென்றனர். ஒப்பாரி வைத்து அழுதுவிட்டாள் மோகனம்.

செல்கள் விடாது துரத்தியிருக்கின்றன. விமானங்கள் குண்டுகளை விசிறியிருக்கின்றன. தப்பித்தோம், பிளைத்தோம் என்று திக்குத் திசை தெரியாமல் சனங்களும் ஓடினர்.

செல் துண்டு ஒன்று சுகந்தியின் கணவர் கழுத்தினை துளைச்சுச் சென்றது. அந்த இடத்தில் துடி துடித்து இறந்து போனான் அவன். சுகந்தி பிரமை பிடித்தவள் போலிருந்தாள். தன் கவலைகள் தீர் அழுதாள். தாயையும் தந்தையையும் கட்டி அணைத்து பெரிதாக அழுதாள். வாடி, வதங்கி மெலிந்திருந்த குழந்தை பீறிட்டு அழுதது.

இத்தனை விடயங்களையும் நினைத்துப் பார்த்த மோகனத்தின் கண்கள் கலங்கின. கொதித்து எழுந்த மனக்கவலைகள், கண்ணீர்த் துளிகளாகி கன்னங்களை நனைத்த வண்ணம் இருந்தன. சேலைத் தலைப்பால் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

அடுப்பிலே தண்ணீர் நல்லாகவே கொதித்து குமிழிகளை வெளியே சிந்திக்கொண்டிருந்தது. அடுப்புக்கு முன்னால் இருந்து கொண்ட மோகனத்தின் நெஞ்சம்புகைந்து கொண்டது. கொதித்து விட்ட நீரை இறக்கி விடுவதற்காக பிடித்திறக்கம் சேலைத் துண்டை தேடிக் கொண்டிருந்தாள்.

இதற்கிடையில், தேத்தண்ணி மட்டும் குடித்து விட்டு, அலுவலகம் சென்ற மயிலர் அலுவலகம் சென்று அங்கேயும் வரிசை கட்டி நின்று, போம் எடுத்து வீடு வந்து சேர்ந்துவிட்டார். அவருக்குச் சரியான களைப்பு.

மயக்கம் வருவது போன்ற ஒரு பிரமை. அதற்குள் மயங்கி விழுந்து விட்டார். என்ன ஏதென்று கேட்பதற்குள் ஐயோ..! என்ற கடவுளே..! என்று குழறிக் கொண்டாள் மோகனம்.

சில நிமிடங்களுக்குள் அயல் வீடெல்லாம் மோகனம் வீட்டுக்கு ஓடி வந்தனர்.

திருநீறும், வெள்ளைப் பூடும் சேர்ந்து தூடாக வறுத்த திருநீற்றுப் பவுடர், குளிர்ந்து விட்ட அவரின் உள்ளங்கால்களையும், உள்ளங் கைகளையும் தெம்பேற்றிக் கொண்டிருந்தன.

மோகனம் மயிலரின் தலையைத் தூக்கி தன் மடி மேல் வைத்துக் கொண்டாள். தன் இடது கையினால் அவரின் தலை முடியினை உள் கோதி விட்ட வண்ணம், வலது கையினால் ஓலை விசிறி கொண்டு பலமாகவும், அவசரமாகவும் விசிக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

கொஞ்ச நேரம் சென்றதும் மயிலர் கண்களைத் திறந்து அக்கம், பக்கம் என்று பார்த்தார். திகைப்படைந்து விட்டார். எனக்கு என்ன நடந்து! ஏன் இவ்வளவு சனமும் நிக்கினம்..! என நினைத்துக் கொண்டே எழுந்தவர், கால்கள் இரண்டும் நீட்டியிருக்க, கைகள் இரண்டையும் பின்னே ஊன்றி இருந்து கொண்டார்.

நல்ல காற்று வரும் வண்ணம் மோகனம் விசிறியை விசிக்கிக் கொண்டேயிருந்தாள். அது அவருக்குக் கொஞ்சம் சுகமாகவும் இருந்தது.

ஒரு நாள் மோகனம், தன்னால் இயன்றளவு மட்டும் வீட்டு வேலைகள் செய்து கொண்டிருந்தாள். உடல் ஓரளவு தெம்பாய் இருந்தாலும், அவள் உளம் நல்லாகவே களைப்படைந்திருந்தது.

சாப்பாட்டில் மனம் நாட்டம் கொள்ள மறுத்தது. முகாம் மக்களை நினைக்கும் போது மயிலரின் நெஞ்சு, பிஞ்சு உடைந்து கொண்டது.

நோயும் மிக விரைவாக அவரைத் தொற்றிக் கொண்டது. படுத்த படுக்கையாகி விட்டார். இன்றைக்கோ..? நாளைக்கோ என்று அவரின் உயிர் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது.

இம்முறை கறுத்தக் கொழும்பான் மாமரத்தில் அங்கும் இங்குமாக ஒரு சில பழங்களே தொங்குகின்றன. பக்கத்து வீட்டார் நினைத்திருந்தால் அந்த மரங்களை இன்னும் குளிர்மை செய்திருக்கலாம். நிறைந்த பழங்களையும் பெற்றிருக்கலாம்.

அந்த மரத்தில் பிடுங்கி வந்த மாம்பழங்களில் ஒன்றினை தோல் சீவி, கீலங்களாக வெட்டினாள்.

இன்னொன்றை மயிலரின் வலது கைக்குள் வைத்தாள். அதை இறுகப்பற்றிக் கொண்டார்.

அது தன் பேத்திக்காக என்று நினைத்து கண்களை மெது மெதுவாக மூடிக் கொண்டிருந்தார்.

பெரியூர் உண்ணீரூர்

வெட்டிச் சீவிய மாம்பழக் கீலங்களில் ஒன்றினை மயிலரின் வாய்க்குள் திணித்து விட்டாள். அவர் வாயை மூடிக் கொண்டார்.

இரண்டு தென்னை மரங்கள் வாடிச் சோர்ந்து போய், குளிர்மை இழந்து நின்றன. அவர் வீட்டு வளவின் பால் போன்ற மணலும் அதன் தன்மை இழந்திருந்தது.

பனை ஓலைகள் காய்ந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. பலத்த காற்றும் வீசுகிறது. காய்ந்த காவோலைகள் பனையைச் சுற்றி உரோஞ்சிக் கொண்டிருந்தன. அவற்றுள் ஒன்று இன்றைக்கோ அல்லது நாளைக்கோ விழுந்தாலும் விழலாம்...?

-தாயகம் ஐப்பசி - மார்ச்சு . 2009 -

12 மலர்விழியாள்.

வாகனச் சத்தங்கள் இரைஞ்சு கொண்டிருந்தன. என் வீட்டின் அருகேயான சிறு கிரவல் வீதிவழியே மாலை நேர வகுப்புக்கென்று மாணவர்கள் போட்டி போட்டு சைக்கிளை உழக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கடலை வண்டில்காரன் வண்டிலை உருட்டி செல்ல, அவனை இடை மறித்து பொடியள் சிலர் கடலை வாங்கி சாப்பிட்டனர்.

இவற்றையெல்லாம் அவதானித்துக் கொண்டு, என் வீட்டின் வளவுக்குள் உள் நுளைந்த நான், சைக்கிளிலிருந்து மெல்ல இறங்கினேன்.

மலர்விழி ஓடி வருகிறாள். உருட்டிச் செல்லும் என் சைக்கிளை மெல்ல இழுத்து, மறித்து என் முன் ஓடிவந்து நின்றாள். என் இடது கரத்தை பிடித்து தன் மார்போடு அணைத்துக்கொள்ள, சைக்கிளை நான் நிறுத்தினேன்.

என் இரு கரங்களாலும் அவளைக் கட்டியணைத்து, பஞ்சு போன்ற அவள் கன்னங்களைக் கிள்ளினேன். அவள் என் வரவிற்காக நீண்ட நேரம் காத்திருந்தவள் போல், அவசரமாய் என்னிடமிருந்து ஏதோ எதிர்பார்க்கிறாள். நீண்ட தூரம் சைக்கிள் ஓடிய களை எனக்கு. அவளின் கன்னத்தில் செல்லமாய் ஒரு கிள்ளு கிள்ளி விட்டு அப்பால் சென்றேன்.

தன் பெருத்த உருண்டை விழிகளால் சாடையாய் ஏதோ சொல்லி அப்பால் சென்றாள். மீண்டும் ஒரு தடவை அவளைக் கட்டியணைத்துக் கடிக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் என்னைத் தூண்டிக் கொண்டிருந்தது.

நான் குளியலறையில் குளித்துக் கொண்டிருந்தேன். அவள் மெதுமெதுவாக வந்து குளியலறைக்குள் உள் நுளைந்தாள்.

படக்கென்று கதவைச் சாத்திவிட்டு, தன் உடைகளைக் களைந்து கொண்டிருந்தாள். அவளின் அதிகூடிய அழகில் கதிகலங்கி என்னை நான் மறந்து விடுகின்றேன்.

இன்றும் அவளை நான் குளிப்பாட்டுகிறேன். அவளும் குஷிபண்ணி..! குஷிபண்ணிக் குளிக்கிறாள். அவளின் இந்த ஆனந்தம் கண்டு என்னுள்ளத்தில் புதுப்புது எண்ணங்கள் வந்து வந்து போகின்றன. நானும் போதும், போதும் என்கின்றேன். அவளோ! போதாது, இன்னும் வேணும், வேணும் என்கிறாள்.

என் ஆனந்தக் குளிப்பாட்டலில் மகிழ்ந்து போன மலர்விழி, உள்ளிருந்து வெளியேறினாள். அவள் நெஞ்சு மேல் மூச்சு, கீழ் மூச்சு வாங்குகிறது. நானும் வெளியில் வருகிறேன். இருவரும் ஒருவரை, ஒருவர் பார்வைகளால் எறிந்தெறிந்து நிம்மதிப் பெருமூச்சு விடுகிறோம்.

அவள் இரவு நேரப் படுக்கைக்கென்று நயிட்டிதான் போடுவாள். அப்படியொரு அலாதி விருப்பம் அவளுக்கு நீண்ட நாட்களாக இருந்து வந்தது. இன்று அவள் போட்டிருக்கும் அந்த நயிட்டி அவளுக்கென்று, நேற்று வாங்கி வந்த இரண்டில் ஒன்றுதான் அது.

மென்மை நீலமான அந்த உடையில் அவள் வழமைக்கு மாறான ஓர் அழகியாக என் கண்களுக்குத் தெரிந்தாள். எடுப்பான அவளின் அந்தத் தோற்றம் என் கண்களுக்கும், மனதுக்கும் நல்ல விருந்தளிப்பது போல் இருந்தது.

அவள் பாதம் முதல் உச்சிவரையில், என் பார்வைகள் ஏற இறங்க ரசித்த வண்ணம் இருந்தன. பிறகு ஏதோ நினைவு வர அடுக்களைப் பக்கம் நான் சென்றேன்.

இன்று இரவுச் சாப்பாட்டுக்கென இடியப்பம், பால்சொதி தயாராகியிருந்தது. அந்த உணவினை எடுத்து வந்து சாப்பிடத் தயாராகினேன்.

இடது கையில் உணவுத்தட்டினை வைத்துக்கொண்டு, வலது கையால் அவளை அழைக்கிறேன். நான் சாப்பிடத் தயாராகுவது அவளுக்காகவே என்பதும் அவளுக்கு நன்கு தெரிந்த ஒரு சமாச்சாரம் தான்.

“நான் தானே உங்களைச் சாப்பாடு கேட்பேன். அதென்ன புதுமாதிரி! இன்று ஏன் இப்படி..? என் அனுமதி இல்லாமல் எப்படி உணவை எடுத்து வர முடிந்தது..?”

வழக்கத்தில் என்றும் என்னைக் கவரும் அந்தப் பேச்சு, இன்றும் என்னை உச்சத்திற்குக் கொண்டு சென்றது.

“இன்று நீ புதுமாதிரியாய் உள்ளாய். அதுதான் நானும் புதுமையாய் இப்படி..!” என்று நான் இழுத்தேன்.

இப்ப, அவள் என்னருகில் நெருங்கி வருகிறாள். என்னை அவள் நெருங்கி வருவதே, எனது அந்த அன்பு வேட்கைக்காகத்தான்.

அவள் முதுகோரமாய் என் இடது கரத்தால் சுற்றி, அவளை என்னருகே அணைக்க என் மடியின் ஓர் ஓரமாய் உட்கார்ந்து விடுகிறாள்.

எதிர் பார்த்தது போல் அதில் அவளுக்கோர் இன்பம்! எனக்கும் அப்படித்தான்!

அவளுக்கு என் கரம் உணவினை ஊட்டுகின்றது. பதிலுக்கு அவளும் தன் பொன் நிறக் கரங்களால் உணவினை அள்ளி எனக்கு ஊட்டுகிறாள்.

இப்படி ஒருவருக்கொருவர் உணவினைப் பரிமாறி உண்டு மகிழ்கிறோம். மனதும் இனிமையாய் ஊஞ்சலாடியது.

என்னை விட அவள்தான் நீண்டதாய் மகிழ்ந்தாள் போலும். அவள் கரத்தினை நானே சுத்தம் செய்து கொள்ள நினைத்த பொழுதிலேயே, அவள் என் கரம் சுத்தம் செய்து விடுகிறாள். அவளுக்கு அப்படியொரு வேகமான அன்பு என் மீது இருந்திருக்க வேண்டும்.

இப்ப அவளும் நானும் செல்லமாய் சிறு, சிறு ஊடல் செய்கிறோம். நின்று கொண்டிருந்த அவளை என் கரங்களால் பற்றி இழுத்து விடுகிறேன். நான் இருக்கும் ஆசனத்திற்கு வலது புற ஆசனத்தில் அவள் இருந்து விடுகிறாள்.

அவள் தோள் மூட்டில் சின்னதாக ஒரு அடி அடிக்கிறேன். நோகுது என்றாள். பின் ஏதோ யோசித்தவள் போல், ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து விடுகிறாள். எழுந்து வந்து என் நெஞ்சோடு சாய்ந்து, தன் இரு கரங்களாலும் என் கழுத்தினைச் சுற்றி வளைத்து, தன் இரு கால்களையும் அகல விரித்து, என் கால் தொடைகளின் இரு மருங்கிலும் தொங்க விட்டுக்கொண்டு, தன் நெஞ்சினால் என் நெஞ்சோடு முட்டி மோதினாள். கழுத்து வலிந்து விடுகிறது. தொடையும் வலி

பெரியூர் உணர்ச்சி

கொள்ளத் தொடங்கியது. அவளை அப்படியே கட்டியணைத்து தூக்கிக் கொண்டு கட்டிலில் போடுகிறேன்.

அவள் தன் முகத்தினை கட்டில் மெத்தையில் புதைத்துக் கொள்ள, கால்கள் ஒருவகை அபிநயம் செய்தன. அவள் வாய் ஏதோ முணு முணுத்துக் கொண்டது. ஆனால் எனக்கு எதுவும் விழங்கவில்லை.

நேரம் சரியாக இரவு 10.00 மணி. கட்டிலில் நித்திரை கொண்டிருந்த அவள் வலது கரம், திடீரென கட்டிலில் எதையோ தேடுகின்றது. அவள் கரம் அசையும் தூரத்தில் நானில்லை. திடுக்கென எழும்பி விடுகிறாள்.

கட்டிலில், அவளிலிருந்து சற்றுத் தள்ளி நான் உறங்க ஆயத்தமாவதை அவள் உணர்ந்தாள் போலும். படக்கென எழும்பி, நெருங்கி வந்து என் நெஞ்சிலே சும்புறப் படுத்துக் கொண்டாள். திடீரென வந்து விழுந்து விட்டதால் நெஞ்சில் ஒரு கணம் வலித்தது. அடுத்த கணம் அது சுகமான ஒரு சுவையாக என்னைத் தாலாட்டிச் சென்றது.

அட்டா..! அவளால் நான் அடையும் இன்பங்களை என்னவென்று சொல்லுவேன். அவள் எனக்கென்றும், அவளுக்கென்று நானும் பிறந்திருக்க வேண்டும்.

அந்த நேரம், அவள் முதுகினை என் இரு கரங்களும் கோலும் போது, அவளும் என்னை இறுகக் கட்டி, இன்னும் இன்னும் என்னை இறுக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

ஒருவருக்கொருவர் கட்டிக்கொள்ளும் எம் இருவரது இறுக்கத்தையும், ஊக்கிவிக்கு முகமாக வெளியே மழை பெய்து கொண்டிருந்தது.

தூறல் மழையும், மெல்லிய குளிர்காற்றும் எங்களின் சுகத்திற்கு மேலும் மெருகேற்றிக் கொண்டிருந்தன. இறுதியில் அவள், என் நெஞ்சிலேயே தூங்கிவிட்டாள். நானும் தூங்கி விட்டேன்.

புதிய விடியலுக்காய் பறவைகள் ஆர்ப்பரித்துக் கொண்டிருந்தன. நாலா திசையெங்கும் கோயில் மணியோசைகள் போட்டி போட்டு நயம் வளர்த்துக் கொண்டன. நான் கட்டிலிலிருந்து எழும்புகிறேன்.

அவளின் முழங்காலுக்கு மேல் கலைந்திருந்த அவளின் உடையினை சரிசெய்து விட்டு நேரம் பார்க்கிறேன். நேரம் சரியாக ஐந்து மணி இரண்டு நிமிடம்.

காலைக் கடமைகள் முடித்து, ஈரமான என் முகத்தினை துடை துண்டால் துடைத்துக்கொண்டு, குளியலறையிலிருந்து வெளியே வருகிறேன். வீட்டின் அழைப்பு மணி என்னை அழைக்கிறது.

தெருக்கேற்றினை நோக்கி நடக்கிறேன். கேற்றினைத் திறந்து வெளியே எட்டிப் பார்க்கிறேன், மூன்று நாட்களுக்கு முன் எஸ்.எல்.ஈ.ஏ.எஸ் பரீட்சைக்கென்று கொழும்பு சென்ற என் கணவர் நின்று கொண்டிருக்கிறார். அவர் கொண்டு வந்த பொதிகளில் ஒரு சிலவற்றை நான் வாங்கிக்கொண்டு, அவர் பின்னால் நடக்கிறேன்.

பெரியூர் உணர்ச்சி

எங்கள் படுக்கையறைக்குச் செல்லும் அவர் பின்னால்
நானும் செல்கிறேன்: எங்கள் ஐந்து வயது, சுட்டிப் பெண்
மலர்விழியாளின், பூப்போன்ற பாதம் முகர்ந்து நிம்மதிப்
பெருமூச்சு விடுகிறார்.

அவள் நல்லதொரு நித்திரை கொள்கிறாள்.
களைப்புடன் வந்த என் கணவருக்கு தேனீர் போடுவதற்காக
நான் அடுக்களைப் பக்கம் செல்கிறேன்.

-ஞானம்- பங்குனி, 2008.

13

புத்தம் புது மனிதன் வேண்டும்.

அம்மன் கோயிலடி என்றதும் எனக்கு நினைவில் வருவதெல்லாம் தோகை விரித்தாடும் ஆலமரமும், நிமிர்ந்து நிற்கும் அரச மரமும் தான்.

எனது எட்டு வயதிலிருந்து, பத்து வயது வரையான பொழுதுகள் மிகவும் மகிழ்ச்சியானவை.

பள்ளிக்கூடம் முடிந்ததும் வீடுபோய், மள மளவெனச் சாப்பிட்டு கொஞ்ச நேரமும் தாமதியாது விறு விறுவென அம்மன் கோயிலடிக்குப் போய்விடுவேன்.

அந்த இடத்திற்குப் போன பிறகுதான் தெரியும், என்னை விட சுறு சுறுப்பானவர்கள் என் நண்பர்கள் என்று.

எனக்கு அந்த வயதில் வஞ்சகம் நினைக்காத நல்ல நண்பர்கள் நிறையப் பேர் இருந்தாலும் விக்னேஷ் தான் என் உயிர் நண்பன்.

ஒரு நாள், நானும் விக்னேசும் அந்த ஆலமர நிழலில் கிட்டிப்புள்ளு விளையாடிக் கொண்டிருந்தோம். கோயில் தர்மகர்த்தா துரையப்பா அந்த வீதியால் வந்து கொண்டிருந்தார். இருவரும் ஓடுவதற்கு ஆயத்தப் படுத்துகையில் “டேய்... ஓடினால் வெளுத்துப் போடுவன். ஓடாதேங்கொடா..!” என்று சொல்லிக் கொண்டு கிட்ட வந்தார்.

அந்தக்காலம் ஆரும், ஆருடைய பிள்ளைகளையும் திருத்தலாம். அந்தளவுக்கு பூரண அனுமதி வழங்கப்பட்டிருந்தது.

துரையப்பாவின் தோற்றமும், தொண்டை பெருத்த குரலும் எவரையும் பயமுறத்தி விடும். மனதில் ஒரு பதட்டம்! அதில் விக்னேஷ் தன் கால் இரண்டும் நடு நடுங்க, முழிகள் இரண்டையும் உருட்டி உருட்டி என்னையே பார்த்தான்! அவனைப் பார்ப்பதற்கு மிகவும் பாவமாகவும் இருந்தது. எதுக்கும் பயப்படும் சபாவமுள்ளவன், அவன்.

நான் விடும் வீட்டுக் குழப்பங்களுக்கு என்னைத் தண்டிப்பதற்கு நிறையப் பேர் இருந்தார்கள். என் வீட்டு ஒத்தாப்பு கூரையில் நேரிய கம்புகள் சில எப்போதும் செருகப்பட்டு இருக்கும். அப்பாவைத் தேடி வருபவர்கள் யாராவது, அந்த கம்புகளைக் கண்டால் போதும். “இஞ்சையும் குழப்படிகாரப் பொடியள் இருக்குதுகள் போல...” என்று கேட்பார்கள்.

அந்தக் காலத்தில் தங்கள் பிள்ளைகளை கண்டிப்பதற்கு மிகவும் ஆபத்தான வழி முறைகளை கடைப்பிடித்திருக்கிறார்கள். இதை நான் இப்பவும் நினைத்துப் பார்ப்பதுண்டு.

துரையப்பா கிட்ட வந்து “உங்களுக்கு எத்தனை முறையடா சொல்லுறது. இதிலை நிண்டு விளையாடக் கூடாது என்று ஆ...ஏண்டா நீங்கள் சொல்லுக் கேக்கமாட்டியளோ” உரத்து அதட்டினார்.

என் ஒரு செவியும், அவனின் ஒரு செவியும் துரையப்பாவின் இரு கைகளிலும் அகப்பட்டு விட, செவியைப் பலமாக முறுக்கி இன்னும் வேறு கனக்க பேசினார். கடுமையாக எச்சரித்தார்..

நாங்களும் “ஆ.... ஆ...” என்ற பெருத்த வலியின் அடையாளங்களோடு, எங்கள் கால் பெருவிரல்களை நிலத்தில் ஊண்டி, நிமிர்ந்து கொண்டே “இனி இதில விளையாட மாட்டம்..! இனி இதில விளையாட மாட்டம்..!” என்று கெஞ்சிக் கதறினோம். இன்னும் நிறைய வார்த்தைகளால் பேசினார், சினந்து கலைத்து விட்டார்.

அடி வாங்கிய வலிகள்! காதிலை முறுக்கு வேண்டிய நோவுகள்! இவை எல்லாம் எனக்குச் சுணக்கெட்டுப் போன சமாச்சாரங்கள்! விக்னேஷ், அவன் பாவம்! வீட்டில் என்ன, பள்ளிக்கூடத்திலும் நல்ல பொடியன். அவனுக்காக நான் அழ வேண்டும் போல் மனம் அங்கலாய்த்தது.

துரையப்பாவின் காது முறுக்கல் தண்டனைக்குப் பின் விக்னேஷ் அம்மன் கோயிலடிப் பக்கம் விளையாட வருவதேயில்லை.

கோயிலடியில் பொங்கல், விசேட தினங்கள் என்றால் மட்டும் வருவான். கூடவே அவன் அண்ணாவும் வருவான். பிரசாதங்கள் வழங்கி முடிந்ததும், தன் அண்ணனோடு பக்குவமாய் வீடு போய்ச் சேருவான்.

விக்னேஷை அவன் வீட்டில் எல்லோரும் விஜி என்று தான் கூப்பிடுவார்கள். அது அவனுக்கு வீட்டுக்கு வைத்த செல்லப் பெயர். நாங்கள் விக்னேஷ் என்று தான் கூப்பிடுவோம்.

விக்னேஷ் பள்ளிக்கூடத்தில் என்னுடன் பழகும் பழக்கம் போதாது போலவே இருந்தது. என் மீதுள்ள அவனின் நீண்ட பாசம் குறைய வில்லை என்பதையும் நான் உணரத் தவறவில்லை. இன்னும் அவன் என்னோடு பழகவேண்டும். நாம் இருவரும் ஒன்றாக விளையாடித் திரிய வேண்டும் என்றுதான் நான் தினமும் நினைப்பேன். அவன் மீதுள்ள எனது பற்றுதல் அதிகமாகிக் கொண்டே இருந்தது.

அடுத்தாண்டு நடைபெற்ற ஸ்கொலசிப் சோதனையில் வெட்டுப்புள்ளியிலும் பார்க்கப் பன்னிரண்டு புள்ளிகள் அதிகமாகப் பெற்று பாசாகியிருந்தான் விக்னேஷ். எங்கள் பள்ளிக்கூடத்தில் அவன் ஒருத்தன் மட்டுமே பாசாகியிருந்தான். அந்த ஆண்டும் ஒரு மாணவனால் அந்தப் பாடசாலை பெருமை கண்டது.

விக்னேஷ் தன் அண்ணை அவுடன், அன்று இரவு எங்கள் வீடு வந்தான். என் அப்பா, அம்மாவிற்கு சுவீர்தந்து மகிழ்ந்தான். ஐந்து புள்ளிகளால் ஸ்வொலசிப் சித்தியிருந்து தட்டிக் கழிக்கப்பட்டேன் என்ற என் மனவேதனைக்கு, விக்னேஷின் வருகையும், அவன் சிரித்த முகமும் என்னை மீண்டும் ஆனந்தமடையச் செய்தன.

அம்மாவினால் பால்தேநீர் இருவருக்கும் பரிமாறப் படுகிறது. கூடவே அம்மா எனக்கும் ஒரு கப் தருகின்றார். நான் சிரிச்சுக் கொண்டு அதை வாங்கிக் குடிக்கிறேன். பால்தேநீரைச் சுவைத்துச் சுவைத்துக் குடிக்கிறோம்.

தேநீர் குடித்து முடிந்ததும், சிறு உரையாடலின் பின் அவனும், அவன் அண்ணனும் எழுந்து போவதற்கு ஆயத்தமானார்கள். என் அம்மாவும், அப்பாவும் விக்னேஷை, உச்சி முகர்ந்து, ஒரு சிறு கொஞ்சல் கொஞ்சி அவனின் இரு கரங்களையும் பிடித்துக் கையுறையாக ஏதோ கொடுத்து விடுகின்றனர்..!

விக்னேசும் நானும், எங்கள் பிரதேசத்திற்கு சொந்தமான அந்த உயர் கல்லூரியில் வர்த்தகப் பிரிவில் கல்வி கற்று வந்தோம். அன்றொரு நாள், எங்கட வகுப்புப் பொடியன் நெடியகாட்டுக் கேணிக்குள் நீந்தப் போவதற்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“மச்சான் டேய்..! இண்டைக்கு நீச்சலுக்கு போவோமடா..! நெடியகாட்டுப் பிள்ளையார் கோயில், கேணியில நிறைய தண்ணிநிக்குது, மச்சான்! பிளீஸ் மச்சான்

பெரியூர் உண்ணீரும்

பிளீஸ்!” என்று எங்கள் இருவரையும் பார்த்துக் கெஞ்சினான் அருண்.

“நான் வாறன் மச்சான்..! ஆனால் கேணிக்கை இறங்க மாட்டன்..!”

அருண் கேட்ட கேள்விக்கு, மனம் நோகாதவாறு, சம்மதம் சொன்னான் விக்னேஷ். அது அவனின் இயல்பான சபாவம்.

இந்த மாதிரியான, அந்தக்கால நிகழ்வுகளை மீட்கும் போது மனதும் நல்ல ஆறுதல் கொள்ளும். உடம்புக்கும் அது ஒரு சுகமாய் இருக்கும்.

இப்பவெல்லாம் மாலை வேளைகளில் நண்பன் விக்னேஷைக் கண்டு கொள்ளும் சந்தர்ப்பங்கள் அரிதாகவே இருந்தன.

யாழ்ப்பாணத்தில் பொருளியல் பாடத்திற்கு முதல் தர ஆசிரியன், என் நண்பன் விக்னேஷ்தான்!

பள்ளிக்கூடம்! பிறகு ரியூசன் ! என்று ஓய்வில் நிலலாத நதி போல் ஓடிக் கொண்டிருந்தான்.

போட்டி போட்டு விளம்பரம் செய்தன தனியார் கல்வி நிறுவனங்கள். அதற்கேற்ற உச்சப்பயனை அவர்களும் அனுபவித்தனர். மாணவர்களும் அனுபவித்தனர்.

உயர்த்தும் ஓர் உந்து சக்தியாக விக்னேஷ் பெயர் ஓங்கி நின்றது. யாரும் மறந்து விட முடியாத நாமம் விக்னேஸ்!

வடமராட்சியின் அனைத்து உயர்வகுப்பு நிறுவனங்களிலும், நானே கணக்கியல் ஆசான். பொருளியல் விக்னேஷ் தான். இதை மாற்ற யாராலும் முடியவில்லை.

பொருளியல் பாடத்திற்கு சிறப்பான ஆசிரியன் விக்னேஷ். இப்படி யாழ் மாவட்டமே தனக்குள் உள்வாங்கி நின்றது.

அவனின் அந்த பெரு வளர்ச்சி எனக்கு மட்டுமல்ல, எங்கள் ஊருக்கும் பெருமையாகி இருந்தது.

“நீ எங்கே இருக்கிறாய்..?”

“நான் விக்னேஷ் சேர் இன் வீட்டுக்குப் பக்கத்திலே இருக்கிறன்..!” என்று தம்மை அடையாளப்படுத்துவர் நம் ஊரவர்.

யாழ்ப்பாணத்தில் வர்த்தகப் பிரிவில் நல்ல பெறுபேறுகள் வருவதற்கு விக்னேஷின் பங்கு அளப்பெரியது. இதனை நான் எனக்குள் அடிக்கடி நினைப்பதுண்டு.

அவன் தன் வீட்டில், கிழமை நாட்களில் காலை நேர வகுப்புப் போடுவான். நூற்றியம்பதிற்கும் குறையாத பிள்ளைகள் இருந்து படிப்பார்கள். தன் வீடு தேடி வந்து படிக்கும் எந்த ஒரு பிள்ளையிடமும் அவன் காசு வாங்கமாட்டான்.

கரண்ட் இல்லாத ஓர் இரவு. அன்று அந்த ஊர், இரவை போர்த்துக் கொண்டு அமைதி கண்டிருந்தது.

சிறு சரசரப்புக் கூடப் பெரிதாகக் கேட்கும்.
அப்படியொரு அமைதியான இரவு.

‘டுமீல்..! டுமீல்..! டொக்...! கொடக்..!’ சத்தம் கேட்கிறது. அந்த நேரம் நான் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். லாம்பு வெளிச்சம் தவிர வேறெந்த வெளிச்சமும் அங்கில்லை.

சாப்பாட்டுக் கோப்பைக்குள் கை பிசைந்து கொண்டிருந்த நான், கோப்பையைக் கீழே வைத்து விட்டு, கையினை கழுவி வெளியே வர முயற்சிக்கிறேன். வெளியே போக வேண்டாம் என்று என் மனைவி தடுத்து நிறுத்தினார். அம்மாவும் பதறி அடித்து ஓடி வந்து என்னைத் தடுத்தார்!

இதற்கிடையில் அப்பா மதிலால் எட்டிப் பார்க்கிறார். தெருவில் அசைவனவற்றை வடிவாக உற்று நோக்கினார். அவர் கண்களுக்கு எதுவும் தெரியவில்லைப் போலும்!

குளறும் சத்தம் வாளைப் பிளந்து வந்து எங்கள் காதையும் தைத்து விடுகிறது. மீண்டும் அப்பா எட்டிப் பார்க்கிறார். “டேய் மோகன்..! துரையப்பா வீட்டுப் பக்கந்தான் குளறிகேக்குது..! தெருவால இரண்டு மூன்று லாம்புகளோடு ஆக்களும் போற மாதிரிக் கிடக்கு..!. நீ வெளியில வராதே நான் ஒருக்கால் என்ன சிலமன் எண்டு பாத்து வாரன்..!”

‘அப்பா என்னை நிறுத்திப் போட்டு தான் போட்டார்..!’ அப்பாவின் செயலை நினைக்க எனக்கு ஆத்திரந்தான் வந்தது. இப்படி அப்பாவை எனக்குள் சினந்து கொண்டேன்.

குளறும் சத்தம் இப்ப இன்னும் பலமாக இருந்தது. என் மனைவியின் தடைகள்! அம்மாவின் புறுபுறப்பு! இவை எல்லாவற்றையும் மீறி நானும் வெளியே வந்து விடுகிறேன்.

கொஞ்சத் தூரம் போயிருக்க மாட்டேன். கரண்டும் வந்து விட்டது. தெரு நெடுகிலும் நிறையச் சனம் நீண்டு கொண்டிருந்தனர். இப்ப என்னை நினைக்க எனக்கே வெக்கமாக இருந்தது! துரையப்பாவின் வீட்டை அண்மித்ததும், அவர் வீட்டிலிருந்து இரண்டாவது வீட்டில் தான் ஏதோ நடந்திருக்கிறது. எனக்குள் நான் ஓர் ஊகம் எடுத்துக் கொண்டேன்.

என் மனது நல்லாகவே குழப்பம் அடைந்தது. மனதுக்குள் கடவுளே..! கடவுளே..! என்று நினைத்துக் கொஞ்சம் ஊண்டி நடந்தேன். இப்ப ஓடுறேன்! வீட்டுக்குள் நுழைந்து விட்டேன்...! என்ன...! ஏதென்று.. கேட்பதற்குள் விக்னேஷின் அப்பா ஓடி வந்து என்னைக் கட்டிப்பிடித்து குழறத் தொடங்கினார்..!

சற்றுத் திரும்பிப் பார்க்கிறேன். விக்னேஷின் மனைவி! விக்னேஷின் உடல் அவள் மடியில்! அவள் தலையைச் சுவர்மீது, முட்டி மோதி அழுது கொண்டிருந்தாள்.

அவளின் முதுகைக் கட்டிப் பிடித்து முத்தமிட்டபடி நான்கு வயதுச் சிறுமி “அப்பா..! அப்பா..!” என்று விம்மி விம்மி அழுது கொண்டிருந்தாள். என் நிலை என்னவென்றே எனக்கு சொல்லத் தெரியல. அங்கு ஓடிப்போய் விக்னேஷைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு, கள்ளமில்லா அவன் முகத்தை கொஞ்சிக் கொஞ்சி அழுதேன், குழறினேன்.

பெரியூர் உணர்ச்சி—

சற்று நேரத்தில் மயக்கம் வந்து சோர்ந்து விட்டேன். என்னை ஒரு சிலர் தூக்கிச் சென்று படுக்க வைத்திருக்கின்றனர். நான் நீண்ட நேரமாய் மயக்கமுற்று கிடந்திருக்கிறேன்.

மயக்கம் கலைந்து எழும்ப முற்படுகிறேன்.

ஆரோ நாலு பேர் இரண்டு மோட்டார்ச் சைக்கிளில் வந்தாங்களாம். 'நீங்களோ விஜி' என்று கேட்டிருக்கிறார்கள்.

'ஓம் ... நான் தான்.. விஜி' என்று விக்னேஷ் சேர் உம் சொல்லி இருக்கிறார். அதைக் கேட்ட பிறகு சுட்டிருக்கிறார்கள்.

வந்தவர்கள் பக்கத்து வீட்டு விஜியைத் தேடி வந்திருக்கிறார்கள். வீடு மாறி விக்னேஷ் சேரை விசாரிச்சு இருக்குறார்கள். விக்னேஷ் சேரையும் வீட்டுக்கு விஜி என்றுதான் கூப்பிடுறவை.

இன்று மாலையே பக்கத்து வீட்டு விஜி, மனித உரிமைகள் ஆணைக் குழுவில் சென்று சரணடைந்து விட்டானாம்! இனம் தெரியாத குழுக்களால் அவன் தேடப்படும் இருக்கிறான்!

இப்படிக்கதைகள் என்ற காது வந்து நோகடித்துக் கொண்டன. என் மனம் நோக..! நோக..! எங்கள் வீட்டில் அந்த நேரம் நடந்த ஒரு சம்பவத்தை மீட்டுப் பார்த்தேன்.

அப்ப, எனக்கு ஆறேழு வயதிருக்கும். எங்கட அப்பம்மாவிற்கு வருத்தம் கடுமையாகி யாழ்ப்பாணம்

பெரியாஸ்பத்திரியில் அட்மிற் பண்ணி இருந்தது. அப்பம்மாவிற்கு குளுக்கோஸ் ஏற்றியிருந்தது. அப்பம்மாவிற்கு சரியான கடுமை என்றும் கதைத்தார்கள்.

எங்கட வீட்டுக்கு, எங்கள் உறவுக்காரர், தெரிந்தவர்கள் என்று இப்படிப் பல பேர் வந்து அப்பம்மாவின் சுகம் கேட்டுப் போனார்கள். சிலபேர் ஆஸ்பத்திரி போயும் அப்பம்மாவின் சுகம் விசாரித்தார்கள்.

அப்ப, அப்பம்மாவின் வயசும் கட்டயில போற வயதுதான். சின்னனோ! பெரிசோ! மனித உயிர்களுக்கு அப்படி ஒரு மதிப்பு அந்தக் காலத்தில இருந்திருக்கிறது.

இப்ப அப்பிடி என்று எதுவுமில்லை. மனித உயிர்களை மதிக்கும் இயல்பு முற்று முழுதாகச் செத்துப் போய் இருந்தது.

இப்படிக் குமுறும் என் நெஞ்சினை இறுகக் கட்டிக் கொண்டு, என் நண்பனின் உடல் வளர்த்தப்பட்ட இடம் நோக்கி மெல்ல, மெல்ல அசைந்து கொண்டிருந்தேன்.

-தினக்குரல்- 24.08.2008.

14 சுயநலம்!

வெள்ளவத்தை புகையிரத நிலைய வீதி. காலை 7.30 மணி. புகையிரதம் வந்து நின்று ஒரு சில நிமிடங்கள் இருக்கும். பயணிகள் அவசர அவசரமாக எங்கள் லொட்ச் தெரு வாசலையும் தாண்டி விறு, விறு என்று நடந்து செல்கின்றனர்.

லொட்ச் தெரு வாசலில் நின்று கொண்டு இத்தனையும் அவதானித்துக் கொண்ட நான், லொட்ச்சின் உள் வளவிலிருந்து வரும் அம்மாவின் வரவை பார்த்து நின்றேன்.

அம்மா ஓடோடி வருகிறார். என் அருகில் வந்த அம்மாவின் வலது கரத்தினை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டேன்.

அம்மாவின வேகமான நடடைக்கு ஒத்துப் போகுமாப் போல்
நானும் வேகமாய் நடந்து கொண்டேன்.

என் பெயர் தேன்மொழி. வயது பதினான்கு. எனக்கு
அந்த வயதுக்கு ஏற்றால் போல் உடல் அங்கங்கள், இள
வயதுக் காளையரைச் சுண்டியிழுக்கும் அளவுக்கு தள
தளவென அவை கவர்ச்சிகரம் செய்து கொண்டிருக்கும்.

என் தோற்றம் என்பது வயதிற்கு ஏற்றால் போல்
இல்லை. எழும்பிய தோற்றமும், பருத்த ஆனால் இறுக்கமான
உடல் கட்டும் பார்ப்பவர்களை கிறங்க வைத்து விடும். தோற்றம்
என்றால் அப்படியொரு அழகான தோற்றம்.

ஊரில் எனக்குப் பின்னால் எத்தனையோ பொடியள்
சுத்தித் திரிந்திருப்பாங்கள். அம்மாவின கண்டிப்பான
உத்தரவும், கட்டுப்பாடான அறிவுரைகளும் என்னை நல்லபடி
நடந்து கொள்ள வைத்தன.

இத்தனையும் நினைத்துக் கொண்டு நடந்து
செல்கின்றேன். என் நடையின் வேகத்தில் தளர்வு நிலையினை
அம்மா உணர்ந்து கொண்டார் போலும். “கெதியாக நட
புள்ள..! நேரமெல்லோ போகுது..!” என்ற அம்மாவின திடீர்
கட்டளை, என்னை என் சுய நினைவிற்குக் கொண்டு வந்தன.

இதற்கிடையில் ஆட்டோ பிடிக்கவென்று போன தீபன்
மாமாவும் ஆட்டோவுடன் வந்து எங்கள் அருகில்
நிற்பாட்டுவிக்கிறார்.

ஆட்டோவில் முதலில் அம்மா ஏறிக் கொண்டார். அம்மாவைத் தொடர்ந்து நானும், தீபன் மாமாவும் ஏறிக்கொண்டோம்.

ஆட்டோவின் இருக்கையில், அம்மாவிற்கும், தீபன் மாமாவிற்கும் இடையில் இருந்து கொண்டு நான் நெரிந்து கொண்டிருந்தேன்.

“பிள்ளை என்ர மடியில் இருங்கோவன்.” அம்மா என்னைக் கேட்டுக் கொண்டார்.

“அக்கா! தேன்மொழி என்ர மடியில் இருக்கட்டும்.” தீபன் மாமா சொல்லிக் கொண்டார்.

“இல்லை! பரவாயில்லை நான் இதிலையே இருக்கிறன். எனக்கு இது சுகமாயும் கிடக்கு” என்றேன் நான்.

“பிள்ளை கன தூரம் போகப் போறம். நெரிஞ்சு செத்துப் போடுவியள்” என்று அபசகுனமாய் தீபன் மாமா சொன்னார்.

“நீங்கள் மாமாவின்ர மடியிலேயே இருங்க பிள்ள..!” என்று அம்மா எனக்கு ஆணையிட்டார்.

தீபன் மாமாவின் மடியில் நான் உட்கார்ந்து கொண்டேன். பாஸ்போட் அலுவலகம் நோக்கி வலு வேகமாக ஆட்டோ ஓடிச் சென்றது.

அப்பா இலண்டன் போய் இரண்டு வருடங்கள் கடந்து விட்டன. என்னையும், அம்மாவையும் அப்பா, இலண்டன் கூப்பிடப் போறார். நானும் அம்மாவும், அப்பாவிடம் போய் சேர்ப்

போகிறோம் என்று நினைக்கும் போது, அது மனதுக்கும் ஒரு ஆறுதலாகவே இருந்தது.

அப்பாவைப் பற்றி அம்மாவுக்கு நல்லாகவே தெரியும். அப்பா, அம்மா மேல் சரியான பாசம். அம்மாவும் அப்படித்தான். இவர்கள் இருவருக்கும் ஒரு செல்லப் பிள்ளையாக நான்.

அப்பாவும், அம்மாவும் காதலிச்சுத்துத் தானாம் கல்யாணம் செய்தவை. இது வரைக்கும், அப்பாவிிற்கும், அம்மாவிிற்கும் இடையே சண்டை, சச்சரவு என்று எதுவும் நடந்ததில்லை. நானும் அறிந்ததில்லை. அந்தளவுக்கு அப்பாவும், அம்மாவும் ஒருவருக்கொருவர் பாசம் வைத்துப் பழகுவது எனக்கு நல்லாகவே தெரியும். அப்பாவைப் பற்றி அப்பம்மாவும் அடிக்கடி எனக்கு சொல்லுவார்.

சில நேரம் அப்பா, அம்மாவையினர் ஒரு சில நடவடிக்கைகளால் நான் வெட்கப்பட்டதும் உண்டு. அந்த நேரம் அம்மாவும், அப்பாவைக் கடிந்து பேசுவார். அது உண்மையான கோபம் இல்லை. உண்மையான சினப்பும் இல்லை. இவையினர் இந்த மாதிரியான நடவடிக்கைகளைக் காணும் போது, எனக்குள் நான் சிரித்துக் கொண்டு அப்பால் சென்று விடுவேன்.

இந்த சம்பவங்களை நினைத்துக் கொண்டே, உயர்ந்து நிற்கும் அந்த பென்னம் பெரிய கட்டடங்களின் அழகினையும், இரசித்து, இரசித்து ஆட்டோவில் போய்க் கொண்டிருந்தேன். என் மனது பெரியதொரு மகிழ்வில் திளைத்துக் கொண்டிருந்தது.

இடது கைப் பக்கமாக திரும்பிய அந்த ஆட்டோ, இன்னும் கொஞ்ச தூரம் சென்றதும் ஓர் ஓரமாக நிறுத்தப்பட்டது. அங்கே நின்று கொண்ட பெரியதொரு சனக் கூட்டத்தைக் கண்டதும், “இதுதான் பாஸ்போட் எடுக்கிற இடம். இறங்குங்கோ..!” என்று தீபன் மாமா கட்டளை இட்டார். நானும், அம்மாவும் இறங்கி நிற்கிறோம்.

தீபன் மாமா, அம்மாவிடம் இருந்து பணத்தினைப் பெற்று ஆட்டோக்காரனிடம் கொடுத்தார். ஆட்டோவும் வந்த பாதைக்கே திரும்பி சென்று கொண்டிருந்தது.

தீபன் மாமாவிற்கு 25 வயதுதான் இருக்கும். எங்கே போட்டோ எடுக்க வேண்டும்! எங்கே பேர்த் சேர்ட்டிபிக்கேற்றான் ஸ்லேற் செய்ய வேண்டும்! என்கிற அத்தனை படிமுறைகளும் அவருக்கு அத்துப்படிதான்.

தீபன் மாமா இல்லை என்றால் நாங்கள் கொழும்பில் மூக்குச் சொறிந்து கொண்டிருக்க வேண்டியது தான். நானும், அம்மாவும் கொழும்புக்கென்று வந்தது இதுதான் முதல் தடவை.

நாங்கள் கொழும்புக்கு வந்த நாளிலிருந்து, எங்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய அத்தனை உதவிகளையும் தீபன் மாமாவே செய்து தருவார்.

எங்களுக்கான அன்றைய உதவிகள் அனைத்தும் முடிந்ததும், தன் நண்பர்கள் இருக்கும் கல்கிசை லொட்ச்சுக்குப் போய் விடுவார். அங்குதான் இரவு தங்குவார்.

அடுத்த நாள் விடிய எட்டு மணிக்கெல்லாம் எங்கள் லொட்ச்சுக்கு வந்து விடுவார்.

து..! பார்க்! சினிமாத் தியேட்டர்! என்று எல்லா இடங்களும் சுத்திக் காட்டுவார். இந்த மாதிரியான பொழுதுகளில் நான் அடைந்து கொள்ளும், சந்தோசங்களை என்னவென்று சொல்லுவேன்.

வித்தியாசம் வித்தியாசமான உணவுகளும், குளிர்மானங்களும் என்னை உற்சாகம் செய்தன. இன்னும் கொஞ்சக் காலம் கொழும்பில் நிற்க வேண்டும்; எல்லா இடங்களும் கண்டு களிக்க வேண்டும்; எல்லா வகை உணவுகளும் சுவைக்க வேண்டும்; மிக நல்ல திருப்த்தியோடு வெளிநாடு போய்ச் சேர வேண்டும்; இந்த மாதிரியான புது அனுபவங்களை அப்பாவுக்கும் சொல்லி மகிழ்வேன். என்ற என் எண்ண ஆசைகள் என்னை உற்சாகம் செய்தன.

இப்படியாக, கொழும்பில் எனது புது அனுபவங்கள் ஆனந்தமாயும், அவை மறக்க முடியாத சம்பவங்களாயும் பறந்து சென்றன.

நாங்கள் கொழும்பு வந்து இன்றோடு நான்கு மாதங்களுக்கு மேலாகிவிட்டன. நானும், அம்மாவும் இன்னும் கொஞ்ச நாட்களிலேயே இலண்டன் போய் விடுவோம். அதை நினைக்கும் போது மனதுக்கு நல்ல நிம்மதியாகவும் இருந்தது.

ஆனாலும், என்னமோ தெரியவில்லை அம்மாவின் முகமும், அவவின் எண்ணமும் முந்தினது போல் இல்லை.

அம்மாவின் உள்ளத்திலிருந்த மகிழ்ச்சி வெள்ளம் எங்கோ ஓடி மறைந்திருந்தது. என்னோடு கதைக்கும் போது கூட தன் முகத்தை இருட்டாக்கிக் கொண்டே கதைக்கிறார். என்னோடு கதைப்பதும் குறைவு. ஏனோ தானோ என்று நடந்து கொண்டார்.

ஒரு நாள் நானும், அம்மாவும் கட்டில் மேல் இருந்து பாடம் படித்துக் கொண்டிருந்தோம். அம்மா, எனக்கு ஆங்கில பாடம் சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். இடையிடையில் என் தலையில் குட்டும் போடுகிறார். என் கவனம் பாடத்தின் மேல் குவிகிறது.

இலண்டன் போனால் ஆங்கிலம் என் படிப்புக்கு உதவுமாம். அங்கே இங்கிலிஸ் மீடியத்தில் தானாம் படிப்பிப்பார்கள். அது தான் அம்மாவும், அக்கறை எடுத்து எனக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்.

அம்மா படிக்கிற காலத்தில சரியான கெட்டிக்காரியாம். அப்பாவின் காதலால் தானாம், அம்மாவின் படிப்பு வீணாகிப் போனது என்று, அப்பம்மா எனக்கு அடிக்கடி சொல்லுவார்.

நான் சாமத்தியப் பட்ட நாளிலிருந்து அம்மா என்னில் மிக நல்ல கவனம். என்னைக் கண்டபடி தனியே போக விட மாட்டார். நான் படித்து ஒரு டொக்டராக வர வேண்டும் என்பதுதான் அம்மாவின் ஆசை. அம்மாவின் உச்ச ஆசையின் மகிழ்ச்சிதான் நான் ஸ்கொலசிப் சோதனையில் பாஸ் பண்ணின விடயம்.

இப்ப அம்மா, மீண்டும் ஒரு குட்டு என் தலையில் போடுகிறார். நினைவுகளிலிருந்து மீண்டு கொண்ட நான் பாடத்தில் கவனம் செலுத்த ஆரம்பித்தேன் நல்ல விளக்கங்களோடு அம்மா பாடம் சொல்லித் தந்து கொண்டிருந்தார்.

நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு தீபன் மாமா எங்கள் லொட்ச் தேடி வந்திருக்கிறார். அந்த லொட்ச் மனேச்சரிடம் கதை சொல்லி விட்டு போனார். பிறகு என்னைக் கண்டதும் எங்களை நோக்கி வந்தார். கட்டிலிலிருந்து எழுந்து, அம்மா வெளியே சென்றார்.

தீபன் மாமாவின் முகம் படக்கென மாறியிருந்தது. அவரின் முகம் முந்தினது போல் கலகலப்பில்லை. அவரின் கலகலவென்ற சிரிப்பு வெடிகளும், மற்றவர்களைச் சிரிக்க வைப்பதற்கான அவரின் கதை, காரியங்களும் கொஞ்சமும் இன்றில்லை. அவரின் முகம் நல்லாகவே வாடி, வதங்கி சோர்ந்து போய் இருந்தது.

தீபன் மாமாவைக் கண்டதும், அம்மா வெளியில் போனார் என்பது, சோடா வாங்குவதற்கு என்றே நான் நினைத்திருந்தேன். ஆனால் அம்மா, லொட்ச் முன் கோலில் உள்ள ரீ.வி. இல் படம் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தார். அம்மாவோடு ஒரு, சில அன்றியாக்களும் இருக்கிறார்கள்.

எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. அம்மா ஏன், இப்படி நடந்து கொள்கிறார்? அம்மாவின் இந்த மாதிரியான செயல்கள் எதுவும் பிடிக்கவில்லை. அம்மாவின் செயல்களை

பெரியூர் உண்ணிமூர்

நினைக்கும் போது, எரிச்சல், எரிச்சலாக வந்தன. அவை என்
நெஞ்சுக்குள் குமைந்து கொண்டன.

இத்தனைக்கும் இடையில் தீபன் மாமாவும்,
'போகிறேன்' என்று சொல்லி விட்டுக் கிளம்பி விட்டார்.

இது நடந்து இரண்டாம் நாள்.

எமது வெளிநாட்டுப் பயணம் சரிவந்திருந்தது. நாளை
இரவு 11.30 மணிக்கு இலண்டன் போகிறது உறுதியாகிவிட்டது.
நாளை இரவு 8.00 மணிக்கெல்லாம் 'எயர் போட்டில்'
நிற்கவேண்டும்.

பயணத்திற்கான எல்லா ஆயத்தங்களும் சரியாகிய
நிலையில், பக்கத்து றூம் அன்ரி வந்து எங்களோடு கதைத்துக்
கொண்டிருந்தார்.

கான்ட் போனின் றிங்கிங் ரோன் கேட்டு அதை நான்
எடுத்துக் கொண்டேன். போனின் டிஸ்பிளேயை உற்று
நோக்கும் நான், அது மனோகரன் மாமாவின் நம்பர் எண்டு
கண்டு கொண்டேன்.

ஓ.கே. பட்டினை அழுத்தி "கலோ மாமா!" என்று
சூப்பிடுகிறேன். "கலோ! பிள்ளை தேன்மொழியா
கதைக்கிறியள்..!" என்று கேட்டார்.

என் சுகங்களை மாமா கேட்கிறார். மாமாவின்
சுகங்களை நான் கேட்கிறேன். பிறகு நாளைய எங்கள் பயணம்
பற்றி மாமாவோடு கதைக்கிறேன். மாமாவோடு கதைக்க
ஆசையாக இருந்தது. நானும், அம்மாவும் இலண்டன் வரப்

போகிறோம் என்ற விடயம் மாமாவுக்கும் ஒரு புழுகம்தான். நானும் என் நெஞ்சு குளிர்ந்து மாமாவோடு கதைத்த பிறகு, போனினை அம்மாவிடம் கொடுக்கிறேன்.

அம்மாவின் புழுகத்திற்கும் எல்லையே இல்லை. அவவும் சிரிச்சுச் சிரிச்சு மாமாவோடு கதைக்கிறார்.

இப்ப மாமாவோடு கதைக்கும் அம்மா என்னையே பார்க்கிறார். தன் கதைகயின் தொனியின் உரப்பினைக் குறைக்கிறார். சிரிச்சிருந்த முகம் படாரென இருண்டு கொண்டது.

அம்மாவின் உரையாடல் என்பது சந்தேகத்தையும், பயத்தையும் உண்டு பண்ணியது. இத்தனையும் அவதானித்துக் கொண்ட பக்கத்து றூம் அன்றியும் தன் றூம் நோக்கிச் சென்றுவிட்டார்.

மாமாவோடு கதைத்துக் கொண்டே, அம்மா மொட்டை மாடிக்குச் சென்று விட்டார். அங்கே ஒருத்தரும் இல்லை.

அம்மா தீபன் மாமாவின் பெயரினை கண்டபடி உச்சரிக்கிறார். 'அவனும் ஒரு மனுசனா? அவனோடு இனி நீ கதையாதயடா?' என்றெல்லாம் அம்மா கனக்கக் கதைக்கிறார். ஆனாலும் அவ கதைத்த கதை எதுவும் எனக்கு கேட்கவில்லை. அம்மா இடையிடை என்னையே கவனிக்கிறார்.

அம்மா இப்படி கோபப்பட்டதை ஒரு நாளும் நான் பார்த்ததில்லை. அப்படிக்கோபத்தில் கதைத்தார்.

பெரியூர் உண்ணீரும்

இன்னும் கொஞ்சம் கிட்டப் போய் உற்றுக் கேக்க வேண்டும் போல் இருந்தது. அந்த ஆவல் என்னை மீண்டும் தூண்டிக் கொண்டன.

இப்ப நான் அம்மாவை நெருங்கி கொஞ்சம் கிட்ட வந்தேன் அம்மா என்னைக் கவனிக்கவில்லை. மாமாவோடு கதைக்கிற கதைகள் முக்கியமான கதைகள் போலும். பக்கத்தில் நான் வந்ததும் உணராமல் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

“டேய்! தம்பி ! இதைக் கேளன்! உவன் தீபன் உன்னோடுதானே படிச்சவன். அவனை நீ நல்லவனெண்டு நினையாதை. எங்களுக்கு அவன் உதவி செய்தான் என்பது உண்மைதான். அவன் செய்த உதவியெல்லாம், ஒரு சுய நலம் தாண்டா.”

என்ன? ஏதென்று மாமா கேட்டிருக்கிறார் போலும். அம்மாவும் பதில் சொல்லி கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

“பிறகடா..! ஒரு நாள், நான் குளிச்சிட்டு வந்து நூமில் உடுப்பு மாத்திக் கொண்டிருந்தனான். அந்த நேரம் பிள்ளை வெளிக் கோலில் படம் பாத்துக் கொண்டிருந்தவள். படக்கெண்டு கதவைத் திறந்து உவன் உள்ள வந்திட்டான். நல்ல காலம் நானும் சட்டை மாத்தி நிண்டிட்டன். உள்ளே வந்தவன் கதவைச் சாத்திப் போட்டான். என்ர கையைப் பிடிச்சு இழுத்தவன். அந்தக் கள்ளனை தள்ளிப் போட்டு நான் வெளியில் ஓடி வந்திட்டன்.” அம்மா மூச்சு விடாமல் சொல்லிக் கொண்டே போனார். என் தலை வெடித்து பல துண்டுகளாக சிதறுவது போன்ற உணர்வில் மிதந்து கொண்டிருந்தேன்.

இப்பவும் அம்மா, மாமாவோடு கதைத்துக் கொண்டே இருந்தார். நான் மெது, மெதுவாக என் கால்களையும் பின்னுக்கு நகர்த்தி மாடிப் படிக்கட்டு வழியே இறங்கிக் கொண்டிருந்தேன்.

இப்போது அம்மா என்னைத் திரும்பிப் பார்க்கிறார். அம்மாவிலிருந்து தூர நிண்டு கொண்ட என்னை அம்மா கண்டு கொண்டார். தான் கதைத்த கதைகள் எதுவும், எனக்குக் கேட்டிருக்காது என்றுதான் அம்மாவும் நினைத்திருப்பார்.

மாமாவுக்கு அம்மா சொன்ன அத்தனையும், உண்மையாகத்தான் இருக்கும். ஏனென்றால், நாங்கள் கொழும்பு வந்த புதிதில் ஆட்டோவில்தான் அடிக்கடி பயணம் செய்வோம். அப்பவெல்லாம் உவன்ர மடியில இருந்துதான் நான் பயணம் செய்வேன்.

அப்பிடிப் பயணம் செய்யிற நாட்களில், சில நேரம் உவன்ர கைவிரல்கள் என் உடலில் எங்கெல்லாம் படக் கூடாதோ! ஆங்கெல்லாம் மென்மையாய் பட்டிருக்கும். அந்த நேரம் நானும் நல்லாகவே சங்கடப் பட்டு இருந்திருப்பேன்.

ஆரம்பத்தில் அது தற்செயல் என்றுதான் நானும் நினைத்திருந்தனான். பிறகு, பிறகு உவன்ர கெட்ட குணங்களை உணர்ந்த நான், உவனோடு பழகும் போது கொஞ்சம் அவதானமாக பழகிக் கொண்டேன்.

இது பற்றி என் அம்மாவிடம் நான் சொல்லாமல் இருந்ததும் என் தவறுதான். சொல்லியிருந்தால், அம்மாவும்

பெரியும் உள்ளீரும்

எச்சரிக்கையோடு அவனை வரவேண்டாம் என்று
தடுத்திருப்பார்.

உவன் என் கன்னம் தடவிக் கொஞ்சும் போதெல்லாம்,
மனோகரன் மாமா போல் உவனும் எனக்கொரு மாமா
என்றுதான் நினைத்திருந்தேன். நான் உவனை விட
எத்தனையோ வயது இளையவள்!

உறவில்லாத ஆண்களை மாமா என்று
கூப்பிடுவதெல்லாம் ஒரு சமூகப் பாதுகாப்பு என்பது எனக்கு
நல்லாகவே விளங்கியிருக்கிறது. உவன் போன்ற சுய நல
ஆண்களை நினைக்கும் போது ஆத்தரமும், அருவருப்புமே
என்னை ஆக்கிரமிக்கின்றனர்.

இப்படி என் மனம், நோக நோக அவனை இன்னும்
நொந்து கொண்டேன். உவனைப் போன்றோரின் நல்ல
உதவிகள் எல்லாம் உபத்திரத்துக்கானவையே!

மீண்டும் என் மனம் அவனையே திட்டித் தீர்த்துக்
கொண்டிருந்தது.

-ஞானம்- மாசி 2010.

* கதைக்கான களம் 2003

15

புதியதல்லவே.

அது ஓர் அரச அலுவலகம். பொது மக்கள் குமிந்து வந்து நின்று தங்கள் தேவைகளை நிறைவு செய்து வெளியே போய்க் கொண்டிருந்தனர். நேரம் 11.30 ஐத் தாண்டியிருக்க வேண்டும். என் கைக்கடிகாரம் நின்று சில நிமிடங்கள் தான் இருக்கும். அதனால், நேரத்தை ஒரு ஊகமாக நான் நினைக்கிறேன்.

அந்த அலுவலகத்தில் முகாமைத்துவ உதவியாளராக கடமை புரியும் மகேஸ்வரி தன் இருக்கையை விட்டெழுந்து, தன் மைத்துனி வனிதா இருக்கும் இடம் நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

தன் அலுவலக கடமைகையில் ஈடுபட்டிருந்த வனிதாவும், இவளை கண்டதும் கவிழ்ந்திருந்த தன் தலையை உயர்த்தி ஒரு சிறு புன்னகை செய்தாள். மகேஸ்வரியின் அண்டல், அழல் குணம் எல்லாமே நன்கறிந்தவள் வனிதா. மிக எச்சரிக்கையோடு கதையை ஆரம்பித்தாள்.

“ஆ... மகேஸ்...! வணக்கம்..! என்ன வந்த விசயம். இண்டைக்குப் பெரிசா வேலை ஒண்டும் இல்லைப் போல.” என்றாள் வனிதா.

பதிலுக்கு “வணக்கம்..! வணக்கம்..!” என்றாள் மகேஸ்வரி.

“மேயே வனிதா! ஏ.டி.எஸ். இன் ரிசெப்சனுக்கு நீயும் போறியோடி..!” என்று மகேஸ்வரி, வனிதாவைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

உள் ஒன்று வைத்து புறம் ஒன்றாகப் பேசுபவள் மகேஸ்வரி. இது அந்த அலுவலகத்தில் எல்லாருக்குமே தெரிந்த ஒரு விடயம். இவள் கதையைத் தொடக்கியதும் வனிதாவும் எச்சரிக்கையாக உரையாட தொடங்கினாள்.

“ஏண்டி நீ போகேல்லையோடி. கட்டாயம் எல்லாரும் போகத்தானேயடி வேணும்..!” மகேஸ்வரியின் வஞ்சகமான அந்தக் கேள்விக்கு படக்கென்று வனிதாவும் பதில் சொன்னாள்.

“உங்க எக்கவுண்ட் பிராஞ்ச் ‘ஹை - ஏஸ்’ வான் பிடிச்சுப் போயினமாம்.” என்று மகேஸ்வரி சொல்லி விட

“அப்ப, நானும் நீயும் அவையோட போவமே..” என்று கேட்டாள் வனிதா.

“நீயும் போப் போறியேடி...! போனால் சாப்பிடவேணும் தெரியும் தானே...! என்று, அழுக்கு மனம் கொண்டு வனிதாவைத் துருவி நின்றாள் மகேஸ்வரி.

“சாப்பிட்டால் என்னவாம்...” படக்கென்று கேட்டாள் வனிதா.

“அவை குறைஞ்ச சாதியாம்! நீ அங்க சாப்பிட்டால் எங்கட ஆக்கள் உன்னை என்ன நினைப்பினம்.” என்று விடாது பிடியாக நின்றாள் மகேஸ்வரி.

“போடி போ..! நீ உன்ர வேலையைப்பார்” – வனிதா, மகேஸ்வரியைத் தட்டிக் கழித்தாள்.

இப்படி வனிதா கதைத்து விடுவாள் என்ற மகேஸ்வரி கொஞ்சமும் நினைக்கவில்லை.

மகேஸ்வரிக்குப் பலத்த ஏமாற்றம்..! வனிதாவும் தன்னோடு ஒத்துக் கதைப்பாள் என்றுதான் இவளும் நினைத்திருந்தாள். ஏனென்றால் வனிதாவின் அண்ணாவைத்தான் இவள் கல்யாணம் செய்துள்ளாள். அந்த உரிமையோடு தான் இப்படி வனிதாவோடு கதைத்திருக்கின்றாள்.

தூழ்ச்சியோடு வந்த மகேஸ்வரியின் திட்டம் பிழைத்துவிட்டது. மௌனமாய் அப்பால் சென்றாள்.

செய்யும் உணர்ச்சி

உண்மையில் ஏ.டி.எஸ். நல்ல அலுவலர். அன்புள்ளம் நிறைந்தவர். பண்புடன் பழகுவார். எந்தவொரு திமிர்த்தனமும் எப்பவும் அவரிடம் இல்லை.

தீண்டாமையை மனதில் வைத்து மகேஸ்வரி தூண்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

மகேஸ்வரி தவிர மற்றறைய அனைத்து அலுவலர்களும் ரிசெப்செனுக்குப் போவது உறதியாகிவிட்டது.

சுடுதண்ணி குடித்த நாய் போல ஓடிக் கொண்டிருந்தாள் மகேஸ்வரி. இறுதியில் தானும் வருவதாக உறுதியளித்து விட்டாள்.

வானும்(van) ஏ.டி.எஸ். இன் வீடு நோக்கி புறப்படுவதற்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தது.

ஆண்கள் சோடி சோடியாக மோட்டர் சைக்கிளில் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களின் பின்னே வான் (van) புறப்பட்டு சென்றது.

அவரின் வீட்டு தெரு வாசலில் வான்(van) வந்து நிற்கிறது. எல்லோரும் இறங்கி நடந்து கொண்டிருந்தார்கள் ஏ.டி.எஸ். உம் அவர் மனைவியும் எழுந்து வந்து எங்களை வரவேற்கின்றனர். அங்கே இன்னும் பலர் இருக்கைகளில் இருந்து கொண்டு புன்னகைப் பூக்களை அள்ளி வீசிக்கொண்டிருந்தனர்.

அனைவருக்கம் 'சூல் றிங்ஸ்' பரிமாறப்படுகிறது. அதன் பின்னர் 'சோட் ஈற்' அயிட்டங்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராக வந்து

அனைவருக்கும் 'சூல் றிங்ஸ்' பரிமாறப்படுகிறது. அதன் பின்னர் 'சோட் ஈற்' அயிட்டங்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராக வந்து பரிமாறிக்கொண்டனர். அதை இவர்களும் எடுத்துச் சுவைக்கின்றனர்.

ஏதோ ஒரு சவிச் போட்டதும் இயங்கிக் கொள்ளும் இயந்திரங்கள் போல் அந்தந்தக் காரியங்கள் யாவும் ஓர் ஒழுங்கு முறையில் நிறைவேறிக் கொண்டிருந்தன.

'சோட் ஈற்றினை உண்டு மகிழும் அதே நேரம் குளிர்பானத்தையும் அருந்தி, அருந்தி சுவைக்கின்றனர். மகேஸ்வரி மட்டும் தனக்கான குளிர்பானம் கொண்ட குவளையை தன் இருக்கையின் கால்களுக்கு அடியில் வைத்து விட்டு, தன் சக தோழிகளின் ஒரு சிலரின் காதுகளுக்குள் ஏதோ சொல்லுகிறாள்.

இப்ப இன்னும் மூன்று பேர் மகேஸ்வரியைப் பின்பற்றி குளிர்பானம் நிறைந்த குவளையினை, தங்கள், தங்கள் இருக்கைக்குக் கீழ் வைக்கின்றனர்.

இத்தனையும் அவதானித்துக் கொண்ட அலுவலக நண்பன் நிமலன், என் தொடையில் ஒரு கிள்ளு கிள்ளினான். தன் கண்களால் அந்த நால்வரையும் எனக்கும் காண்பித்தான்.

குளிர்பானம் நிறைந்த அந்த நான்கு குவளைகளும் இவர்களையே அண்ணாந்து பார்த்து ஏளனம் செய்வது போல் அவை எனக்கு உணர்த்தின.

இத்தனைக்கும் காரணம் துனியக்காரி மகேஸ்வரிதான். அவளை நினைத்து மனதுக்குள் எரிந்துவிடுகிறேன்.

இப்ப ஏ.டி.எஸ். வருகிறார். ஒவ்வொருவருவராக கை கொடுத்து, அன்பு வார்த்தைகளால் சாப்பாட்டுக் அழைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

எல்லோரும் எழுந்து செல்கிறோம். எங்களுக்கென ஒதுக்கப்பட்ட அந்த டயனிங் ரேபிளில் அமர்ந்து கொண்டோம். குறித்த அந்த நான்கு பேரும் இருந்த இடத்திலேயே இருந்து கொண்டிருந்தனர்.

ஏ.டி.எஸ். மூன்று, நான்கு தடவைகளுக்கு மேல் அந்த நால்வரையும் சாப்பாட்டிற்கு அழைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

“சேர்! சாப்பிடேல சேர். இன்று விரதம்! ஒரு நேரம்தான் சாப்பிடுவம். மகேஸ்வரி இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டதும், மற்றைய மூன்று பேரும் “ஓம் சேர்! நாங்களும் ஒரு நேர விரதம் சேர்!” என்று ஒத்து ஊதினர்.

ஒரு நேர விரதம் பிடிக்கிறதுக்கான நாளும், அந்த நாள் இல்லை! இவர்கள் முகத்திலும் அதற்கான எந்த அடையாளங்களும் இல்லை! இப்படி தனக்குள் நினைத்துக் கொண்ட ஏ.டி.எஸ். அப்பால் சென்று விட்டார்.

நிமலனுக்கு கோபம். உச்சத்திற்கு சென்றிருக்க வேண்டும். “உந்த மாதிரியானவை ஏன் இங்கை வந்தவை. அங்கேயே நின்றுருக்கலாமே..” சினம் கொண்ட அவனின் பேச்சு எல்லோரையும் திரும்பிப் பார்க்கவும், சிந்திக்கவும் செய்தன.

வனிதா சாப்பாட்டிற்குள் கை வைத்து பிசைந்து கொண்டாள்

“மகேஸ்வரியின் எண்ணெய் வடியும் முகத்தையும், கேசம் நிறைந்த ஊத்தையினையும் பார்த்தால் ஆருக்குமே சாப்பிட மனம் வராது. அதுக்கை அவவுக்கு ஒரு எடுப்பு.” என்று, வனிதா கடுப்புடன் சொல்லிக் கொண்டாள்.

புதியதல்லவே..! தீண்டாமை என்பது...!
புதுமையல்லவே..! அதை நீயும் சொன்னது! என்று ஒரு சினிமாப் பாடலின் சரணம் என் மனதுக்குள் ஞாபகம் செய்து கொண்ட நான், நமட்டுச் சிரிப்பொன்றை எனக்குள் உதிர்த்துக் கொண்டேன்.

நான் சாப்பிடத் தயாரானேன். சாப்பாடு நல்ல ருசி.

ஜீவநதி ஆண்டு மலர் - 2009.

*கதைக்கான களம் 2004

16

மனிதன்! நாய்! முட்கம்பிக்கூடு!

எனக்கு இப்பவும் ஞாபகமிருக்கிறது. கல்யாண வீடுகள்! சாமத்திய வீடுகள்! கோயில் திருவிழாக்கள்! அன்னதான நிகழ்வுகள்! அம்மன் கோயில் தீ மிதிப்புச் சம்பவங்கள்! நேர்ந்து விட்ட நேர்த்திக் கடன்களுக்கான காவடி - கரகம்! தீச்சட்டி ஊர்வலங்கள்! போன்ற அத்தனை நன்மை விசேஷங்களிலும் கலந்து மகிழ்ந்து நிம்மதி அடைந்த, அந்த நாட்கள்.

இப்படி அத்தனை ஞாபகங்களையும் மீட்டல் செய்யும் போது மனதும் நல்ல ஆறுதல் அடையும். அந்தளவுக்கு அவை

அழகாயும், ஆனந்தமாயுமிருக்கும். அவை என்றும் மனதுக்கு ரம்மியமானவை.

இந்த நேரம்தான் என் மனைவி! என் பிள்ளைகள்! எனக்குத் தம்பி இல்லாத போதும் அன்போடு தம்பி என்று கூப்பிட வாலைக் குழைத்து வந்து என் கால்களுக்குள் பிணைந்து என்னோடு ஓட்டிக் கொள்ளும் வீமன் நாய்! என் உறவுகள்! என அத்தனை பேரையும் நினைத்துப் பார்க்கின்றேன். கண்ணீர் வந்து கண்கள் இரண்டும் குளமாகின.

நாங்கள் வாழ்ந்த விசாலமான காணி! அந்தக் காணி எங்கும் பால் போன்ற மணல்! எப்போதும் அழகாக அசைந்து கொண்டிருக்கும் தென்னை மர ஓலைகள்! இடையிடை பளம் வடலிகள்! சோலவனமாய் வாகை மரங்கள்! சேவல் கூவி, காகம் கரைந்து, குருவிகள் கீச்... கீச்... என்ற சத்தமிட விடிந்து விடும். காலைப் பொழுது! இத்தனைக்குள்ளும் சிக்கி சந்தோச வானிலே என் குடும்பம்.

இவ்வளவுக்கும் மத்தியில் வீமனுக்கென்ன! எப்பவும் எந்தக் குறையும் அவனுக்கில்லை. பகல் வேளையில் அந்த அழகான கம்பிக் கூடுதான் அவனுக்குத் தஞ்சம். இறைச்சி, மீன், முட்டை, பால் என நல்ல உணவுகளையே அவனுக்கும் கொடுப்போம். அவற்றினை ருசித்து ருசித்து சாப்பிடும் அவன் அழகினை என் மூத்தவன் பார்த்துக் கொண்டு இருப்பான். நல்லாக ரசிப்பான். வீமனும் வாலைக் குழைத்துக் கொண்டிருப்பான். கூண்டுக்குள் வாழ்ந்தாலும் அவன் வாழ்வும்

நிம்மதியானது. வீமனின் சுகமான அனுபவங்கள் அவனால் என்றுமே மறக்க முடியாதவை.

இரவு நேரம் வீமனுக்கு நல்ல சதந்திரம். கூண்டை விட்டு வெளிவரும் அவன் நல்ல குஷியாக வீட்டுக்குள்ளேயே ஓடித் திரிவான். இது அவனுக்கு ஒரே புழுகமாகவும் இருக்கும். அவன் ஒருவன் முழிப்பிருக்க என் குடும்பம் நல்ல உறக்கத்தில் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும். அவனின் வீர தீர செயலில் எங்களுக்கு நல்ல நம்பிக்கை. அவனும் குறைஞ்சாளில்லை. சின்னதாக ஏதும் சத்தம் கேட்டால் போதும். பலத்த சத்தமாக குரைத்து ஊரையே முழிப்படையச் செய்வான்.

வீமன் எங்கட வீட்டுக்குப் புதுசாக வரேக்க ஒரு சின்ன குட்டி அந்த நேரம் அவற்ற புழுக்குக்கு ஓர் அளவே இல்லை. ஒரு நேரம் கூட ஓடி ஆடித் திரியவென்று அனுமதி இல்லை. ஆள் மாறி ஆளாக என்ற பிள்ளைகளின் கைகளில் வலு குஷியாக இருப்பான். அவனின் பஞ்சு போன்ற உடலை தடவிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தால் போதும். ஆளுக்கும் ஆனந்தம்.

இப்படித்தான் ஒரு நாள் மூத்தவனின் கையிலிருந்து இடறி விழுந்து, திறந்திருந்த தெருக்கேற்று வழியாக தெருவுக்கு ஓடி வந்து விட்டான். நல்ல காலம் அவன் தப்பினதும் ஒரு அருந்தப்புத்தான். வேகமாக வந்த அந்த மோட்டார் சைக்கிளின் உறுமும் சத்தம் கேட்டு அப்படியே ஒரு ஓரமாக ஒதுங்கி போய் கூனிக் குறுகிப் படுத்துப் போட்டான். ஆள் ஒரு சின்ன மனுசன்தானே.

இந்த மாதிரிச் சத்தங்கள் கேட்டு பழகியிருக்கவும் அவனுக்குச் சந்தர்ப்பங்களும் இல்லைத்தானே. படுத்துக்

கொண்டே சத்தமாக கீச்சிடத் தொடங்கினான். நான் வந்து அவனைத் தூக்கியிருக்காவிட்டால் அவன் இன்னும் பயந்து போயிருப்பான்.

அப்பாடா! அப்பத்தான் எனக்கும் கொஞ்சம் நிம்மதியாக இருந்தது. அப்படியேதும் அவனுக்கொன்று நடந்திருந்தால் வீட்டில் நானும் இருந்தபாடில்லை. அப்படி எல்லாருக்கும் வீமனெண்டால் உயிர். நானும் அப்படித்தான். அதற்குப் பிறகு என் வீட்டார் அவனில் சரியான அக்கறை.

அவன் மோட்டார் சைக்கிளில் சரியான அக்கறை. அவன் மோட்டார் சைக்கிளில் அடிபட இருந்த சம்பவத்தை இப்ப நினைக்கும் போதும் அது எனக்கு பயமாகவே இருக்கும்.

இந்த மாதிரியான நினைவுகளும் ஒரு வகையில் மனதுக்கு ஆறுதல்தான். ஆனால், இப்ப... நல்ல சாப்பாடு எங்கு கிடைக்கும்! எங்கட உயிர் காப்பாத்தப்படுமா? அப்பியென்றால் ஆர் உணவு தருவார்? அல்லது துரத்தி வரும் வெடிகளிலிருந்து எம்மை ஆர் காப்பாற்றுவார்? இப்படியே எல்லாருடைய மனங்களும் அங்கலாய்த்தன. தங்கள் தங்கள் உயிர்களை காப்பாற்றி விட வேண்டும். இதுவே எல்லோரினதும் நெஞ்சங்களில் உள்ள அருட்டுணர்வுகள்.

வெடிச் சத்தங்களின் தொல்லைகளுக்கு ஓர் எல்லையே இல்லை. மனிதர்கள், விலங்குகள், பறவைகளின் பிணக்குவியல்கள் ஆங்காங்கே காணப்பட்டன. அவை அழுகி மணம் பரப்பிக் கொண்டேயிருந்தன. அந்த மணங்களின் அருவருப்பினால் வெறும் வயிறும் புரண்டு கொள்ள, ஒங்காளம் தான் வந்தது.

உங்க பெரிய கல்வீடொன்று உடைஞ்சு போய்க் கிடக்கு. கிபிர் அடிச்சிருக்கும் போல. கை, கால், தலை, உடல் என பகுதி பகுதியாக மனித அங்கங்கள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகத் தெரிந்தன. எப்படியும் இருபதுக்கும் குறையாத சனங்கள் அகப்பட்டிருக்கும். அப்படிப் பெரிய வீடு அது. அதுக்குப் பக்கத்தில் பெரிய பொது பங்கர் ஒன்றும் இருந்தது. கட்டிடக் கற்களை அகற்றினால் எப்படியும் ஒரு சிலரின் உயிர்களைக் காப்பாற்றி விடலாம் என நினைத்து என் கால்கள் அந்தக் கட்டிடம் நோக்கி ஓட முற்பட்டேன். அதற்கிடையில் கிபிர் ஒன்று உறுமிக் கொண்டு வந்து குத்திக் கொண்டது. குண்டு விழுந்தது கொஞ்சம் அந்தப் பக்கம். இனி இந்த இடம் பாதுகாப்பானதல்ல என நினைத்து ஓடினேன்.

பெரிய மரங்கள் பல சாய்ந்து கிடந்தன. தென்னை மரங்களும், பனை மரங்களும் சில காயப்பட்டுள்ளன. புல்லாங்குழலில் உள்ள அழகான வட்ட வடிவ துவாரங்கள் போல் அவை தெரிந்தன.

“அப்பா! நாங்கள் எங்க போகிறும். கனக்கச் சனங்களும் எங்களோட வருகினம். ஹெலியும் சுத்துது. எங்க போறும் அப்பா” எனது இளைய மகள் என்னைக் கேட்டுக் கொண்டே வருகிறாள். அவளை நான் கெட்டியாகத் தூக்கி வைச்சுக் கொண்டுதான் ஓடிப் போறன்.

“அப்பா! இன்னும் கன தூரம் போகோணுமே...! எங்கட வீமன் சரியான பாவம்பா. அது நல்லாக் களைச்சுப் போடுத்து. அப்பா என்னை இறக்கி விடுங்கோ. நான் வீமனோடு நடந்து வரப்போறன். இறக்கி விடுங்கோ அப்பா. என்னைக் கீழே

இறக்கி விடுங்கோ!" அவள் மீண்டும் என்னைப் பிடிவாதமாய்ப் பிடித்தாள் அவள் பிடிவாதக்காரி!

இப்பவெல்லாம் உறக்கம் என்பது எமக்குத் தெரியாத ஒன்று. உணவு உண்பதும் மறந்து போய் தண்ணீரில் இயங்கும் புது வகை இயந்திரம் போல் எம் வயிறும் பழகியிருந்தது. காசிருந்தாலும் உணவுச் சாமான்களை வாங்க முடியாத ஓர் இன்னல். அவரவர் உயிரை அவரவரே பாதுகாக்க முடியாத ஒரு துயரம்.

ஓட்டங்கள் தொடக்கி விடப்பட்டிருந்தாலும் அது முடிவதற்கு காலம் இன்னும் குறிக்கப்படவில்லை. மனிதர்கள் ஓடிக் கொண்டேயிருந்தார்கள்.

உயர்ந்தவர்கள், தாழ்ந்தவர்கள் என்ற பேதம் எவரிடமும் இருக்கவில்லை. எல்லோருடைய மனவுணர்வுகளும் குறுகிய ஒரு புள்ளிக்குள் முடக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து ஏங்கிக் கொள்ளும் அவ நம்பிக்கைகளே அள்ளி வீசப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன.

இனி யாரால் என்ன செய்ய முடியும்! அவசர முடிவுகள், என் முன் வந்து குவிந்தன. வெடிச் சத்தங்கள் கிட்டக் கிட்ட கேட்கின்றன. குண்டு விழுந்து கொள்ளும் இடங்கள் உடனுக்குடன் புகை மண்டலங்களாய் மாறிக் கொண்டிருந்தன.

இயந்திர வல்லாறுகளும் விட்டபாடில்லை. சுத்தி வட்டமிட்டு உறுமல் செய்து பயமுறுத்தின அந்த இரைச்சல்

சத்தத்திலேயே செத்து விடலாம் போலிருக்கும். அப்படியொரு காட்டுமிராண்டித்தனமான சத்தம்.

ஏதோவொரு நிறுவனம் ரொட்டித் துண்டுகளை வழங்கிக் கொண்டிருந்தது. குழந்தைப் பிள்ளைகள் அதிகமாக வரிசையாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள். முன் நின்று முதலாளாகப் பெற்று விட வேண்டுமென்ற ஆவல்! சிறுவர்கள் அதிகமாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள். பெற்றோர் சிலரும் நின்றார்கள். கொடுக்கப்படும் ரொட்டிகளில் ஒன்றையாவது பெற்று விட வேண்டுமென்ற ஆவல் எல்லோர் முகங்களிலும் அப்பிக் கிடந்தது.

“என்னப்பா அங்க நிறையச் சின்னாக்களெல்லாம் நிக்கினம்;” - மகள்.

“சின்னாக்களுக்கு ரொட்டி குடுக்கினம்” - நான்

“அப்ப பெரியாக்கள் ஏன் நிக்கினம்” - மகள்

“அவையும் ரொட்டி வாங்க நிக்கினம்” - நான்

“எனக்கும் ரொட்டி வேணும்! நானும் அதில போய் நிக்கப் போறேன்! நீங்களும் வாங்கோ. எனக்கு ரொட்டி வேணும்”.

இவள் பிடிவாதம் பிடித்தால் உடன் செய்தே ஆக வேண்டும். இல்லையெண்டால் முறிச்செடுத்துக் போடுவாள்.

“ஆமிக்காரன் ஒரு பக்கமாக முறிச்சுக் கொண்டு வாறான். பிறகு இவளும் தொடங்கீட்டாள்.” எனக்குள் புறு

புறுத்த நான் மகளை தோள் மீது தூக்கிப் போட்டுக்கொண்டு அந்த வரிசையை நோக்கிச் சென்றேன்.

“இஞ்சை வாங்கோப்பா, உங்கை போய் என்ன சாகப் போறியள! சனமெல்லாம் தப்பினேன் பிழைச்சேன் எண்டு ஒடுதுகள்! அந்த பாக்குக்க விசுக்கோத்துக் கிடக்கு. எடுத்துக் குடுங்க” - மனைவி.

அவள் இப்படிச் சொல்லி வாய் மூடேல்ல, மூன்று கிபிர்கள் முக்கி முனகிக் கொண்டு வாளைக் கிழித்துக் வந்தன குண்டுகளைத் தள்ளி விட்டு, உடன் மேலெழுந்தன. எல்லோரும் படுத்துவிடுகிறார்கள். எங்களுடன் வீமனும் பதுங்கிக் கொண்டான்.

எங்களைத் தாண்டி சற்றுத் தூரத்தில் அந்தப் பிள்ளைகள் நிற்கும் வரிசைக்கு அருகாக குண்டுகள் விழுந்தன. அடுத்தடுத்து குண்டுகளை வீசிய விமானங்கள் வந்த வேகத்தில் திரும்பின.

அங்கொரு இடத்தில் பத்து வயதுப் பெண்பிள்ளை வாயிலே ரொட்டித்துண்டு! பிள்ளை செத்துக் கிடந்தது.

என் கால்கள் ஓட மறுத்தன.

“அண்ணெ, என்னை காப்பாத்துங்க...! அண்ணெ குடிக்கத் தண்ணி தாங்கோ! என்ற முனகல் சத்தம் கேட்டு திருப்பிப் பார்த்தேன். குடல் வயிற்றிலிருந்து முழுவதுமாக வெளியேறி, குடல் நிலத்திலே சாய்ந்து கிடந்தது. சரியான

தாக்கக் களைப்புடன் முக்கி முனகிக் கொண்டிருந்தான் ஒருவன்.

“என்ன கறுமமடா சாமி” மிக வேக ஓடிப்போய் அவனை தூக்கி என் மடிமேல் வளர்த்திக் கொண்டு தண்ணி கொடுத்தேன். அவன் உயிர் மெல்ல மெல்ல போய்க் கொண்டிருந்தது. என் மனைவி தைரியமாக என்னை இழுத்துத் தூக்கினாள். மெது மெதுவாக அவன் சிரசினை என் மடியிலிருந்து விலத்தி நிலத்தில் வளர்த்தி விட்டேன்.

“கெதியா ஒழும்புங்கோ... ஐயோ... சனங்கள் எல்லாம் ஓடிப் போகுதுகள். இனி நாங்கள் தான் அகப்படப் போறம் போல. இஞ்சருங்க ஒழும்புங்கோ...” மனைவி அவசரப்படுத்தினாள். என் கண்கள் பனித்து நிற்க, எழும்பிக் கொண்டேன். கனக்கும் நினைவுகள் சுமந்த வண்ணம், நானும் ஒரு சுயநலக்காரனாக ஓடினேன்.

ஒரு சில நிமிடங்களே பெரு இடைவெளியாகத் தெரிந்தன. அடுத்த குண்டு எங்களையும் தாக்கலாம். அவசர அவசரமாக இன்னும் சிலர் எழுந்து யாரும் யாரையும் அவதானிக்காது ஓடினர்.

இப்ப எங்களுக்கு கெட்ட காலத்திலும் நல்ல காலம். குண்டுகள் வந்து விழும் தூரத்திலிருந்து அதிக தூரம் அப்பால் சென்று விட்டோம். அது வரைக்கும் விமானங்களை இன்னும் காணவில்லை. ஆனாலும் ஷெல்கள் தூரத்திக் கொண்டே இருந்தன.

நாக்கைத் தொங்கவிட்டு ஓடிக் கொண்டிருந்த வீமனுக்கு சிறு குளத்திலிருந்து தாராளமான தண்ணீர் கிடைத்தது. வீமனும் தன் தாகம் தீர நக்கி நக்கி குடித்தான்.

அந்தக் கோயில் மர நிழலிருந்து ஆறுதல் பெறுகிறோம். ஆனாலும் அவர்களின் உயிர் எந்த நேரத்திலும் பறிபோய் விடலாம் என்ற பய பீதி ஒவ்வொருவர் நெஞ்சிலும் கோலோச்சிக் கொண்டேயிருந்தன.

குண்டடிப்பட்ட ஒரு தாத்தா! அந்த மரத்துக்குக் கீழே, காலிலிருந்து இரத்தம் சொட்டச், சொட்ட “என்ர வைரவா... கதிர்காமக் கந்தா... நீங்களெல்லாம் எங்கே போட்டியள். ஐயோ... என்ர கடவுள்களே” என்று சத்தமிட்டு உபத்திரவத்தால் துடித்துக் கொண்டிருந்தார். அருகிலே தாத்தாவின் மகளும், பேத்தியும் பலமாகக் குரலெடுத்து அழுது கொண்டிருந்தனர். அருகே சென்று என்ன, ஏதென்று விசாரித்து விட்டு அடுத்த ஓட்டத்திற்காக தயாராகிக் கொண்டோம்.

நூறு மீற்றர் ஓட்டப் பந்தயத்தில்; ஆயத்த நிலை என்றதும் உள்ளம் பதட்டம் கொள்ள, கால்கள் நடுங்கிக் கொள்ளும்! அப்படியொரு பதட்டம், அத்தனை பேரும் அதிலிருந்து ஏங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

சமூகத்தில் பல கௌரவ மனிதர்களின் நிலையே நல்லாக மாறிப் போடுத்து. மாறினதென்ன! மாற்றிப் போட்டினம்! உயிர் தப்பினால் போதும் என்ற நிலை!

பெரியும் உணர்வும்

மனிதனை மனிதன் நேசிக்கும் தன்மை வெகுவாகக் குறையும் போது இந்த உலகம் அழியும் என்று சொல்கிறார்கள். இந்த மாதிரியான அழிவுகள் என்பதும் அப்படித்தானோ...! என நினைத்த என உள்ளம் துவண்டு கொண்டது.

ஓடி ஓடிக் களைத்துப் போனோம். இப்ப அந்தச் சிறு கடல் தாண்டி விட்டோம்.

வெடி குண்டுகளிலிருந்து தப்பி வந்து, முள்ளுக் கம்பிக் கூண்டுக்குள் முடங்கிக் கொண்டோம்.

நாய்கள் மட்டும் சுதந்திரமாய் ஓடித்திரிந்தன. எங்கள் வீமனைத் தவிர...!

இங்கு வந்து அடைபட்டு மூன்று நாட்களாகிவிட்டன. எங்களுடைய ஆவலெல்லாம் நல்ல சாப்பாடு கிடைக்குமா? என்பதுதான். குடிப்பதற்குத் தண்ணீர் கிடைப்பதே பெரும் பாடாகியிருந்தது.

என்னுடைய இளைய மகள் பசி தாங்க மாட்டாள். அவள் அடம்பிடித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“ஐயோ எனக்கு இப்ப சாப்பாடு வேணும்! ஐயோ பசிக்குது! என்ற அப்பா ஏதாவது வாங்கித் தாங்கோ. என்னால பசி தாங்கேலாமல் கிடக்கு” அவள் உடம்புப் பிடியாகப் பிடித்து கதறிக் கொண்டிருந்தாள்.

அவளுக்கு எங்க விளங்கப் போகுது, இப்ப என்ன நடக்குது என்று. நாங்கள் எங்க வந்திருக்கிறம். சாப்பிட்டிற்காக

அவள் அழுதுழுது களைச்சுப் போனாள். அங்கு அவள் மட்டுமே? அவள் போல் பலரும்...

“சாப்பாடு குடுக்கினமாம்... எல்லோரையும் லைன் கட்டி நிக்கட்டாம்” இப்படி பொதுப்படையாகச் சொல்லிவிட்டு ஒரு பொடியன் ஓடிச் சென்றான்.

நான் எழுந்துவிட்டேன். எனக்கு என் பிள்ளையின் பசிப்பாட்டைக் கவனிப்பது தானே மிக முக்கியமான வேலை. என் கையிலே பெரிய பிளாஸ்டிக் கோப்பை. நான் நடந்து செல்கிறேன். அந்த லைனில் முன்னுக்கு இடம் பிடித்து விடவேண்டும் என்று ஓட்டமும் நடையுமாக சென்று கொண்டிருந்தேன். இனிக் கொஞ்சமும் தாமதிக்கக் கூடாது என்ற எனது மன உந்தல் என் கால்களை நீள வைத்து நடக்கச் செய்தன.

அங்கே வேறு ஓர் இடத்தில் வீமனின் நண்பர்கள் பலருக்கு, சாப்பாடு நிறையக் கிடைக்கின்றன போலும். ஒருவருக்கொருவர், முறைத்து உறுமி சாப்பிட்டுக் கொண்டேயிருந்தனர். அந்தக் கூட்டத்தில் வீமனை பார்க்கிறேன். அங்கு வீமன் இல்லை. வீமனும் எங்களைப் போல்தான். அவனும் நல்ல சாப்பாடு சாப்பிட்டுக் கன நாள்.

அந்த நீண்ட வரிசையில் நானும் நின்ற கொண்டிருந்தேன். சோறும் மரவள்ளிக் கிழங்குக் குழம்பும் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கால் கடுக்க நின்று கொண்டிருந்தேன். எனக்கு முன்னால் எனக்குப் பழக்கமான அதிபர், ஆசிரியர்கள் என ஒரு சிலரும் மேலும் தெரிந்த வேறு முகங்களும் நிற்கிறார்கள்.

“என்ற அம்மா...” என்று கத்திக் கொண்டு, ஒரு பத்து வயதுப் பிள்ளை மயங்கி விழுந்து விட்டான். ஆருமே தூக்கி உதவி செய்வதாக தெரியவில்லை. எல்லோரும் தாங்கள் நின்று கொண்ட இடத்திலிருந்து அசையவே இல்லை.

நான் ஓடிச் சென்றேன். அந்தப் பிள்ளையை தூக்கிக் கொண்டு அங்கே, இங்கே என்று பார்த்தேன். சொந்தமெண்டு சொல்லி ஆரையுமே காணவில்லை. பிள்ளையை தூக்கி அணைத்தெடுத்து அந்தச் சிறு முதலுதவிக் கூடம் நோக்கி ஓடினேன். பெண் தாதிமார் இருவர் வந்து சிகிச்சை செய்ய ஆயத்தமாகினர்.

“மிஸ்டர், உங்க மகள் மூன்று நாட்களாகச் சாப்பிடேல்ல...”

“மிஸ் இது என்ற பிள்ளை இல்லை”

“அப்ப ஆற்றை பிள்ளை”

“சாப்பாடு வாங்க லைனில் நிண்ட பிள்ளை. கன நேரம் நிண்டதில மயங்கி விழுந்து போடுத்து”

“பயப்பட ஒண்டுமில்லை. ஒரு குளுக்கோஸ் ஏத்தினால் போதும்” ஓரளவு நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டு சாப்பாடு கொடுக்கும் இடம் நோக்கி ஓடினேன்.

இப்ப நான்தான் கடைசி ஆள். எல்லாரும் கோப்பை நிறைந்த சோறும் அதை மூடிய மரவள்ளிக் கிழங்குக் குழம்பும். பார்க்கவே வாயுறிக் கொண்டது. எனக்குப் பின்னும் ஒரு சில ஆக்கள் வந்து சேர்கின்றனர்.

இன்னும் ஒன்பது பேர். அவர்களுக்கு கொடுத்து முடித்தால் அடுத்து நான். எனக்குப் பின் இன்னும் நாலு பேர்.

இப்ப என் நிலை! ஒருவாறு சாப்பாடு எனக்கும் கிடைத்தது பராவயில்லை. கோப்பை நிறையத் தந்திருக்கிறார்கள். என் மகளை நோக்கி அவசரமாக ஓடிப் போனேன்.

“சாப்பாடு முடிஞ்சது. இனி பின்நேரம்மான் சாப்பாடு” சோறு கொடுப்பதற்கு பொறுப்பானவன் வந்து சொல்லிப் போனான்.

எனக்குப் பின்னால் நின்றவர்கள் பாவம் என்று மட்டும் நினைக்கவே முடிந்தது.

இந்தப் பக்கம் நாய்களுக்கு இடையேயான சண்டை இன்னும் முடியவில்லை. தாராளமான உணவுகள் அங்கு சிதறுண்டு கிடந்தன.

என் வீமன் மட்டும் என் இளையவளுக்கருகில் தன் கால்கள் இரண்டையும் முன்னே நீட்டி அதிலே தலை வைத்து என் வரவினையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. என் உள்ளம் ஒரு கணம் கனத்தது. கண்களும் பனித்து விடுகின்றன.

வாங்கி வந்த சோற்றை பெரிய கிண்ணத்துக்குள் போட்டு குழைத்து, அதனை கவளங்களாகப் பிடித்து, அதில் பெரிய கவளச் சோற்றை வீமனுக்கான கோப்பைக்குள் போட்டேன். வீமன் சாப்பிடவில்லை. அவன் கண்கள் என் இளையவளை நோக்கின.

பெரியூர் உண்ணீர்

இளையவள் “அம்மா! சோறு... தாங்க, அப்பா... என்றை
அப்பா” என்று அனுங்கிக் கொண்டிருந்தாள். என் மடியில்
இருத்தி, அவளுக்கு உணவினை ஊட்டுகிறேன்.

அவள் வாய் திறக்கவே இல்லை. கண்ணைச்
சொருகிக் கொண்டாள். வெள்ளை முளி வெளியே தள்ளி
நின்றது. என் மனவை ஒப்பாரி வைத்து குழறத் தொடங்கினாள்.

வீரகேசரி -30.05.2010

17
நாலும் இரண்டும்

விரித்த பெரிய பச்சைக் குடை போல தோன்றும், அந்த வாகை மரத்திற்கு அருகாக எங்கள் ஏழாம் தர வகுப்பு இருந்தது. கணபதிப்பிள்ளை ஆசிரியர் எங்கள் வகுப்புக்கு வந்து நுழையவும் மாணவர்கள் அமைதியடையவும் நேரம் சரியாக இருந்தது.

கணபதிப்பிள்ளை ஆசிரியர் மிகவும் கண்டிப்பானவர். கிண்டல் செய்து சிரிக்க வைப்பதென்றால் அவருக்கு ஒரு தனிக்கலை. அவரின் கிண்டல் கதைகளுக்கு சுழண்டு போகும் மாணவர் சிலர் மனமுடைந்து, தலை கவுண்டிருக்க, மற்ற மாணவர்களோ மிகவும் பலமாகச் சிரிப்பார்கள்.

தன்னுடைய கதைகளுக்கு மாணவர்கள் சிரிப்பதென்பது தனக்கு கிடைத்த ஒரு வெற்றியாக நினைத்து இறுமாப்படைவார் வாத்தியார்.

பெரியூர் உண்ணிமூர்

அந்த ஊரில் கணபதிப்பிள்ளை ஆசிரியருக்கு நல்ல மரியாதை. ஆலை இல்லா ஊருக்கு இலுப்பைப்பூ சக்கரை என்பது போல் அல்லது போனால் பனையில்லாக் காணிக்குள் வடலி பெரிதென்பது மாதிரி! அத்த ஊருக்கு கணபதிப்பிள்ளை ஆசிரியர் செல்வாக்காக விளங்கினார்.

“வாத்தியார், என்ற இளையவன் பள்ளிக்கூடம் போக மறுக்கிறான்”

“வாத்தியார் எங்கட வீட்டுக்குள்ள பக்கத்து வீட்டுக்காரன் வேலி உள் நகருது! அதை ஒருக்கா கதைச்சு சரிபண்ணித் தாங்கோ!”

“வாத்தியார் என்ற மோள் என்ற சொல்லுக் கேளாமல் தான் விரும்பியவனோட ஓடிப்போனவள். அது உங்களுக்கும் தெரியும்தானே! இப்ப அங்கை அவள் நல்லாக் கஸ்டப்படுகிறாள். ஒருக்கால் மாப்பிள்ளையையும், மோளையும் எங்கட வீட்டை கூட்டி வாறதுக்கு அடுக்குகள் பாருங்கோ வாத்தியார்....!”

இப்படி அந்த ஊரில் ஆராக இருந்தாலும் வாத்தியாரின் ஆலோசனை கேட்டுத்தான் நடப்பார்கள்.

வாத்தியார் எது கதைத்தாலும் மறு பேச்சு எவரும் கதைக்க மாட்டார்கள். அந்த ஊரில் அவருக்கு நல்ல மரியாதை! பள்ளிக்கூடத்திலும் தான்!

வாத்தியாருக்கு நாங்கள் எல்லோரும் எழுந்து நின்று “குட்மோர்னிங் சேர்” என்கிறோம்.

“வணக்கம் பிள்ளைகள்! நல்லது பிள்ளைகள்! எல்லோரும் அமருங்கள்!” என்று சொல்லிக்கொண்டு தனக்குரிய இருக்கையில் அமர்கின்றார். நாங்களும் அமர்கின்றோம்.

“பிள்ளைகள் இண்டைக்கு நாங்கள் பழமொழிகள் எண்ட பாடம் படிக்கப் போகிறோம்.” ஆசிரியர்.

“எத்தனையாம் பக்கம் சேர்” - வகுப்புத்தோழி ரமா.

“இருபத்தைந்தாம் பக்கம் எடுங்க பிள்ளைகள்.” என்றார் ஆசிரியர்.

“அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும்”

“அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமுதமும் நஞ்சு”

“அடம்பன் கொடியும் திரண்டால் மிடுக்கு”

“ஆழமறியாமல் காலை விடாதே”

“ஆசை வெட்கமறியாது”

“ஆலும்வேலும் பல்லுக்குறுதி! நாலும் இரண்டும் சொல்லுக்குறுதி!”

சில பழமொழிகளுக்கான விளக்கங்கள் ஆரேகுறையாக உள்ளன. விளக்கங்களும் தெளிவின்றி இருக்கின்றன. அவர் சொல்லும் கதைகள் மட்டும் ரசிக்கும் படியாக உள்ளன.

வாத்தியார் வகுப்பு முடித்து வெளியே சென்று விட்டார். அவர் சொன்ன பகிடிகளையும், கதைகளையும் சொல்லிச் சொல்லி மாணவர்கள் சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனாலும் வித்தியன் மட்டும் தன் வாயால் ஏதோ பிளாத்திக்கொண்டு இருந்தான்.

“என்னடா வித்தி... வயது போனாக்கள் போல புறுபுறுக்கிறாய்.” என்று ரஜிந்தமன் கேட்டுக் கொண்டான்.

“சேர், ஆலும் வேலும் பல்லுக்குறுதி என்று சொன்ன காரணம் ஓரளவு ஏற்கக் கூடியதாக உள்ளது. நாலும் இரண்டும் சொல்லுக்குறுதி எண்டு சொன்னதைத் ரெஸ்ட் பண்ணிப் பாக்கிறேன்” என்றான் வித்தியன்.

“ஏன் சேர் சொன்னது சரிதானே!”

“என்ன சரி...! அவர் என்ன சொன்னவர்! நாலும் இரண்டும்... நாலும் இரண்டும்... நாலும் இரண்டும்... நாலும் இரண்டும்... நாலும் இரண்டும்...! எண்டு கன தடவை மூச்சு விடாது சொன்னால் அது நிற்கேன் பண்ணி இரண்டும் நாலும், இரண்டும் நாலும் எண்டு மாறி ஒலிக்கும். அது சொல்லுக்கு நல்ல உறுதி எண்டும் சொன்னவர்.”

“சும்மா அலட்டாத. சேர் சொன்னது சரிதானே... அப்பிடிச் சொல்ல நல்லாத்தானே இருக்குது” ரஜிந்தமன் இப்படிச் சொல்லிக் கொண்ட பின், நாலும் இரண்டும்.... நாலும் இரண்டும்! என்று மூச்சு விடாது சொல்லிக் கொண்டு அப்பால் ஓடிப்போனான்.

இப்ப அந்த வகுப்பெல்லாம் நாலும் இரண்டும் என்ற வார்த்தைதான், மாணவர்களின் வாயிலிருந்து ஒலித்த வண்ணமிருந்தன. அப்பாவி மாணவர்கள் சிலருக்கு, அப்படிச் சொல்லிப் பார்ப்பது பிடித்தமான வாய்பாடாகவும் இருந்தது.

பாடசாலை முடிந்து மாணவர்கள் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். மாணவர்கள் சிலர் அதையே திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக்கொண்டு வெளியேறிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அது என்ன, ஏது என்று கேட்டுவிட்ட மற்றையவகுப்பு மாணவர்களுக்கும் அது பிடித்துவிட்டது அவர்களும் நாலும் இரண்டும், நாலும் இரண்டும்..... என உச்சரித்தபடி போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

அன்று மாலை 3.00 மணியிருக்கும். வித்தியன் அவசர அவசரமாக வெளிக்குடுத்திக்கொண்டிருந்தான் அவனது வீட்டிலிருந்து மிகத்தூரமன இடத்தில் அந்த ரீயூசன் இருந்தது. துரிதமாக வித்தியன் செயற்பட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

வித்தியன் ரியூசன் வந்து சேந்தான். பிள்ளைகள் அந்த மாமரச்சோலையில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். தங்கவடிவேல் ஆசிரியர் வருவதைக்கண்டதும், மாணவர்கள் வகுப்புக்கு ஓடிச் சென்று அமர்ந்தார்கள்.

தமிழ் பாடம் அதே பழமொழிகள். தங்கவடிவேல் ஆசிரியர் பாடம் படிப்பிக்கத் தொடங்கினார். பழமொழிகளுக்கான விளக்கவுரைகள் தெளிவாகவும்,

பெரியும் உள்ளீரும்

விளக்கமாகவும் உள்ளன. அவரின் தமிழ் வார்த்தைகள் ரசிக்கும்படியாக உள்ளன.

சில பழமொழிகளுக்கான விளக்கங்களை அழகான உருவங்கள் வரைந்து, ஓவியங்கள் மூலம் விளக்கம் தருகின்றார். அவையும் அச்சுப்போல் மனதில் பதிகின்றன. வகுப்பில் மாணவர்கள் எல்லோருக்கும் மனதில் ஏகப்பட்ட மகிழ்ச்சி.

“நான்கு அடிகளைக் கொண்டமைந்தது நாலடியார்! இரண்டடிகளில் அமைந்தது திருக்குறள்! இவற்றினை படியுங்கள். அவை நாவுக்கு இதமாக இருக்கும். சொல்லுக்கும் பஞ்சமிருக்காது. சொற்களும் நல்ல உறுதி பெறும். இதுவே நாலும் இரண்டும் நொல்லுக்குறுதி என்பதன் விளக்கம்” என்று சொல்லி முடித்தார்.

மாணவர்கள் சிலர் வித்தியனையே பார்க்கின்றனர்.

கணபதிப்பிள்ளை ஆசிரியரின் தமிழ் ஆற்றலை நினைத்து வெட்கப்பட்டுக் கொண்டான் வித்தியன்.

தினகரன் 18.07.2010

18

கடைசி பஸ்.

எங்கள் அம்மா, அப்பாவிற்கு நானும் தங்கச்சியும் தான் பிள்ளைகள். அப்பா நல்ல தொரு தமிழ் பாட ஆசிரியர். அவரை தெரியாதவர்களே இல்லை என்று சொல்லலாம். அந்தளவிற்கு அவர் எல்லோருக்கும் நன்கு அறிமுகமான ஆசிரியர். பல பட்டிமன்றங்கள்! வழக்காடு மன்றங்களிற்கு தலைமை தாங்கியவர். அப்படி நன்மதிப்புகள் பெற்ற ஒரு மேடைப் பேச்சாளன்.

அவர் மேடையில் பேச வெளிக்கிட்டால், கேட்டுக்கொண்டே இருக்கலாம். இடையிடையே நகைச்சுவைக் கதைகள் சொல்லி சபையோரைச் சிரிக்க வைப்பார்.

அம்மாவிற்கு அந்தக் காலத்தில் கிளரிக்கல் வேலை கிடைத்ததாம். அப்பா மறித்துப் போட்டாராம். அப்பா பரம்பரைப் பணக்காரன் என்று தான் ஊரில் உள்ளோர் கதைப்பார்கள்.

அப்பா, அப்பம்மாவிற்கு ஒரே ஒரு செல்லப்பிள்ளை. காணி, தோட்டம், வயல் என்று பல சொத்துக்களுக்கும் அதிபதி. அதுதான் அப்பா, தான் மட்டும் உழைத்தால் போதும் என்று நினைத்தார் போலும்,

தங்கச்சி காவேரிக்கு 22 வயதாகும் போதே கல்யாணம் கட்டிக் கனடாவிற்கு போய் விட்டாள். காவேரி கல்யாணம் ஆகி இரண்டு வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. இப்ப எனக்கு வயது 26. பட்டதாரியான எனக்கு ஆசிரிய நியமனமும் கிடைத்து விட்டது. மிக ஆனந்தமாகவே என் வாழ்வு நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

“தம்பி இன்று உன்னை மாப்பிள்ளை பார்க்க வரீனம்..! பின்னேரம் நாலு மணிக்கெல்லாம் வருவினமாம். நீ ஒரு இடமும் போயிடாதே..!”

இப்படி அம்மா சொன்னதும் எனக்குள் ஒரு பதட்டம். அது என்ன என்று என்னாலேயே சொல்ல முடியாது. பதட்ட எண்டால் அப்படியொரு பதட்டம்.

அம்மாவிற்கு எல்லாம் அவசரம்! எனக்கு என்னத்திற்கு இப்ப கலியாணம்! இப்படி என் மனதுக்குள் அம்மாவைக் கடிந்து கொண்டேன்.

நான் முப்பது வயதில்தான் கலியாணம் செய்யிறது. இது நான் ஏ.எல். படிக்கத் தொடங்கிய ஆரம்ப காலத்திலேயே எனக்குள் எடுத்த முடிவு.

அம்மா, அப்பாவின் அன்பான அரவணைப்பும், ஆறுதலான வார்த்தைகள்தான் என்னையும், என் தங்கையையும் இன்று வரையும் சந்தோசம் செய்கின்றன. அதனால் தான் ஒரு நாள் கூட அவர்களின் வார்த்தைகளைத் தட்டிக் கழித்தது கிடையாது. ஆனாலும் என்ர கல்யாண விசயத்தில் நான் கொஞ்சம் கெட்டியாகத்தான் நிற்கப் போறன்.

அம்மா, அப்பாவின் விருப்பத்திற்குத் தான் என் திருணம் நடக்கும். ஆனால் இப்ப இல்லை! இந்தமாதிரியான என் முடிவில் எந்த மாற்றமும் இல்லை.

“டேய்! தம்பி நான் கதை கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறன். நீ என்ன யோசிக்கிறாய்!” அம்மாவின் இந்தக் கேள்வியோடு சுய நினைவுக்கு வந்த நான், திரும்பி அம்மாவைப் பார்த்தேன். அருகில் அப்பா நிற்கிறார்.

இனி என்ன! அமெரிக்காவை எப்படி எதிர்ப்பதென்று நினைப்பதே கஸ்டம். ரஷ்யாவும் சேர்ந்து கொண்டால் சொல்லவும் வேண்டுமா? பெட்டிப் பாம்பு போல் என் மனதும் பணிந்து கொண்டது.

“மாப்பிள்ளை பார்க்க வந்த பொம்பிளை வீட்டுக்காரருக்கு என்னை நன்கு பிடிச்சுப்போய்ட்டோம். பொம்பிளையைப் பார்க்க மாப்பிள்ளை எப்ப வருவா?” என்று கேட்டிருக்கினம்.

இதென்னடா இது. போற போக்கைப் பார்த்தால் ஒரு மாதத்துக்குள்ளேயே கல்யாணமும் நடந்து முடிஞ்சு விடும் போலிருக்கு.

அம்மா, அப்பாவையினர் அவசரத்தையும், பொம்பிளை வீட்டுக்காரரின்ர அவசரத்தையும் பார்த்தால் என் நெஞ்சுக்குள் பலத்த ஏக்கங்கள் வந்து போயின.

அம்மா, அப்பாவின் சொல்லுத் தட்டாத பிள்ளை நான். அந்த நம்பிக்கையில், எல்லாம் அவசரமாய் நிறைவேறின. அவர்கள் விருப்பப் படியே நடந்து கொண்டிருந்தன. அதன்படி பொம்பிளையைப் போய் பார்த்து வந்துவிட்டேன்.

பொம்புளையை என் அம்மா, அப்பாவிற்கும் நன்கு பிடித்திருந்தது. எனக்கும் நன்கு பிடித்திருந்தது.

நான் பல்கலைக்கழகத்தில பைநெல் இயரில் இருந்தபொழுது, இதப்பிள்ளை பெஸ்டர் இயர் தான். பெயர் இசைவிழி, ராக்கிங் பிரீயட்டில் ஒரு தடவை கூப்பிட்டுப் பெயர், ஊர் விசாரித்தது இப்பவும் எனக்க ஞாபகமிருக்கு.

அழகான பெட்டை!. அமைதியான பெட்டை! என்றெல்லாம் என் நண்பர்கள் கதைக்கும்போது எனக்குள் ஒரு

இன்பக் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டு மறந்து போவதை பல தடவை உணர்ந்திருக்கிறேன்.

என் நண்பர்கள் என்னை அடக்கமானவன்! அமைதியானவன்! என்று தான் தங்களுக்குள் கதைப்பார்கள். என்னில் அவர்களுக்கு அப்பிடி ஒரு மரியாதை! இதைப் பற்றி தனிப்பட்ட முறையில் என் நண்பன் அபிசன் எனக்கு அடிக்கடி சொல்லுவான்.

இசைவிழியின் கண்ணும், மூக்கும் பார்ப்பவர்களை கிறங்கடித்து விடும். கதைக்கும் கதையில் அவசரம் இருக்காது. ஆனால் சிறு பதட்டம் இருப்பதை நான் அவதானிக்கத் தவறுவதில்லை.

ராக்கின் பீரியட்டில் இசைவிழியைத் தேடித்தேடி ராக்கிங் கொடுக்கும் ஒரு சிலர், என்னைக் கண்டால் போதும்; அந்த இடத்தை விட்டுவிட்டு அப்பால் சென்று விடுவார்கள். எனக்கு அப்பிடியொரு மரியாதை. அதை என்னாலேயே சொல்ல முடியாது.

இசைவிழி மேல் எனக்குக் கொள்ளை விருப்பம் தான். பல்கலைக்கழகத்தில் எனக்குக் கிடைக்கின்ற மரியாதைகளை நினைக்கும் போது, இசைவிழி மீதான என் எண்ணங்கள் பறந்து போயின.

பிறகு அது பற்றிய முழு எண்ணமும் மறந்து போயிருந்தது. அந்த நேரம் இந்த மாதிரியான குறுகிய என் மனச் சலனங்களை நினைத்து நான் வெட்கப்பட்டதுண்டு.

இப்ப இசைவிழி என் வருங்கால மனைவி என்று நினைக்கும் போது மிகவும் ஆனந்தமாய் இருந்தது. என் கல்யாண நாள் தாமதம் ஆவதை இப்ப நாள் விரும்பவில்லை. என் கல்யாண விசயத்தில் அப்பா, அம்மா நடந்து கொள்வது எல்லாம் சரி மாதிரியே இருந்தது.

ஆனாலும் அதில் கொஞ்சமேனும் வெளிக்காட்டி விடக் கூடாது என்பதிலேயே நான், மிகவும் அவதானமாக நடந்து கொண்டேன். எனக்குள் அப்படியொரு சுயமரியாதை.

ஒரு சில மாதங்கள் சென்றன. எங்கள் இரு வீட்டாரும் சம்மந்தக் கலப்பு, செய்து திருமண எழுத்தும் எழுதிவிட்டார்கள். இன்னும் ஆறு மாதம் கழித்து, அவணியில் தானாம் கல்யாணம்!

‘என்னத்துக்கு உப்பிடித் தள்ளிப் போட்டுக் கொண்டு போயினம்.’ இப்படி எனக்குள் நானே ஒரு கேள்வியை கேட்டு விடுகிறேன்.

பிரதான வீதியில் என் வீடு இருந்தது. பஸ்சில் அரைமணித்தியாலம் பயணம் செய்து, அந்த பஸ்கோல்டில் இறங்கி, அங்கிருந்து உள்ளிறங்கி இருபது மீற்றர் தூரம் பயணம் செய்தால் இசைவிழியின் வீடு வரும்.

இசை விழியின் வீட்டிலிருந்து இனிக்கும் செய்தியொன்று, என் காதை துளை போட்டுச் சென்றது.

‘சனி, ஞாயிறு தினங்களில் பொம்பிளை வீட்டுக்கு, மாப்பிளையை வந்து போகட்டுமாம்’ என்பதே அந்தச் செய்தி.

இதையறிந்து என் மனதிலுள்ள ஆசைகளை, சந்தோசவானில் பறக்க விட்டேன்.

இருந்தும் என் உச்ச விருப்பின் விளையுளை அங்கு நான் காட்டிக் கொள்ள விரும்பவில்லை. போலித்தனமான அந்த சுய கௌரவம் தான் இதற்கெல்லாம் காரணம்! அனாலும் நான் பட்ட உள வேதனைகள் எனக்கு மட்டும்தான் தெரியும்.

என் மன வேதனைகளுக்கு ஒத்தடம் தருவது போல்,

“தம்பி நாளை சனிக்கிழமை! நல்ல நாளும் கூட! பொம்பிளை வீட்டை போட்டு வாடா..! போன கிழமையும் தாங்கள் எதிர்பார்த்ததாம்! மாப்பிளை வரும் வருமென்று..!”

என் இதயம் குளிர்ந்து கொண்டது. உடனே ஓம் என்று சொல்லி விடவில்லை. ஓம் என்று சொல்லி, நான் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த விசயத்தை அம்மாமாவுக்கு காட்டிக் கொடுத்தவன் போல் ஆகிவிடும்.

ஏன் அம்மா இப்ப அவசரப்படுறியள்! கலியாணம் முடியட்டும்! உங்களுக்கு எல்லாத்துக்கும் அவசரம் தான்! நான் அங்கை போகேல்ல..! இப்படி இழுத்து கதைத்துக் கொண்டேன்.

இப்படிச் சொல்லி விட்டு, அம்மாவைப் பார்க்கிறேன். என்ற இழுகதை யோடு அம்மாவும், ஒண்டும் சொல்லாமல் போய்விடுவாவோ என்று ஏங்கி நின்றேன். அம்மாவிடமிருந்து மீண்டும் ஒரு நல்ல பதிலை நான் எதிர்பார்த்திருந்தேன்.

அம்மா என்ற கதைகள் எதையும் உள் வாங்கவில்லை. அம்மா சொல்லிக் கொண்டே இருந்தார்.

“நானைக்குப் பின்னேரம் நாலு மணி போல போட்டு வா..! மோட்டார் சைக்கிள்ள போகாத. நாட்டில என்ன நடக்குதெண்டு தெரியுந் தானே..! அஞ்சரை பஸ்தான் கடைசி பஸ்.”

அப்பாடா... என் சந்தோசத்திற்கு அளவே இல்லை! இதுபற்றி அம்மாவுக்கு எதுவும் காட்டிக் கொடுக்கவில்லை நான். மௌனமாக அப்பால் சென்று விட்டேன்.

இப்ப நான் இசைவிழி வீட்டுக்குப் போய்வரத் தொடங்கி விட்டேன். பஸ்சில்தான் போய் வருகிறேன்.

இசைவிழியோடு கதைத்து மகிழ்கிறேன். அவளுடன் கதைக்கும் ஒவ்வொரு பொழுதும் இனிய பொழுதாய் என்னை தாலாட்டின.

ஒவ்வொரு முறையும் நானும், இசைவிழியும் மகிழ்ந்து குலாவும் போதெல்லாம் அங்கேயே நின்று விடலாம் போல் இருக்கும். இசைவிழிக்கும் அப்பிடித்தான். நான் அங்கே தங்கி நிற்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படுவாள். இதற்கிடையில் சிவபூசையில் புகுந்த கரடிபோல்,

“தம்பி அஞ்ச முப்பத்தைஞ்சாச்சு, பஸ்கம் வாற நேரமாச்சு” என்பார் மாமா. ஒவ்வொரு முறையும் இதைத்தான் சொல்லுவார்..

எதையோ மனதில் வைத்து, வேறு எதையோ உதட்டால் சொல்லுகிறார். அந்த நேரம் என் நெஞ்சு அவரை கடுமையாக சினந்து கொள்ளும். என்ன செய்வது எல்லாம் என் தலைவிதி என்று நினைத்து, நானும் பஸ்சைப் பிடித்து வீடு வந்து சேருவேன்.

இப்படி ஒவ்வொரு முறையும், இசைவிழியோடு இருந்து கதைத்து விட்டு வரும் போதெல்லாம் மனம் நிறைந்த துன்பங்களோடுதான் வீடு வந்து சேருவேன். இது ஆருக்கு அங்கை விளங்கப் போகுது.

ஒரு தடவை இப்படித்தான் எங்கள் வீடு நோக்கி வரும் கடைசி பஸ், இசைவிழியின் வீடு கடந்து வரவும், வீட்டிலிருந்து பஸ்சில் செல்லும் நான், இசைவிழியின் வீட்டுக்குக் கிட்ட இறங்கவும் நேரம் சரியாகவிருந்தது.

அப்பாடா..! என்ற பெரிய தொரு மூச்சு விட்டுக்கொண்டேன். இன்று என்னை ஆரும் எதுவும் செய்ய முடியாது. ஏன் தெரியுமெ? கடைசி பஸ் போடுத்து!

இன்று நான் இசைவிழி வீட்டில்தான் தங்கப் போகிறேன். என்னைப் பொறுத்த வரைக்கும் இது ஒரு திட்டமிட்ட செயல். இன்று என்னை 'நேரம் போடுத்து! கெதியாப் போங்க மாப்பிள்ளை! என்று ஆரும் சொல்ல மாட்டினம்.

மனதில் பல ஆசைகள் வளர்த்துக் கொண்டு போய்க்கொண்டிருந்தேன். வழமையை விட பெரியதொரு பார்சலும் கொண்டு செல்கிறேன்.

இன்று மாமா எனக்கு சாதகமாகவே நடந்து கொள்வார். எப்படியும் இன்று இரவு இசைவிழி வீட்டில் என் இனிய பொழுதுகள். இப்படிப் பல கனவுகள் சுமந்து புதுத்தெம்புடன் அந்த சிறு வீதிக்குள் நடந்து செல்கிறேன்.

இசைவிழி என் வரவுக்காகக் காத்திருந்தவள் போலவே, என்னைக் கண்டவுடன் ஓடி வந்தாள். என் கரம் இறுகப் பிடித்துக் கொண்டாள். என் கை விரல்களை தன் விரல்களால் பிடித்து, பிசைந்தபடி கூட்டிச் சென்றாள்.

அங்கே வீட்டு வாசலில், மாமா தன் அழகான புன்னகையால் என்னை வரவேற்கிறார். ஆனால் எதுவும் பேசவில்லை. சிரிச்சுத் தலையாட்டி விட்டு மாமா வெளியே போய்விட்டார்.

இன்று எனக்கு மாமாவை நன்கு பிடித்திருந்தது. எங்கள் இருவரினதும் நிலை அறிந்த உடனேயே, விலகி நடந்து கொண்டார்.

வழமை போலவே, அந்த வீட்டு முன் கோலில் ஒரு ஓரமாக இருந்த மெத்தைக் கதிரையில் இருந்து கதைக்கிறோம்.

அவள் நெற்றிப் பொட்டு ஒட்டு எடுவட்டு, கீழே விழுவதற்குத் தயாராக இருந்தது. இது கடவுள் கொடுத்த ஒரு சந்தர்ப்பம் என்று நினைத்து அதை என் கையால் எடுத்து, நானே அதை அவள் நெற்றியில் ஒட்டி விட்டேன். எதிர் பாராமல் நான் அப்பிடி நடந்து கொண்ட விதம் அவளுக்குப் பிடித்திருந்தது.

இத்தனைக்கும் இருபது நிமிடம் கூட ஆகியிருக்காது. ஆட்டோ ஒன்று வந்து அந்த வீட்டின் தெரு வாசலில் நின்று கொண்டது. ஆட்டோவிலிருந்து இறங்கி மாமா ஓடி வருகிறார்.

“தம்பி நேரமெல்லோ போடுத்து! இந்த ஆட்டோவில போங்க! இப்ப போனால்தான், கேவியோ நேரம் முடியுறதுக்குள்ள, ஆட்டோ காரனும் ஊரு வந்து சேருவான்.”

மலை ஒன்றை என் தலையில் ஏற்றி வைத்தது போல் இருந்தது. அப்பிட்யே கதிரையில் இருந்து எழுந்து வந்து கொண்டிருந்தேன். இசைவிழி கொலு கொலு எனச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள். நான் நினைச்சு வந்த விசயம் புழைச்சுப் போடுத்தெண்டு சிரிச்சாள் போலும்.

முற்றத்தில் இறங்கி நடந்து கொண்டிருந்தேன். முற்றத்து மாமரத்துக்குக் கீழ் இருந்து கொண்ட கடைசி மச்சாளும், மாமியும் சிரிச்சுக் கொண்டிருந்தார்கள். உந்தச் சிரிப்பெல்லாம் ஒரு நக்கல் சிரிப்பு போலவே எனக்கு உணர்த்தின.

எனக்கு பொல்லாத அவமானமாய் இருந்தது. எதுவும் பேசாமல் ஆட்டோவில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டேன்.

ஆட்டோ என் வீடு நோக்கி ஓடிச்சென்றது. மாமாவின் கண்டறியாத செயல்களை நினைக்க ஆத்திரமாகவே இருந்தது.

மெய்யீடு உணர்ச்சி

ஆட்டோவின் பின் சீற்றில் அமர்ந்திருக்கும் நான்,
ஆட்டோகாரனைத் திருகினால் என்ன ! என்ற மனவுணர்வில்
போய்க் கொண்டிருந்தேன்.

தினக்குரல் - 03.08.2008.

அன்பார்ந்த உதயகுமார், தங்களை ஞானத்தில் பார்த்தேன். தங்களின் சிறுகதைகள் படித்துள்ளேன். இலக்கிய உலகில் வளமான எதிர்காலம் தங்களுக்கு உண்டு. வாழ்த்துக்கள்.

-சிற்.பி.சிவசரவணபவன்.

'மோகனா தப்பிவிட்டான்', 'செந்நீரும் கண்ணீரும்' கதைகள் உதயாவை நவீன இலக்கியத்தின் உச்சிக்குக் கொண்டு செல்கின்றன.

அவரது சிறுகதைகளை உருவம், உள்ளடக்கம், உத்தி, நடை என்றெல்லாம் பிரித்துப் பார்க்கும் அவசியம் இல்லை என்பேன். கலையின் எல்லா அம்சங்களையும் இணைத்து, வடித்தெடுத்து படைக்கப்பட்ட கதைகளை, கூறுகளாக பிரித்து ஆராய்வதென்பது அழகிய ரோஜாவை இதழ் இதழாக பிய்த்துப் பார்ப்பது போலாகும்.

-வி.சு.கருணாநிதி.

உதயகுமார் அவர்கள் ஏற்கனவே மூன்று நூல்களை வெளியீடு செய்த பிரசவ அனுபவமே, இந்நூலை மிகவும் கனதியாக படைக்க வைத்துள்ளது.

ஆடம்பரமற்ற அர்த்தபுஷ்டியானதொரு அமைதி இந்நூலில் உள்ளடங்கியுள்ளதை என்னால் உணர முடிந்தது.

-கே.ஆர்.டேவிட்.

சமரபாகு சீனா.உதயகுமாரின் 'செந்நீரும் கண்ணீரும்' என்ற சிறுகதைத் தொகுதியைப் படிக்கும் போது, ஈழத்து சிறுகதை எழுத்துத் துறையில் பிரவேசித்திருக்கும் இளம் எழுத்தாளர்களின் பலமும், பலவீனமும் புலனாகின்றன. புதிய படைப்பாளிகளில் ஆற்றல் வாய்ந்தவர்களில் ஒருவராக சமரபாகு சீனா.உதயகுமார் கருதப்பட வேண்டியவர்.

ஈழத்திற்கு நம்பிக்கையான ஒரு படைப்பாளி கிடைத்துள்ளார் என்பேன்.

நாளைப்போது என்னைச் செங்கை ஆழியான்.
நல்லின்பு உயிர் கொள்ளப்படு.